MARGE SMITH

Cântecul din inima mea

Traducerea şi adaptarea în limba română de GABRIELA

SLAV.

ALCRIS

Capitolul 1

- Vissi d'Arte, Vissi d'Amore. Am trăit pentru artă, am trăit pentru iubire.

Vocea lungi cu delicateţe cuvintele apoi, adunând toată puterea si pasiunea, răsună într-o notă ascendentă, ca o pasăre în zbor spre cer.

Braţele Sarei Lister se mişcau spre pieptul său, iar ochii îi căutau pe aceia ai unui om oacheş aflat în faţa sa. In amurgul serii de iunie, trăsăturile feţei lui erau pierdute în umbră, iar ea

aştepta cu nerăbdare ca el să vorbească.

- Brava, brava ragazza mia! spuse în sfârşit şi în timp ce el înainta, ea fu uimită să vadă în ochii lui lacrimi.

- Vom face din tine o mare cântăreață.

Deşi era o laudă nemaipomenită, inima Sarei bătea repede, în timp ce îşi puse partitura în geantă şi îşi luă haina din cuierul din perete.

Bucuroasă pentru triumful său ca studentă la operă, stătuse în fața faimosului profesor italian, doar ca acesta să-i spună că nu va putea cânta deloc, că va trebui s-o ia de la zero.

Dar nimic nu a putut influența decizia Sarei de a continua. S-a cufundat în studiu, recunoscătoare naşei sale pentru moştenirea pe care i-a lăsat-o, care, deşi modestă, era suficientă pentru ca să-i permită să-şi îndeplinească dorința inimii.

Acum Sara şi-a primit răsplata. Obositoarele luni de exercițiu, de repetiție, nesfârşitele repetiții ale gamelor dăduseră în sfârşit roade. Chiar şi ea era uimită de puterea şi tonalitatea vocii sale.

Modestia îi spunea Sarei că este doar la începuturile carierei şi că erau mulți ani de muncă înaintea ei, iar în timp ce aştepta autobuzul spre casă visa cu ochii deschişi la viitor şi se vedea pe scenă în fața publicului interpretând rolul fragilei Mimi sau al înflăcăratei Musetta.

Un zâmbet îi descoperise gropițele din obraji.

Sara era grăbită când intră în blocul din Kensington unde locuia cu mama şi fratele său, alergând pe scări până la etajul unu. Lăsându-şi haina în hol, intră în living. Nu era nimeni acolo, dar, când vru să plece, mama sa apăru cu o tavă cu ceai.

-Lasă-mă să te ajut, zise Sara şi o aşeză pe masă, în fața canapelei. Ştii că nu-ți face bine să cari lucruri grele.

- Ce este atât de greu, să duci o tavă? întrebă mama ei aşezându-se şi ridicând ceainicul.

Sara oftă. Era în zadar să se certe cu mama ei şi cu toate că aceasta suferea de mulți ani, refuza să se gândească la o boală

care ar putea să-i sfârşească viaţa prematur. Chiar şi un atac de cord, pe care l-a avut recent, nu a speriat-o şi de aceea, Sara era bucuroasă, căci mama ei nu se considera o persoană handicapată, şi totuşi nu se putea abţine să nu-şi dorească ca mama ei să nu cadă în cealaltă extremă şi să se considere o femeie sănătoasă.

- Nu mă mai privi cu expresia asta urâtă, spuse doamna Lister. Stai jos şi bea-ţi ceaiul.

Sara săltă capacul unui vas de argint şi privi înăuntru.

-Gogoşi - divin! Luă una. Nu cumpăra aşa ceva prea des, dragă. îngraşă!

- N-ai grijă, zâmbi mama ei. După părerea mea, eşti prea slabă.

-Voi fi prima cântăreaţă de operă care este slabă. Nu acceptau să joc rolul Mimi, murind de foame într-o mansardă, dacă eram acoperită de râuri de grăsime.

-Interpretezi rolul lui Mimi! Doamna Lister se lăsă pe spate şi deveni visătoare. Aş dori ca tatăl tău să fie în viaţă. Ar fi foarte bucuros pentru tine.

Sara privi în gol în ceaşca de ceai. Chiar şi acum simţea durerea, amintindu-şi de tatăl său. Era atât de plin de viaţă, atât de încrezător în viitorul ei, nu se gândise niciodată că el nu va fi în viaţă, să împartă această bucurie cu ea. Era devotat soţiei sale, iar aceasta se bazase pe soţul ei.

Poate din această cauză, Sara nu putuse suporta niciodată faptul că mama ei se uita la Brian ca la lumina ochilor ei.

Ca şi când s-ar fi gândit la acelaşi lucru, doamna Lister rupse tăcerea.

- Ştiu, niciodată nu m-am gândit ca Brian să se integreze

atât de bine la BBC. Se pare că îi place munca lui.

- Nu BBC, ci CTC, o întrerupse Sara.

- Este acelaşi lucru, zise mama sa.

-Cu siguranţă nu este acelaşi lucru, vorbi o voce de la uşă, iar ele ridicară privirea în timp ce un bărbat zvelt, cu păr negru şi cu faţa palidă intra în cameră. Aruncându-şi servieta pe un scaun, zâmbi la Sara şi se aplecă să-şi sărute mama...

-CTC este de cincizeci de ori mai avansată, ţin să vă anunţ. Folosim a zecea parte din timp şi câştigăm de zece ori mai mult.

-Şi renunţi de zece ori la mai multe, de asemenea, zise Sara sec. Nu te plictiseşti făcând acelaşi spectacol ridicol, în fiecare săptămână?

-Nu mă plictisesc niciodată când mânuiesc bani, zâmbi fratele său. Premiul cel mare este acum de 1000 de lire.

- Ce întrebări vor fi de data asta? întrebă doamna Lister.

- Din geografie, răspunse Brian. Vă voi spune totul mâine. Nu pot să vorbesc acum. Am o întâlnire.

Fluierând vesel, păşi grăbit pe coridor, iar doamna Lister începu să adune ceştile de ceai.

- Ce planuri ai în seara asta, draga mea?

- Este un concert la radio pe care vreau să-l ascult, replică Sara.

- N-ai vrea, mai degrabă să ieşi cu o prietenă de-a ta? Ştiu, cântatul este cariera ta, dar se pare că îi acorzi o atenţie exagerată.

-Numai aşa poţi avea succes, replică Sara şi ca să nu mai stea la discuţie, luă tava şi o duse în bucătărie.

Câteva săptămâni mai târziu, când Sara ajunse acasă devreme, amintindu-şi că mama ei era la o partidă de whist, a avut un sentiment de uşurare ştiind că va fi în sfârşit singură pentru câteva ore. Căscă şi se întinse în voie, apoi intră în salon, rămânând surprinsă când îl văzu pe Brian stând lângă poliţa căminului.

- Ce-i cu tine acasă aşa devreme? întrebă ea răutăcioasă. Ai fost concediat?

Zâmbetul îi dispăru când văzu faţa fratelui său.

-Ce s-a întâmplat, Brian? Arăţi atât de rău.

- Mă simt înspăimântător.

Aştepta ca el să continue dar, văzând că nu are această intenţie, se apropie de el amintindu-şi de copilăria lor, când el întotdeauna se întorcea spre ea, atunci când avea probleme.

- Povesteşte-mi. Nu poate fi chiar atât de rău.

- Asta-i tot ce ştiu! Se trânti pe un scaun şi-şi lăsă capul în mâini. Nu poate fi mai rău!

-Spune-mi, poate te ajut.

- Nimeni nu poate să mă ajute! Privi în sus. Problema este că eu am luat nişte bani.

- Vrei să spui bani care nu-ţi aparţin?

- Da.

- Cât?

-2000 de lire.

-2000 de lire?

Deodată, Sara se albi la faţă.

- Pentru ce? întrebă Sara.

Cu o voce atât de înăbuşită încât abia putea să-l audă, el îi povesti ce se întâmplase. Era o poveste banală. Cineva de la studio deţinea un pont pentru un cal, şi din dorinţa de a se distra mai mult decât a paria, Brian plasase un pariu pe acesta. Câştigul surprinzător l-a tentat să meargă mai departe, dar ghinionul la urmărit şi curând a făcut datorii de 1000 de lire.

Brokerul îl presa să plătească şi Brian fusese nevoit să împrumute bani, într-un ultim efort de a recupera pierderile.

-Ştii, eu lucrez cu Pat Dorland la spectacolul de vineri, Scoop the pool. Ei bine, când cel care se ocupă cu banii pentru premii şi...

- Să nu spui că ai furat bani!

-Am împrumutat 1000 de lire de acolo şi am pierdut fiecare bănuţ.

Sara închise ochii, nemaiputând suporta umilirea de pe faţa lui Brian. Ar fi trebuit să fie supărat pe el, dar ceea ce simţea era milă.

- Domnul Dorland ştie?

- Da. A spus că dacă-i pun la loc, nu va spune la nimeni.

Sara sări în picioare.

- De ce nu mi-ai spus asta înainte?

-La ce bun? Nu sper să fac rost de bani, decât dacă îmi încerc norocul iarăşi. Am încercat să mă gândesc unde să găsesc banii, dar în zadar. Este sfârşitul carierei mele, dacă nu chiar mai rău. Dacă CTC mă dă în judecată, asta va însemna închisoare.

In timp ce-l asculta, Sara ştia că soluţia stă în mâinile ei. Ar

fi imposibil să-şi continue studiile de canto dacă voia să-l salveze pe fratele ei. Şi nu şi-ar salva doar fratele, ci şi mama, căci, dacă Brian era trimis la închisoare, şocul putea foarte uşor s-o omoare. S-a uitat la faţa fratelui ei, văzând lacrimile care-i străluceau în ochi, tremurul bărbiei. Nu era drept ca ea să-şi sacrifice viitorul pentru a-l salva. Totuşi, fără să stea pe gânduri, ea luă mâna lui Brian.

- Nu vorbi despre închisoare. N-aş putea să stau şi să las lucruri ca acesta să se întâmple. Tu n-ai bani, dar eu am.

-Te referi la moştenire? Speranţa răsărise în ochii lui, apoi muri. Nu te pot lăsa să faci asta. O foloseşti pentru studiile tale.

- N-aş mai putea cânta dacă tu ai fi la închisoare, spuse ea sec. Nu, Brian, trebuie să foloseşti banii ca să-ţi plăteşti datoriile.

- Dumnezeule, Sara! spuse el răguşit. Nu merit acest sacrificiu.

- Nu-l fac pentru tine, zise ea ferm. Mă gândesc la mama. Dacă vei fi închis, şocul o va ucide.

Brian se cufundă într-un scaun.

- Mă gândesc la mama, de când am plecat de la CTC.

- Păcat că nu te-ai gândit la ea înainte să pariezi.

- Nu te acuz că vorbeşti aşa cu mine, zise el răguşit. Nu merit să fiu salvat.

-Nu vorbi ca un prost, bineînţeles că meriţi. Majoritatea tinerilor au datorii la pariuri câteodată. A ta este un pic mai mare decât normal, atâta tot.

Făcuse un efort să-şi păstreze vocea calmă.

- Va fi bine dacă-ți dau banii mâine?

-Da, i-aş da imediat lui Pat Dorland. Ar fi bine dacă mi i-ai da în numerar.

-Foarte bine, voi merge mâine dis de dimineață la bancă. Dacă pentru Sara a fost dificil să se împace cu un viitor fără să cânte, mai dificil a fost după interviul cu profesorul Vallombrosa, pentru că a primit vestea ca şi când era o pierdere personală.

-Nu trebuie să renunți! exclamă el. Dacă nu-ți permiți să-ți plăteşti lecțiile, atunci te voi învăța eu pe gratis. Vocea ta este un dar, să nu îndrăzneşti s-o iroseşti!

-N-o irosesc, răspunse ea liniştit, dar este un cadou pe care nu-mi permit să-l păstrez.

Văzând că n-o poate convinge să se răzgândească, s-a aplecat şi i-a sărutat mâna.

-Lumea pierde o stea.

-Sunt multe stele pe cer, domnule profesor.

-Dar nu toate strălucesc la fel ca tine.

Nu mai era nimic de adăugat, iar ea se grăbi să ajungă acasă. Era ora unsprezece. De acum probabil Brian îi dăduse banii domnului Dorland.

Dornică să-i arate că nu-i poartă pică, Sara şi-a pus una dintre cele mai drăguțe rochii în acea seară şi i-a spus mamei sale să servească cina în sufragerie, în loc de bucătărie, acolo unde mâncau de obicei ca să le fie mai uşor.

-Ce sărbătoreşti? întrebă mama ei.

-Nimic! Nu cred că ar trebui să sărbătorim ceva pentru a

mânca în sufragerie.

Luând tacâmurile, s-a dus în sufragerie să aşeze masa. Dacă ar avea curajul să-i spună mamei sale că renunțase la cântat! Cu cât amâna acest moment, cu atât devenea mai dificil. Oare putea să-i spună acum? Era la jumătatea holului când auzi cheia lui Brian în uşă şi alergă să-l întâmpine. O singură privire spre fața lui palidă i-a spus că ceva nu era în ordine.

- Ce este? întrebă ea încetişor. Domnul Dorland nu a primit banii?

- Ba i-a luat, dar mi-a dat altceva în schimb. Brian îşi trecu mâinile prin păr. Mi-a dat preavizul.

- Dar a spus că îți va mai da o şansă. Nu avea nici un drept să-şi încalce promisiunea.

-Nu şi-a încălcat-o. Intr-un fel sau altul, PJ a auzit ce s-a întâmplat.

-Cine este PJ?

-Oh, pentru numele lui Dumnezeu, zise Brian. El este şeful. Marea căpătenie albă de la CTC - Philip John Stafford, directorul CTC din Marea Britanie.

- Nu cred că este chiar aşa impresionant, spuse ea sec. Nu contează câte titluri are, este totuşi un om obişnuit.

- Nu este nimic uman la PJ! Ar trebui să-l vezi. Are o față ca de uliu şi o minte pe măsură. L-a chemat pe Patrick şi i-a spus că trebuie să plec imediat. „Nu ne putem permite să avem nici o „za slabă în lanț", au fost chiar cuvintele lui. „Dacă persoana ne-a înşelat o dată, poate s-o facă din nou". Patrick l-a rugat să-mi acorde o a doua şansă, dar el nici nu a vrut să audă.

Brian zâmbi amar. Este sfârşitul carierei mele. Nimeni nu mă angajează fără referințe, şi nici nu vreau să mă gândesc ce fel de referințe ar fi putut PJ să-mi dea dacă-i ceream.

-Nu este cinstit! răbufni Sara. Oamenii mai fac greşeli. Poate dacă vorbeşti tu cu el...

- N-ar fi de nici un folos.
- Atunci mă voi duce eu să discut cu el.
- N-ar fi de nici un folos, îți spun. De altfel, va refuza să te primească.

Sara închise buzele cu fermitate, iar ei privirea îl făcu pe Brian să-şi dea seama că nu va lua în seamă nici un argument.

- Atunci voi aştepta la uşa lui până mă va primi. Nu-mi pasă de puterea lui. PJ este doar un om în ceea ce mă priveşte, nu un rege. Mă voi duce la el mâine.

Capitolul 2

Hotărârea cu care Sara spusese că se va duce să-l vadă pe Philip Stafford scăzu a doua zi, când intră în clădirea impunătoare care adăpostea birourile şi studiourile CTC. înaltă de douăsprezece etaje, faţada strălucitoare cu coloane de marmură se înălţa spre cerul ceţos al Londrei, într-o măreţie impresionantă. Pe frontispiciul clădirii scria cu litere de neon: Combined Television Company, iar pe uşi şi oriunde se potrivea, sigla CTC apărea cu litere aurii şi negre.

Sara păşi într-un vast hol de marmură, plin de oameni. In faţă erau lifturile, şi în timp ce se îndrepta spre ele, un reprezentant al firmei o întâmpină.

- Pe cine doriţi să vedeţi, domnişoară?
- Pe domnul Stafford.
- Numele dumneavoastră.
- Domnişoara Lister, spuse ea ferm.

Rugând-o să aştepte, el ridică un telefon dintr-o nişă a unui lift şi vorbi.

- îmi pare rău, domnişoară, dar secretara domnului Stafford spune că nu are nici o întâlnire cu dumneavoastră şi nici nu doreşte să-şi facă timp pentru dumneavoastră.

Sara era indignată. Cum îndrăznea să refuze s-o primească? Ezită puţin întrebându-se ce să facă, apoi îl rugă pe funcţionar să vadă dacă domnul Patrick Dorland o poate primi.

- Aveţi noroc, spuse funcţionarul închizând telefonul, domnul Dorland vă primeşte imediat. Urcaţi la etajul cinci, camera 207.

In câteva minute, arătând mai puţin încrezătoare decât la început, intră într-un birou foarte frumos mobilat şi ea a avut

impresia unui om puternic şi important, impresie confirmată atunci când îi strânse mâna energic.

- Domnişoara Lister? întrebă el cu voce moale dezvăluind accentul irlandez.

-Sunteţi foarte amabil că mă primiţi, domnule Dorland.

-Nu-i nici o problemă, ia loc te rog...

-Presupun că ştiţi de ce am venit la dumneavoastră? Este vorba de fratele meu.

- Am înţeles de cum te-am văzut. Dar nu pot să fac nimic. Când PJ pune piciorul în prag, singurul lucru pe care poţi să-l faci este să te retragi.

- Sunt sigură că aţi făcut tot ce aţi putut, zise în grabă Sara. Aş vrea totuşi să vorbesc cu domnul Stafford. Am încercat să stabilesc o întâlnire cu dânsul, dar nu vrea să mă primească. Am sperat ca dumneavoastră să faceţi asta pentru mine.

Omul o privi insistent, umezindu-şi buzele cu limba.

-Acum ori niciodată, spuse el în sfârşit. PJ pleacă la New York mâine. Aşteaptă puţin să văd ce pot face. Uşa se închise în urma lui şi Sara trecu la fereastră şi se uită pe stradă.

- OK, zise Patrick Dorland în spatele ei. Te va primi acum.

Sara se întoarse, iar faţa îi era plină de gratitudine şi văzând-o, omul dădu din cap.

- Nu-ţi pune mari speranţe, domnişoară Lister. N-o să rezolvi nimic, ştiu asta. Dacă aveam puţină minte, nu-ţi aranjam această întâlnire.

- Dar aţi făcut-o. Aşa că trebuie să fiţi puţin mai optimist.

- Nu are nimic de a face cu optimismul, pur şi simplu sunt înnebunit de ochii tăi. El o luă de mână. Haide, te voi duce la

biroul lui.

O conduse pe coridor, apoi pe scări până la etajul următor. Era mai linişte aici; nu se auzea nici o maşină de scris, aşa cum se auzea în toată clădirea.

- Am ajuns, zise Patrick şi se opri în fața unei uşi din lemn de mahon. Nu intru cu tine, dar îți doresc mult noroc.

Sara trase puternic aer în piept şi bătând la uşă, intră într-o cameră mare acoperită cu covoare grele, la capătul căreia era un birou negru imens la care stătea un bărbat scriind.

- Stai jos, spuse el fără să ridice privirea. Termin imediat.

Sara făcu ce i se spusese. Lipsa lui de curtoazie, căci nu să ridică s-o întâmpine, o luase prin surprindere, găsindu-l foarte diferit de felul în care şi-l închipuise. Era considerabil mai tânăr decât şi-l imaginase, cam de patruzeci de ani, cu păr negru, sur pe la tâmple, şi avea mai mult constituția unui atlet decât a unuia care-şi trăieşte viața în birou. Fața pătrată îi era brăzdată de o parte şi de cealaltă a unei guri subțiri de riduri adânci şi avea un nas mare, acvilin.

Ridică privirea, iar Sara se surprinse privind cei mai palizi şi reci ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată.

- Ei bine, ce pot să fac pentru dumneavoastră? Vocea îi era joasă şi gravă.

- Eu... eu sunt Sara Lister şi am venit să vorbesc cu dumneavoastră despre fratele meu.

- A, da, tânărul care a furat banii. Ei bine, îmi pare rău, domnişoară, dar mă tem că v-ați pierdut timpul degeaba. Fratele dumneavoastră este concediat şi nu avem nimic de discutat. Eu nu permit ca un hoț să lucreze la firma mea.

Sara făcu un efort să-şi controleze furia.

- Fratele meu nu este hoț, domnule Stafford. E tânăr şi, ca

o mulțime de tineri intră în încurcături. N-a avut unde să se ducă, şi când a văzut şansa de a împrumuta nişte bani nu a rezistat tentației. Ea făcu un pas înainte. Fratele meu a dat toți banii înapoi, până la ultimul bănuț, şi niciodată nu va mai face aşa ceva. Vă rog, dați-i o şansă!

- Nu.

-De ce? Disperarea îi dădu vigoare vocii. Dacă nu-i dați referințe, cariera lui va fi distrusă. Nu vă vorbesc numai de Brian, domnule Stafford, ci şi de mama mea.

-Fratele dumneavoastră trebuia să se gândească la asta înainte de a lua banii, veni replica aspră. Dacă toți răufăcătorii erau iertați pentru că o persoană nevinovată putea suferi, lumea ar fi fost într-o şi mai mare mizerie decât este acum.

-Şi dacă oamenii erau la fel de răi ca dumneavoastră, în lume era şi mai rău de trăit oricum, ripostă Sara, şi realizând că nimic nu putea să-l convingă, o cuprinse o ură atât de mare, încât abia dacă mai ştia ce spune. Cu ce drept îl judecați? se înfurie ea. Suntem toți oameni şi toți facem greşeli. Totuşi, dumneavoastră aveți îndrăzneala să distrugeți viața unui tânăr fără să vă pese. Nu ați făcut niciodată ceva în trecut, ce să regretați? Puteți să mă priviți în ochi şi să-mi spuneți că nu regretați nimic din trecut? Puteți să-mi spuneți că dacă aveați o şansă nu ați fi schimbat măcar un singur lucru în viața dumneavoastră?

Vocea îi pieri, fiind îngrozită de ieşirea pe care o avusese. Il privi cu groază şi îşi dădu seama că n-o ascultase deloc. După o pauză ce părea fără sfârşit, PJ vorbi cu o voce egală:

- V-ați exprimat foarte bine punctul de vedere, domnişoară Lister. Nu sunt nici despot, nici inuman, şi nu mă voi uita în

ochii dumneavoastră ca să spun că n-am făcut nici o greşeală în viaţa mea, nici că nu există nimic ce să nu regret. Există multe lucruri pe care le regret. Ii voi acorda fratelui dumneavoastră o altă şansă. Normal, va fi transferat la un program unde nu va fi tentat să facă aceeaşi greşeală din nou. Dar promit că nu mă voi mai gândi la acest lucru atâta timp cât el se ţine de treabă.

Il privi insistent, uluită, întrebându-se ce l-a făcut să-şi schimbe părerea atât de brusc.

Era evident că, ceva din ce spusese ea, îi adusese aminte de lucruri şi fapte pe care le regreta.

Sara întinse mâna.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule Stafford. Nu veţi regreta, vă promit.

Pe neaşteptate el zâmbi, iar ea fu surprinsă căci zâmbetul părea că-l întinereşte.

- Sper să ai dreptate, domnişoară Lister.

După ce părăsi biroul domnului Stafford, Sara se grăbi să ajungă la biroul lui Dorland, să-i spună veştile.

Când vru să bată la uşă, aceasta se deschise şi apăru Patrick Dorland.

-Vă căutam! exclamă ea şi se opri când văzu o femeie înaltă şi slabă în spatele lui.

Chiar în lumina slabă de pe coridor era una din cele mai frumoase femei pe care Sara le văzuse vreodată. Părul lung, moale şi lucios, încadra o faţă ca de alabastru, iar trăsăturile feţei atât de perfecte îi dădeau un aer de eleganţă.

- N-am realizat că eraţi ocupat, se scuză Sara. Vă dau un telefon mai târziu.

- Aşteaptă. Aş vrea să vorbesc cu tine acum. Patrick se

uită la femeia din spatele lui. Tina, ea este domnişoara Lister, sora mai mică a lui Brian. Domnişoară Lister, dânsa este doamna Philip Stafford şi verişoara mea.

Sara îi zâmbi doamnei Stafford, care aproape că n-o băgă în seamă, uitându-se spre Patrick.

- Ne întâlnim la ora opt, atunci. Nu întârzia.

- Voi încerca, dar am o conferinţă care ar putea să dureze.

Aşteptă până dispăru pe coridor, apoi o invită pe Sara în birou.

- Nu este nevoie să te întreb dacă întrevederea a fost un succes. Văd că a fost, doar uitându-mă la faţa ta.

- Domnul Stafford a fost de acord să-i dea lui Brian încă o şansă.

-Aşa este PJ, imprevizibil. Cred că ai făcut un lucru nemaipomenit - să renunţi la moştenire pentru a-l scoate pe Brian din încurcătură.

-N-am avut încotro.

-Ce ai de gând să faci acum, când ai renunţat la canto?

-Nu ştiu.

- Ii vei simţi lipsa, nu-i aşa?

întrebarea o duru atât de mult, încât nu putu să răspundă, forţându-se să se gândească la altceva.

-Domnişoară Lister, cât de bine te pricepi la muzică, la compozitori, simfonii şi toate astea?

-Destul de bine, cred. De ce?

- Pentru că m-am gândit că ar fi o idee să apari într-o emi- siune-concurs la noi. Dacă ai fi norocoasă, ai putea câştiga destul ca să acoperi ce i-ai dat lui Brian. Şi acum, că el nu mai lucrează la departamentul concursuri, nu încalci nici o regulă.

Ce părere ai?

Sara căzu pe gânduri. Urmărea des concursurile, dar nu s-a gândit niciodată să participe. De ce nu? Dacă câştiga, problemele ei erau rezolvate.

- De acord, zise ea cu respiraţia tăiată. O voi face.

Ea părăsi CTC cu o stare de spirit mult mai bună. Dar zilele treceau, apariţia ei în program se apropia, iar optimismul ei se transformase în pesimism şi dorea să nu fi fost vreodată de acord. Patrick Dorland îi dăduse o grămadă de cărţi ca bibliografie şi totuşi răsfoindu-le, devenise mult mai confuză. Avusese impresia că are destule cunoştinţe despre muzică şi lumea muzicală, dar după ce a terminat totul de citit, încrederea sa înclina spre zero.

Noaptea spectacolului sosi, şi deşi începea la ora douăzeci, Sara ajunse cu o oră mai devreme la studio.

- Nu-mi dau seama de ce te îngrijorezi, scumpo, zise doamna Lister în timp ce o săruta la plecare. Dacă câştigi e bine, dacă nu, sunt sigură că nu te va deranja.

In timp ce cobora scările se întreba ce răspuns satisfăcător să-i dea mamei sale pentru întreruperea studiilor. Dacă pierdea acest concurs ar fi imposibil să continue minţind - aşa cum făcea de câteva săptămâni - cum că studiază în continuare cu profesorul Vallombrosa. Nu era în stare să-i spună că şi-a stricat viitorul din cauza slăbiciunii lui Brian.

Taxiul opri în faţa teatrului, o altă proprietate a CTC, care era folosit pentru emisiuni în public, iar ea se grăbi spre uşa teatrului unde un om în uniformă cu epoleţi stătea într-un hol cu pereţi de sticlă, păzind intrarea. Urmând instrucţiunile lui, Sara ajunse pe platou. O mulţime de oameni vorbeau şi nimeni

n-o observă, aşa că ascultă şi ea la un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă de un verde ca sticla, cum îi dădea ultimele sfaturi unei femei tinere de lângă el.

- Nu te uita la calculator în timp ce vorbeşti, zise el, dar nici la public să nu te uiţi insistent. Incearcă să uiţi că este în direct, dacă poţi.

- E dificil cu atâtea reflectoare pe mine, replică femeia.

- Nu te gândi la ele.

La un moment dat o văzu pe Sara.

-Cine eşti?

Sara îi spuse.

-Oh, da, Patrick mi-a vorbit de tine. Vino cu mine să-ţi arăt scena.

O conduse printr-un labirint de coridoare până când ajunseră în faţa unei uşi de fier. O împinse, iar Sara se trezi pe scenă. Decorurile, reprezentând Londra, erau deja montate, iar podeaua era plină de cabluri. îşi făcu loc printre ele cu atenţie către un loc îndepărtat al scenei, unde fu prezentată unui om cu un creion la ureche.

- Sunt producătorul adjunct, zise acesta zâmbind. Ne-am întâlnit ieri. îi aruncă o privire ageră. Eşti emoţionată?

- Da. Aş vrea să fi făcut o repetiţie.

- Repetiţiile înlătură spontaneitatea, şi publicul ar putea crede că totul a fost aranjat.

- Aranjat? Ce înseamnă asta?

- înseamnă că participanţilor li se spun răspunsurile. Oricum, cu cât eşti mai emoţionat, cu atât îi place mai mult publicului.

Programul a început repede şi unul câte unul, participanţii au urcat pe scenă. Erau aplaudaţi cei care pierdeau, dar mult

mai mult cei ce câştigau, iar Sara observă că emoţiile îi dispăruseră.

- Tu urmezi, spuse cineva şi o împinse pe scenă.

Sara răspunse la câteva întrebări cu o voce atât de slabă, încât a trebuit să repete răspunsurile de două ori, dar treptat, încrederea în sine îi crescu.

-Te descurci foarte bine, îi zâmbi examinatorul după a cincea întrebare. Dar acum trebuie să intri într-o cabină izolată fonic, pentru cele mai grele întrebări. Asta dacă vrei să continui. După cum ştii, poţi să iei banii pe care i-ai câştigat până acum, adică 1000 de lire.

- Vreau să continuu, zise Sara şi intrând în cabină îşi puse căştile la urechi.

Partea din faţă a cabinei era făcută din sticlă, iar într-un colţ era montată o cameră de luat vederi, în aşa fel încât orice mişcare, orice muşchi al feţei, orice clipire, puteau fi văzute de milioane de telespectatori. Va putea Sara Lister să răspundă la cea mai grea întrebare şi să câştige 2000 de lire, sau, ca atâţia alţi participanţi, va rata ultimul obstacol şi va pierde tot? Ea închise ochii şi aşteptă.

-Sunteţi gata, domnişoară Lister? Intrebarea finală este compusă din trei părţi.

Pronunţând cuvintele cu atenţie, moderatorul o rugă pe Sara să-i dea datele unor concerte de care nu părea să fi auzit. După un minut de panică, ea răspunse. A doua parte a întrebării era mult mai dificilă, deoarece i s-a cerut să fredoneze începutul a zece arii din opere foarte puţin cunoscute. Şi de această dată a răspuns.

-Mai ai puţin, domnişoară Lister. Şi eşti o fată foarte norocoasă deoarece partea a treia a întrebării este de departe cea

mai uşoară. Se uită prin hârtii apoi spuse:

-Dă-mi numele a două cântece care sunt pe primul şi al doilea loc în Top 20 în această lună.

Sara fu luată prin surprindere de această întrebare, şi cu disperare, căuta să-şi amintească titlurile cântecelor. Dar fără rost.

Cufundată în operă, ea ignorase total celelalte stiluri de muzică.

- Haideți, domnişoară Lister, o încurajă J. Redding. Primele două cântece ale Topului 20 de luna aceasta.

Sara dădu din cap neajutorată şi prin geamul cabinei îl văzu pe Redding holbându-se la ea cu uimire.

- Vreți să spuneți că nu ştiți?

Ea dădu din cap din nou, şi cu o mână îşi luă căştile de la urechi şi ieşi afară din cabină.

-Totuşi, ce noroc! murmură moderatorul. Trebuie să trăiți într-o lume a dumneavoastră, dacă nu ştiți aceste două cântece. El fredonă puțin din melodii, iar Sara zâmbi vag.

- Mi le amintesc acum, şi fredonă o parte din refren.

Producătorul adjunct ridică mâinile ca să arate că au destul timp, iar Redding, văzând că mai are câteva minute, o cuprinse deodată pe Sara de umeri.

- Ce-ai zice să cânți una din melodiile acestea pentru noi, domnişoară Lister? Scrie pe hârtia ce o am în față că studiezi canto-ul. El spuse către dirijor:

- Ai o copie a cuvintelor, Paul?

O partitură muzicală îi fu înmânată, iar el i-o dădu Sarei.

Sara citi cuvintele, şi începu să cânte împreună cu orchestra. După câteva măsuri deveni conştientă de chicotelile publicului şi cum râsul era tot mai puternic, se opri, abia abținându-se să

nu plângă.

- Imi pare rău, domnişoară Lister, zise J. Redding care cu greu îşi putea ascunde un zâmbet, cânți acest cântec de parcă ar fi o arie dintr-o operă. Şi crede-mă, compozitorul nu a avut aşa ceva în gând.

Deci asta a fost! Sara privi spre public. Gândul că sute de oameni râdeau de ea, şi nu numai sute, ci mii de telespectatori, de asemenea, o umplu de o amărăciune şi ruşine care s-au transformat în furie. Ce ştiau aceşti oameni despre cântecul de calitate? Ce ştiau aceşti oameni despre anii de efort şi pregătire care transformă o voce într-un lucru atât de frumos... Tot ce le plăcea erau gemetele unor idioți! Ei bine, dacă asta voiau, atunci le va da ea.

- Spune-i orchestrei s-o ia de la început, zise ea furioasă.

- Nu mai contează, spuse moderatorul, uită de asta acum.

-Nu vreau să uit! ridică tonul Sara. M-ai rugat să cânt acest cântec, şi-l voi cânta. Spune orchestrei s-o ia de la început.

J. Redding privi spre regie şi apoi îi făcu semn dirijorului. încă o dată erau cântate măsurile de început, iar Sara începu să cânte cu o voce stridentă, mişcându-se după ritmul melodiei. La sfârşit fu un moment de uimire, apoi toată lumea aplaudă, continuând şi după ce J. Redding făcuse semn că timpul s-a scurs.

- Vă promit că domnişoara Lister va reveni pentru dumneavoastră! țipă Jack Redding şi dându-şi seama că spectatolul s-a terminat, Sara coborî de pe scenă. Simți nevoia să se aşeze pe un scaun. O mână o acoperi pe a ei şi fu suprinsă să-l vadă pe Patrick Dorland.

- îmi pare rău că ai pierdut concursul, dar ar trebui să fie

cel mai bun lucru ce ți s-a întâmplat până acum.

Se uita la el înmărmurită, iar el o trase din scaun.

- Vino şi ia masa cu mine. Vreau să vorbesc cu tine.

Invitația era atât de neaşteptată, încât îl privi fix, întrebându-se dacă vorbeşte serios.

- Ce... despre ce vreți să vorbiți cu mine? întrebă ea.

- Despre vocea ta. El o conduse către uşă. Lasă-te pe mâna mea şi te voi face cea mai mare cântăreață pop a secolului.

Capitolul 3

Gândindu-se la prima ei cină cu Patrick, Sara a realizat că el îşi folosise farmecul irlandez ca ea să-i facă pe voie.

Au luat masa într-un restaurant luxos din Park Lane, şi n-au ajuns bine la cafea că el a şi atins subiectul care o măcina de când au vorbit la studio.

- Am vorbit foarte serios, spuse el deodată. Cu o pregătire bună poţi să ajungi în topul cântăreţilor.

-Cu o pregătire bună, speram să ajung în top într-o altă branşă a muzicii, replică ea.

- Nu este nimic rău să fii cântăreaţă pop!

- Imi pare rău. Eu nu credeam că pot să fac aşa ceva.

- Ascultă ce-ţi spun eu, poţi s-o faci, zise el învârtind paharul de lichior cu degetele-i lungi care nu aveau astâmpăr.

Intr-adevăr, omul acesta avea o vitalitate debordantă, vitalitate pe care ea o găsea molipsitoare.

- Ai o personalitate puternică şi o voce la fel, şi cu o îndrumare bună, poţi să ajungi în top.

-Ce fel de îndrumare?

- Tehnică, ţinută şi prezentare scenică. Tu nu ai nici unul din aceste lucruri, totuşi în această seară ai avut publicul la picioare. Cu vocea ta şi cu tot ce pot să te învăţ eu, vei deveni o învingătoare.

Cuvintele lui i-au deschis o nouă lume, şi se întreba cum ar fi să aibă succes aşa cum spunea el. Totuşi, nu vedea nici o posibilitate să facă rost de bani ca să-şi continue pregătirea pentru a ajunge cântăreaţă de operă.

Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Patrick Dorland se aplecă peste masă şi o luă de mână.

-Cum altfel vei putea să-ți câştigi existența dacă nu faci cum îți spun eu? Crezi că-ți va plăcea să lucrezi într-un magazin sau birou? Ce ai de pierdut dacă mă asculți pe mine? Dacă nu-ți place, peste câteva luni poți să renunți.

- Dar toate pregătirile de care spuneai nu vor costa mult?

- Nu-ți face probleme pentru asta. Voi avea eu grijă.

- Nu pot să te las. Mă voi simți obligată față de tine.

-Nu ai de ce. N-o fac din dragoste. Este o afacere şi vom trece totul pe hârtie. Voi deveni impresarul tău şi voi lua procentul pe care-l iau impresarii. Tot ce vreau este să faci ce-ți zic eu.

-Eşti cam îndrăzneț. Nu sunt sigură că...

-Mă refer la afacere, o întrerupse el zâmbindu-i frumos. Viața ta personală te priveşte.

în lunile care au urmat, Sara îşi aminti aceste cuvinte cu ironie, pentru că programul făcut de el nu-i lăsa nici o viață personală. Era tot timpul ocupată şi numai duminica avea puțin timp să se relaxeze.

Teama de explicații către mama sa, de ce nu mai doreşte să devină cântăreață de operă, fusese micşorată de sugestia lui Patrick, aceea că a renunțat la sfatul lui Brian. Dar era foarte greu să-şi convingă mama că era ideea fiului ei.

In momentul în care Sara a fost de acord ca Patrick Dorland să devină impresarul ei, a mers cu ea să facă cunoştință cu Matthew Pearson, un bărbat mai în vârstă care locuia într-un bloc în partea de sud a oraşului.

- Matt cunoaşte mai multe despre muzica pop decât orice om în viață, i-a explicat Dorland pe drum. Nu are numai flerul de a alege cântecul ce va ajunge în top, dar şi cântărețul.

- Dacă are atâta succes, de ce locuieşte într-un loc ca acesta? întrebă Sara.

Inainte ca Patrick să-i răspundă, uşa se deschise şi văzându-l pe Matthew Pearson, îşi dădu seama de răspuns: băutura.

- Bine aţi venit în umila mea locuinţă, spuse el invitându-i înăuntru.

Sara îi urmă pe cei doi bărbaţi într-o sufragerie mică, în mare parte ocupată de un pian. Totul era plin de praf în afara pianului care strălucea şi mirosea a ceară de albine.

Matthew Pearson se aşeză la pian şi se învârti ca s-o poată privi. Era mărunţel, cu păr grizonant, dar cu ochii ageri.

- Deci, ea este fata de care mi-ai vorbit? zise el privind-o pe Sara. Bine, vino draga mea, arată-mi ce ştii să faci. El începuse să cânte. Era cântecul pe care l-a cântat la televiziune şi a fost în stare să-l urmărească cu emoţie prima dată, apoi cu mai multă încredere. Când termină el era plin de entuziasm şi îl privi pe Patrick.

- Ai o câştigătoare! zise el luând o sticlă de whisky şi trei pahare. Va avea nevoie de foarte multă muncă, dar fără nici o îndoială va ajunge sus. Se uită la Sara direct. Tu ai ceva ce majoritatea cântăreţilor de astăzi nu au - voce.

împărţi paharele de whisky şi toastă:

-Pentru o nouă stea - să strălucească cât mai mult!

în săptămânile care au urmat, Sara crezu că Matthew făcea tot ce putea ca să-i distrugă vocea. Dar, în timp, înţelese metodele lui.

Matt stătea ore întregi învăţând-o cum să cânte anumite pasaje, explicându-i totul cu calm.

-Cu cât o cântăreață are mai mult talent, cu atât ea face cântecul să sune diferit de cum a fost scris, îi spuse Matt într-o după-amiază, la o ceaşcă de ceai.

- Este exact contrariul a tot ce m-a învățat profesorul Vallombrosa, spuse ea.

- Din cauza asta munca mea este mai grea. Trebuie să stric tot ce a făcut el.

Sara nu răspunse, iar el se aşeză la pian şi o melodie suavă umplu camera. A ascultat-o cu multă plăcere, în timp ce el era transpus într-o lume în care ea nu putea să intre. Lacrimile i-au umplut ochii Sarei şi ea îi atinse umărul.

-Este a ta, nu-i aşa? Nu are cuvinte?

- Nu.

- Dacă ai vrea să le scrii pentru mine, mi-ar face mare plăcere să devină cântecul meu.

-Poate că da, dar nu mă obliga!

Se răsuci pe scaunul de la pian.

- Hai, micuța mea pasăre cântătoare! Te-ai odihnit destul.

Sara îi ocupă locul în mijlocul camerei şi începu să cânte, întrebându-se, nu pentru prima dată, dacă va fi vreodată destul de bună ca să obțină tot ce Patrick îi promitea.

Timp de două luni nu s-a întâlnit cu nici un bărbat în afara lui Matt, şi credea că totul era un vis, când urcând pe scările către apartamentul lui, într-o după-amiază, îl găsi pe Patrick Dorland în fața uşii.

- Bună, zise el. Matt mi-a spus că eşti gata, aşa că am venit să ascult cu urechile mele ca să mă conving.

- Gata! De ce? Doar ieri mi-a spus că am cântat ca o cioară.

-Cred că a vrut să spună ca o privighetoare, veni răspunsul. Matt mi-a jurat că eşti aproape perfectă. Intrară după el în apartament şi ea îl privi pe Matt care făcea pe nevinovatul.

-Spune-mi, zise ea încetişor. Cânt ca o cioară sau ca o privighetoare?

-Depinde în ce stare eşti, spuse Matt. Ieri ai fost cioară. Astăzi sper că vei fi cealaltă.

-Când terminaţi cu teatrul, i-a întrerupt Patrick, aş dori să ascult nişte muzică.

Matt se aşeză la locul lui în faţa pianului şi simţind emoţia Sarei, îi zâmbi cum îi zâmbea el din când în când.

Sara începu să cânte. Patrick se aşezase într-un fotoliu şi asculta cu ochii închişi, până la ultimul sunet.

- Este ceva între Barbra Streisand şi Cella Black. Dar peste toate acestea, are o calitate care nu poate fi numită. Se opri cântărindu-şi cuvintele, iar Matt spuse încetişor:

-O calitate care poate fi numită Sara Lister.

-Da, răspunse Patrick, şi cu o săritură traversă camera şi o strânse în braţe. Am ştiut! exclamă el. Am ştiut din momentul în care te-am auzit. Acum eşti gata să mergi mai departe. Se întoarse spre Matt. Este cea mai bună treabă pe care ai făcut-o vreodată.

- N-am făcut nimic, zise Matt. Noi n-am făcut decât să cizelăm materialul şi să-l îmbunătăţim. Dar dacă nu aveam materialul cu care să începem nu puteam face nimic. Cred că asta cere un toast. Ce beţi?

-Sherry, zise Patrick şi aruncă o privire spre Sara care aprobă. Mai bine două sherry.

Matt împărţi paharele şi toastă:

- Pentru Sara Lister, spuse. Cea mai drăguță cântăreață pe care am întâlnit-o vreodată.
- Pentru Sara, zise Patrick. Cea mai drăguță femeie!

Totuşi, Patrick o privea pe Sara din alt punct de vedere decât Matt, profesional vorbind.

Sara îşi dădea seama că Patrick ştie la fel de multe ca Matt, şi aprecia tot ce o învățase.

Capitolul 4

Sara şi Patrick repetau, când acesta, uitându-se la ceas, ridică o sprânceană şi făcu semn să întrerupă repetiția din nou.

Sara oftă epuizată.

-Nu-mi spune că vrei să continuăm.

-Aş vrea să repetăm ultimul număr. Nu este vocea ta de vină, ci felul în care te mişti pe scenă. Eşti prea tensionată.

- Cu siguranță voi fi mai degajată, cu timpul, în fața publicului, protestă ea.

-Poate, dar nu pot să te aduc în fața publicului până nu eşti sigură de tine.

Sara se întoarse pe scenă. Patrick avea dreptate, dar ea nu va putea să aibă niciodată acel sentiment de siguranță.

-Haide! Cântă, dar mişcă-te pe scenă ca şi când nu ți-ar păsa de public.

Dădu drumul la bandă, iar Sara încerca să țină minte toate sfaturile lui Patrick.

-Nu, nu! strigă el deodată, şi închise magnetofonul. Nu sta ca o statuie! Cânți un cântec de dragoste. Iubitul tău a plecat şi te-a lăsat singură. Nu poți să simți amărăciunea?

Sara se repezi spre el. Erau atât de aproape încât putea să-i vadă ochii albaştri şi ridurile din colțurile ochilor.

-Cred că nu! zise el cu o voce moale. N-ai fost niciodată îndrăgostită, Sara?

Ea clătină din cap că nu, iar tonul lui se schimbă.

-Din cauza aceasta nu pui suflet în cântec. Cum poți să suferi după o iubire pierdută, dacă n-ai pierdut-o niciodată?

Spre surprinderea ei, simți că roşeşte şi încercă să plece de

lângă el. Atunci, Patrick zâmbi. Ea îşi luă geanta ca să-şi aranjeze machiajul.

- Arăţi perfect, zise el din spatele ei. Vino, draga mea, te invit la cină dacă nu ai deja alt aranjament.

- Dar tu ai alt aranjament, zise o voce suavă, iar ei se întoarseră şi o văzură pe Tina Stafford venind către ei.

-Ştii foarte bine că Philip este la Salonul Pilgrim, spuse ea luându-l de braţ, şi ai promis că iei masa cu mine astă seară.

- N-am ştiut, replică el. Nu putem amâna pentru altă dată?

-După ce bucătăreasa mea a făcut stufat irlandez pentru tine! Tina Stafford o privi pe Sara. Cred că mă vei ierta că ţi-l iau pe Pat în seara asta.

- Desigur, zise Sara luându-şi la revedere de la ei. La jumătatea coridorului fu strigată de Patrick.

-Sper că nu te-ai supărat pe mine, nu-i aşa, Sara?

- De ce să fiu supărată? Nu aveam nimic aranjat.

- Chiar şi aşa, a fost o prostie că am uitat de Tina. Dacă nu te puneam să repeţi ultima parte, Tina nu ne găsea aici.

- Patrick!

El zâmbi.

- Scuză-mă, draga mea, dar abia aşteptam să petrec o seară cu tine.

- Pe altă dată, zise ea ajungând la lift.

Când Sara îl întâlni pe Patrick din nou, el nu aminti nimic de scena dintre el şi Tina, la care ea fusese martoră.

Pe de altă parte, îşi spuse ea după câteva zile, aşteptând ca

el să termine repetiția, este mai bine ca relația noastră să fie numai de afaceri. Dacă el ar fi vrut mai mult decât eram pregătită să dau, ar fi devenit penibil.

Intr-adevăr, sentimentele ei față de Patrick erau atât de confuze încât nu putea să le analizeze în linişte. Era cel mai deosebit bărbat pe care-l întâlnise, şi totuşi, inima nu i-o lua razna la vederea lui.

Poate, îl aştept pe Făt Frumos, totuşi, se gândi ea şi nu observă că ofta până când cineva din spatele ei o întrebă ce s-a întâmplat.

Se întoarse şi văzu o femeie cam de seama ei.

-Nu vreau să fiu indiscretă, dar a fost un oftat aşa de adânc, zise fata.

- De plictiseală, minți Sara. Şi de la statul pe scenă.

-Nu mă plictisesc niciodată când mă uit la televizor, veni răspunsul. Sunteți Sara Lister, nu-i aşa?

-Cum ai aflat?

-Toată lumea ştie despre protejata domnului Dorland! De altfel, v-am urmărit la repetiții de câteva ori. Apropo, sunt Moira James şi lucrez pentru PJ.

-Sunteți secretara lui?

- Nimic de genul ăsta. Sunt o secretară oarecare. Sunt liberă o oră şi m-am gândit să cobor aici ca să mai învăț. Ambiția mea este să fiu producător.

- Ei bine, sunteți în măsură să-i şoptiți şefului ceea ce doriți.

Moira chicoti.

- Mă vezi şoptind la urechea lui PJ?

-Poate se întoarce şi vă muşcă, zise Sara sec.

-Nu, n-ar face aşa ceva dacă s-ar gândi că am talent. Ii place să încurajeze oamenii. Intotdeauna spune că nu ajungea unde este acum dacă nu ar fi avut o şansă cu ani în urmă.

Sara era surprinsă să vadă cum fata îl apăra cu înverşunare pe Philip Stafford, pentru că ea nu-l considera un om care să inspire atâta loialitate.

-Linişte, vă rugăm! răsună o voce, şi cele două fete se aşezară să vadă repetiția finală.

Spectacolul rula pentru prima dată în seara aceea şi tensiunea era mare în studio. Dacă spectacolul avea succes, putea fi transmis timp de şase luni, dar dacă audiența era mică, spectacolul nu se mai difuza.

- Suntem singura televiziune care „omoară" un spectacol aşa de repede, se plângea Brian odată. Alte companii difuzează un spectacol mai mult, în dorința de a face să-i placă publicului încetul cu încetul. Dar PJ nici nu vrea să audă. „Eu vreau ca telespectatorii mei să primească ce e mai bun", zice el.

- Un idealist! remarcă Sara.

- Poate că este! zise Brian, sumbru.

Sara îşi aminti dialogul acesta în timpul repetiției, şi ştia că oricât de severă era politica lui Philip Stafford, el nu va avea probleme cu acesta.

-OK, copii! strigă Patrick. Luăm o pauză pentru ceai şi apoi luăm totul de la început.

Actorii se risipiră, iar el veni la Sara.

- Nu am timp să lucrez cu tine astăzi. Ai putea să te duci acasă. Doar dacă mai vrei să stai în cabina de control, cu mine.

-Să stau în fața unui televizor îmi este de ajuns, zise Sara clătinând din cap. Patru televizoare în acelaşi timp este mai mult decât pot suporta. Mă depăşeşte. Cum de poți să-ți dai seama ce se întâmplă uitându-te la ecranele acelea mici?

-După cum văd, nu vrei să devii rivalul meu, ca producător. Du-te acasă şi odihneşte-te.

El plecă de lângă Sara, iar aceasta o privi pe fata de lângă ea.

- Vrei o ceaşcă de cafea?

-Nu am timp. Trebuie să mă întorc la lucru.

Ieşiră împreună din sutdio şi ignorând liftul coborâră pe scări. La parter s-au despărțit şi Sara trecu prin hol. Ca întotdeauna era aglomerație. Deodată simți că a călcat pe cineva pe picior.

- Imi pare rău, zise ea şi, întorcându-se, scuzele îi rămaseră în gât când îl recunoscu pe Philip Stafford.

-Domnişoara Lister? spuse el încântat. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră de ceva vreme. V-am urmărit repetând cu Patrick acum câteva zile.

-Nu v-am văzut, se bâlbâi ea.

-Eram în camera de control. Intotdeauna merg prin studiouri când am timp. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Cu siguranță, gândi Sara, dar păstră un zâmbet ferm pe

faţă.

- Aveţi treabă acum? întrebă el pe neaşteptate.

-Mă duceam acasă.

- Veniţi să beţi ceva cu mine. Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră aici.

Fără să mai aştepte răspunsul ei, merse la maşină, iar ea îl urmă.

In timp ce Rolls-ul îşi făcea drum prin trafic, Sara privea pe fereastră, simţindu-se nemaipomenit de jenată. Nu avea ce să vorbească cu acest străin formidabil de lângă ea, dar nici el nu încerca să facă conversaţie.

Trebuie că-i spusese şoferului unde să meargă, deoarece câteva minute mai târziu stăteau într-un colţ al unui club din Londra, cu băuturile în faţă.

- întotdeauna simt că mă pot relaxa aici, zise el luând în mână tabachera de platină.

Ea refuză o ţigară, dar el îşi scoase una şi o aprinse.

-Foarte bine că nu fumezi, comentă el. Este un obicei prost, mai ales dacă eşti cântăreţ. Te descurci foarte bine!

- Mulţumesc, zise Sara nervoasă, sorbind din pahar.

- Nu că n-ai mai avea ce să înveţi, continuă el. îţi trebuie mai multă experienţă. în acest moment eşti prea încordată.

- Sper că nu sugeraţi să tropăi ca o adolescentă sexy? Sara roşi, şi în momentul în care termina de vorbit, deja regreta.

Philip Stafford avea tot dreptul s-o critice. Cu toate că Patrick o învăţase, era un angajat al CTC şi intenţiona să se

folosească de acest lucru ca s-o promoveze la vârf. într-adevăr, se gândea şi ea că, fără CTC nu avea nici o speranţă să aibă succes. Spre suprinderea ei, Philip Stafford zâmbea.

- Cu toate că eşti lipsită de experienţă domnişoară Lister, recuperezi prin spirit. Dar în această meserie mai ai multe de învăţat. Ştiu că ai studiat opera, dar nu se poate compara cu ce faci acum.

- N-am vrut să fac niciodată aşa ceva, zise ea, şi apoi se opri, temându-se că era neloială faţă de Patrick.

- Te-ai hotărât în momentul în care te-ai oferit să-l ajuţi pe fratele tău, zise el serios. Acum regreţi, ţi-e frică să nu devii o ratată. Este de înţeles, desigur. Domeniul pe care încerci să-l cucereşti este unul de mare concurenţă. Totuşi, dacă renunţi la stilul încordat, poţi ajunge undeva!

Se aplecă urmărind expresia feţei ei.

-Să nu crezi că te critic doar de dragul de a critica. Nu este întotdeauna plăcut să auzi adevărul.

- Atunci, foarte multă lume trebuie să se urască, domnule Stafford.

Ea se înecă.

- Nu crezi ceea ce spui, nu-i aşa?

- Imi pare rău, dar nu văd de ce simpatia poate fi numai dintr-o parte. Sunteţi dumneavoastră preşedintele CTC, dar...

- Pentru numele lui Dumnezeu! Nu te scuza. Onestitatea este cea mai puternică atracţie a ta.

El îşi aprinse o altă ţigară.

- Fratele tău se descurcă bine la noul lui post. Se dovedeşte

a fi un bun producător.

Deodată, furia ei se topi.

-Nu am cum să vă mulțumesc pentru că i-ați acordat o altă şansă fratelui meu.

-N-am făcut-o pentru el. Am făcut-o pentru mine, zise Philip Stafford şi se ridică. Nu vreau să vă grăbesc, dar am o altă întâlnire de lucru.

Seara, în pat, reluă tot ce spusese Philip Stafford despre munca ei, şi admise că avea dreptate.

Capitolul 5

Timp de câteva luni, Patrick a insistat ca Sara să repete în fiecare zi, şi să se obişnuiască cu cele mai noi cântece.

- Dar obişnuinţa naşte indiferenţă, a explica el, şi indiferenţa, în acest caz, naşte relaxare. Vreau să fii în stare să mergi pe scenă - pe orice scenă din lume, şi să te simţi ca acasă.

- Nu te înţeleg.

- Exact, zise el cu triumf. Dar ar trebui să înţelegi. Nu te-ai născut pentru acest mod de viaţă, Sara, aşa că nu înţelegi asta cu inima. Bine, te voi face să înţelegi cu capul. Un bun cântăreţ trebuie să fie în stare să „simtă" publicul şi să ştie exact câtă emoţie şi intensitate să transmită. Asta trebuie să fii în stare să faci.

- Tu te aştepţi la miracole, zise Sara. Nu sunt sigură că nu te voi dezamăgi.

- Prostii! Faci ce spun eu şi vei deveni cineva peste noapte.

în afara faptului că lucra zilnic cu Patrick, de asemenea, ea se întâlnea cu el două sau trei seri pe săptămână. Din când în când el nu venea la întâlnire, dar ea ştia că nu vine din cauza Tinei Stafford. Oricând soţul acesteia pleca în străinătate, ea aştepta ca vărul ei să-şi facă timp pentru ea, iar Sara se întreba dacă el va refuza vreodată să mai fie la cheremul verişoarei lui.

Totuşi, la sfârşitul lui noiembrie se ivi ocazia să-l întrebe. Repetaseră mai toată după-amiaza şi au hotărât să meargă la el în birou să bea ceva.

- Aş vrea să iau ultima partitură acasă şi să repet singură, zise Sara. Am o idee pentru interpretarea cântecului şi aş vrea să fiu singură.

- Incearcă să-l cânţi cu mine, şi-ţi voi spune părerea mea.

Ea zâmbi.

-Nu cred. Vei țipa la mine. Aş vrea ca acest cântec să-l repet singură, dacă nu te superi.

Işi luă partitura şi părăsiră împreună sala de repetiții.

- Aş vrea să te audă şi PJ. Sunt sigur că va fi de acord cu mine că eşti pregătită.

Se apropiau de birou când văzură silueta elegantă a Tinei Stafford venind spre ei.

Sara înțepeni, iar Patrick o privi atât de brusc, încât ea rămase pe loc, în loc să meargă mai departe.

- Aici erai, Patrick, zise Tina cu o voce suavă. Speram să te găsesc. Ce-ai zice să mergi sus, în apartament să bem ceva. Mă întâlnesc cu Philip acolo.

Patrick ezită şi se uită la Sara.

-Eşti foarte binevenită să vii şi dumneata, domnişoară Lister, zise femeia cu amabilitate, şi porniră spre lift.

Când ajunseră la apartament, Sara rămase mută de frumusețea apartamentului.

- Tina l-a decorat singură, zise Patrick, interceptând privirea Sarei. îți place?

înainte ca Sara să spună ceva, Tina râse.

- Te aştepți ca Sara să spună nu?

-Dar într-adevăr îmi place! zise Sara repede. Este atât de... de neaşteptat. Ați făcut un decor interior foarte frumos, doamnă Stafford. Aveți un ochi nemaipomenit pentru culoare.

-Nu am nici o pregătire în domeniu, şi în nimic altceva, veni răspunsul şi i se simțea supărarea în voce.

Sara era bucuroasă că avea o carieră şi talent, oricât de mic. Ce păcat, să nu ai nimic de făcut în viață decât să cheltuieşti

bani.

- Vrei să-mi torni un pahar, Patrick? întrebă Tina aşezându-se pe canapeaua acoperită cu catifea rubinie. O invită şi pe Sara pe canapea. Vino şi spune-mi. Am auzit lucruri minunate despre tine. Soţul meu spune că ai muncit foarte mult în ultimele două luni.

Sara era surprinsă, iar Tina râdea.

- Este treaba lui să ştie tot ce se întâmplă, zise ea.

- Cum altfel poate avea putere? întrebă Patrick venind spre ele cu tava cu băuturi.

- Philip n-a vrut niciodată să aibă putere, zise Tina brusc.

- Prostii! De ce lucrează din greu dacă nu este interesat de putere?

- Pentru că-i place ce face. Pentru el, să pună bazele unei afaceri şi s-o vadă dezvoltându-se este mult mai important decât orice altceva. De aici şi puterea.

- Nu ştii ce vorbeşti, râse Patrick. Nu pot să-l văd pe Philip rupându-şi oasele pentru o slujbă care nu i-a dat Dreptul Divin al Regilor.

- Şi tu, cum eşti? întrebă Tina. De ce eşti atât de ambiţios?

- Nu mă poţi compara cu soţul tău, draga mea, zise Patrick, servindu-le pe Sara şi pe Tina. Eu muncesc ca să trăiesc, dar dacă aş avea bani câţi are soţul tău, nu aş munci deloc.

- Ba ai munci, îi replică verişoara lui. Şi ai fi mult mai rău decât Philip.

Zâmbetul lui Patrick era puţin forţat şi o privi pe Sara.

- Eşti de acord cu Tina?

- Domnişoara Lister nu te cunoaşte cum te cunosc eu, zise

Tina, înainte ca Sara să răspundă. Ea vede numai partea frumoasă a caracterului tău.

Bărbatul izbucni în râs.

- Ce lucruri poţi să spui despre vărul tău! Dar nu uita că sângele care-ţi curge prin vene este la fel ca al meu. Iţi place puţina ta putere, de asemenea.

- N-am avut nici o putere în viaţa mea.

- Aveţi puterea frumuseţii, zise Sara fără să vrea.

Tina o privi cu uimire.

-Ce compliment!

- Dar este adevărat. Trebuie să ştiţi asta şi singură.

- Frumuseţea nu m-a ajutat niciodată.

- Haide, spuse Patrick punându-şi paharul pe tavă. Frumuseţea te-a dus de la casa părăginită din Irlanda la o casă în stil georgian din Buckinghamshire. Nu este de ajuns?

-Nu, nu este! Partea materială nu înseamnă nimic. Mă interesează numai carnea şi sângele.

- Parcă ai fi un vampir, zise vărul ei ridicând o sprânceană.

- Crezi că sunt un vampir, domnişoară Lister? întrebă Tina aprinzându-şi o ţigară.

Replica Sarei fu întreruptă pentru a doua oară în acea seară de uşa care se deschidea, iar Philip Stafford apăru.

- Nu răspunde la o întrebare atât de importantă, zise el cu umor. Când doi veri se ceartă, toţi ceilalţi ar trebui să stea deoparte.

El intră şi-şi dezbrăcă haina. Arăta mai înalt şi mai solid decât îşi amintea Sara.

- Patrick şi cu mine nu ne certam, zise soţia lui.

-Sunt sigur de asta, draga mea. O sărută uşor pe obraz, apoi se duse să-şi ia un pahar cu băutură. Mai vrea cineva? întrebă el.

Patrick îşi bău whisky-ul.

- Nu, mulţumesc, Sara şi cu mine ne retragem. Noi am venit doar să-i ţinem companie Tinei până la venirea ta. Apropo, vreau s-o asculţi pe Sara într-o zi, săptămâna asta, dacă poţi.

Philip Stafford dădu din cap.

- Nu promit, până nu-mi consult agenda. Din câte-mi amintesc, am foarte multă treabă. Dar, dacă pot să mă strecor până în studio pentru câteva minute, voi veni.

Se întoarse să-şi toarne puţin sifon în pahar, iar Sara se grăbi să-şi termine băutura. Tina stătea liniştită pe canapea. îşi pierduse vioiciunea de când intrase soţul ei, şi-şi plimba privirea de la el la Patrick cu nervozitate, ceea ce-i stârni Sarei curiozitatea.

-Să mergem, Sara, zise Patrick.

Au coborât în linişte cu liftul şi în hol Sara s-a oprit tresărind.

- Mi-am lăsat partitura în apartament. Mă duc după ea.

- Vrei să merg eu? întrebă Patrick.

-Nu, mulţumesc. Du-te după maşină şi în timpul ăsta eu cobor.

Sara se întoarse la apartamentul soţilor Stafford.

Spre uimirea ei, uşa era deschisă şi realiză că Patrick n-o închisese bine. Bătu şi neprimind nici un răspuns pătrunse în hol. Auzi voci în sufragerie şi-şi dădu seama că erau pline de ură.

-Iţi dai toată silinţa să pară că eu te terorizez şi te domin, zicea Philip Stafford, şi m-am săturat, Tina.

-Te-ai săturat, replică femeia, cu o voce de nerecunoscut. Te saturi. Cum trezi că mă simt eu? Ce fel de viață crezi că duc? Aş putea fi o păpuşă, iar tu să tragi de sfori, la ce bun să fiu o femeie în carne şi oase?

- Tu nu vrei să fii tratată ca o femeie în carne şi oase, zise sălbatic bărbatul. Tu vrei să te tratez ca pe o păpuşă. Nu doreşti tandrețe, când eu tânjesc după aşa ceva.

-Este o diferență între a face ceva cu tandrețe şi considerație şi a trata femeia ca pe o dobitoacă. Şi aşa mă tratezi tu, Philip, ca şi cum aş fi o idioată.

- O, idioată nu eşti cu siguranță, veni răspunsul ca de gheață. Dar nu te comporți ca o soție.

- Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

Era atâta ură în vocea Tinei, încât Sara se lipi de perete fiindu-i frică să se mişte. Totuşi era foarte conştientă că nu era treaba ei să asculte această scenă dureroasă.

- Dacă nu erai tu, eram mai mult decât o soție. Eram.

- Doamne, nu spune asta! Se simțea regretul în vocea lui Philip Stafford. Furia dispăruse şi rămăsese numai supărarea şi durerea. Nu aveam nici un drept să-ți vorbesc astfel, Tina. Imi pare rău.

- Mereu îți pare rău, zise Tina şi, pe neaşteptate, începu să râdă.

- Opreşte-te! strigă Philip. Pentru numele lui Dumnezeu, Tina, opreşte-te!

Cu greu, Sara se întoarse, şi fără să recupereze cântecul după care venise, reuşi să scape.

Patrick o aştepta şi Sara s-a suit în maşină. Era bucuroasă că

era întuneric şi că traficul era aglomerat, iar el era foarte concentrat la drum, şi nu la ea, dându-i timp să-şi revină.

In sfârşit, Patrick vorbi:

- Problema e că Tina nu are ce să facă. Este o fată talentată, dar n-a luat nici o iniţiativă în ceea ce o priveşte. Ea nu este ca tine. Tu eşti o luptătoare, iar Tina este o lipitoare. Ca o iederă otrăvitoare într-un fel. Poate creşte numai răsucindu-se în jurul a ceva puternic şi apoi îl sugrumă de moarte cu afecţiunea şi dominaţia ei nemărginită.

- Nu crezi că atitudinea doamnei Stafford faţă de tine este greşeala ta? întrebă Sara cu grijă. Vreau să spun, este arogantă cu soţul ei, nu-i aşa?

- Nu-i este frică de mine, zise Patrick, dar nu poate să se comporte la fel cu PJ. El are un temperament sălbatic.

Amintindu-şi de scena pe care tocmai a auzit-o, Sara zise sec:

- N-aş crede că temperamentul doamnei Stafford este mai puţin sălbatic.

- în alt fel. Temperamentul Tinei este al unui copil, dar al lui PJ este unul periculos.

Sara se întoarse şi îl privi.

- Ai vorbit de parcă nu-ţi place domnul Stafford, zise ea.

- Nu-mi place, replică Patrick. Philip este un om dur şi n-a tratat-o pe Tina aşa cum merita. De aceea nu obiectez când se ia de mine. îi face bine să se descarce.

- Sunt fericiţi împreună? gândi Sara cu voce tare. Nu răspunde dacă este confidenţial. Nu am nici un drept să te întreb.

- De ce? PJ şi Tina sunt subiecte de discuţie între toţi

lucrătorii din CTC. Din câte ştiu, ei sunt fericiţi, dar ce considerăm noi doi fericire este altceva. Philip a vrut o soţie după care oamenii să se întoarcă, iar Tina a vrut bani şi un bărbat cu putere. Amândoi au primit ce au vrut şi acum ţin cont de asta. Tinei i-a fost mai bine de când locuiesc aici. Se simţea singură. Până să vin eu, cred că au avut probleme.

Sara se încruntă. Era ceva greşit în descrierea verişoarei lui Patrick. De fapt, cu cât Sara afla mai multe despre ea, cu atât tabloul devenea mai înceţoşat. Cât despre Philip Stafford, el nu părea omul care să suporte orice izbucnire din partea soţiei, iar Sara nu credea că el şi Tina se certau din cauza celor spuse de Patrick acum.

- De ce te-ai încruntat? întrebă Patrick.

-Eu n-o văd pe verişoara ta aşa cum mi-ai descris-o. Ţii foarte mult la ea, nu-i aşa?

- Este ca o soră pentru mine. Aş face orice să fie fericită.

- Ei bine, sper că-şi dă seama că nu sunt un duşman, zise Sara, şi dându-şi seama de implicaţiile cuvintelor, roşi.

El chicoti.

- Arăţi bine când roşeşti! Voi vedea când te voi îmbrăţişa. Ii luă mâna şi i-o strânse. Nu te teme de Tina. Intr-o zi va realiza că...

El nu termină propoziţia, dar nici nu era nevoie, deoarece cuvintele nerostite erau evidente. Dacă mariajul Tinei era satisfăcător, aceasta nu trebuia să fie atât de posesivă cu vărul ei. Şi fiind aşa posesivă, nu era normal să nu-i placă nici o femeie care intervenea între ei?

Şi aceasta aş putea fi eu! gândi Sara.

* * *

Cu toate că Philip Stafford spunea că nu avea timp s-o asculte pe Sara cântând, ea nu fu deloc surprinsă când el apăru prin surprindere în studio. Din fericire, nu ştiu de prezenţa lui până la sfârşitul repetiţiei.

- Felicitări! zise el brusc. Un mare progres!

Ea îi mulţumi, începând să creadă în viitorul ei acum, când avea aprobarea lui.

Patrick veni spre ei şi puse mâinile pe umerii Sarei.

-Ei bine, PJ, crezi că este gata pentru un clip?

-Desigur. Pune-o în spectacol cât de curând poţi, şi nu uita să mă anunţi, aş vrea să văd şi eu.

Când s-au închis uşile în urma lui, Patrick o îmbrăţişă uşurel.

- Ai reuşit, Sara. Eşti în ultimul tur acum.

- Ce se va întâmpla, după ce voi apărea în spectacol? întrebă ea.

- Vei aştepta toată noaptea să afli ce au spus criticii despre tine, în ziarele de dimineaţă! Dacă veştile sunt bune, următorul pas este un spectacol numai al tău. Apoi vei începe să imprimi nişte discuri şi după aceea... El ridică din umeri. Gândul tău este şi al meu. Dar sper că vom sfârşi amândoi bogaţi.

Era pentru prima dată când vorbea de bani, şi Sara se uită la el mirată, ridicând sprâncenele.

-Ce vei face cu banii, Pat?

- Numai în America pot să produc un spectacol cum vreau eu. Şi pentru cineva ca tine, America este singurul loc.

- Nu sunt sigură că vreau să trăiesc acolo permanent.

- Vei vrea, dacă este bine pentru cariera ta.

Capitolul 6

In timp ce se pregătea pentru petrecerea de Crăciun de la familia Stafford, Sara era bucuroasă că găsise o rochie pe care s-o poarte. Se gândea că acolo avea să întâlnească personalităţi ale televiziunii şi se întreba cum se va comporta Philip Stafford la el acasă. Poate chiar va dansa cu ea. Sara îşi aminti de ora pe care o petrecuse cu el în acel bar mic din Park Lane. Prin câte trecuse ea de atunci!

Ceasul bătu jumătatea de oră, iar ea se grăbi să se îmbrace. Peste puţin timp, Patrick ar trebui să vină şi peste o oră să fie la familia Stafford acasă. Se simţea în culmea fericirii. De ce se simţea oare fericită la gândul că îl va vedea pe bărbatul, pe care, atunci când se întâlneau, se certau?

Mergând la oglindă, se uită şi oftă. Se fardase cu atenţie, aşa cum fusese învăţată, urmărind liniile feţei, gurii şi ochilor.

Rochia cu care era îmbrăcată se potrivea cu culoarea părului; şifonul moale de culoarea castanei îi înconjura umerii şi cobora spre talia care părea incredibil de mică.

Punându-şi o manta de catifea pe umeri, merse în salon, unde mama şi fratele ei o admirară când sună soneria.

Fără îndoială, pe faţa lui Patrick se citea admiraţie când o văzu, iar ea rămase surprinsă de culoarea feţei lui.

- Arăţi nemaipomenit, zise el. Mi-aş fi dorit să nu fi mers la petrecere. Preferam să te am numai pentru mine.

- Voi fi a ta, în drum spre petrecere şi înapoi, îl tachină ea, şi luându-şi la revedere de la mama şi fratele ei, ieşi în urma lui.

Şoseaua nu era aglomerată şi în curând părăseau Londra. Patrick parcă în spatele unui Cadillac albastru argintiu şi în

câteva minute intrau în salon.

Fără să vrea, ochii ei erau aţintiţi spre cuplul care stătea lângă şemineu. Ce bine le stătea Tinei şi lui Philip Stafford în frumoasa lor casă! Bărbatul era incredibil de arătos şi arogant în timp ce soţia lui sclipea de frumuseţe într-o rochie rubinie care fusese fără îndoială cumpărată pentru această ocazie.

Tina îi văzuse de cum au intrat, ridicând mâna să-i salute, şi aşteptă ca ei să se apropie.

- îmi pare bine că aţi venit devreme, zise Tina, şi cu toate că a întors faţa către Sara, ochii îi erau la Patrick, iar următoarele cuvinte erau tot pentru el: Al patrulea Crăciun departe de casă, Pat.

El o sărută uşor pe obraz.

-Să fie unul fericit, draga mea.

-Sper că cel de anul viitor va fi mult mai fericit, zise ea uşor.

Patrick îl salută pe Philip.

- Nu este asta specific unei femei? Verişoara mea norocoasă are tot ce-i doreşte inima pentru acest Crăciun, iar ea se gândeşte la Crăciunul de anul viitor, sperând că va fi mai bun.

- Nu chiar tot ce-mi doresc, spuse Tina cu o voce ciudată.

Sara îl văzu pe Philip Stafford strângând din maxilare. Şi-a dat seama că erau cuvinte cu înţeles ascuns, înţeles ştiut numai de cei trei.

Philip Stafford îşi recăpătă calmul şi-i zâmbi Sarei cu căldură.

- Arăţi cu totul altfel. Se datoreşte transformării tale?

- Da. Vă place?

-Foarte mult. El întoarse capul şi o privea foarte atent, încât obrajii ei se înroşiră.

Sara era bucuroasă că Tina şi Patrick nu auziseră.

- N-am mai văzut aşa ceva, zise bărbatul. Ai trecut în zece secunde prin trei nuanţe diferite de roz. Să-ţi aduc un pahar de şampanie - te va face să te simţi mai bine.

Făcu semn unui chelner, iar Patrick, văzând semnul cu coada ochiului, veni mai aproape.

- Vreau şi eu un pahar. Apoi putem să bem pentru gazdele noastre.

Orele treceau repede, între conversaţie şi dans, iar Sara se învârtea de la un braţ la altul şi nu putu să vorbească cu Patrick până la cină.

- Eşti formidabilă, zise el când s-au aşezat la o masă mică şi mâncau piept de pui şi alte bunătăţi. Nu te mai scap din ochi toată seara. Dacă altcineva te invită la dans, spui că ai partener.

- Nu fi prost, zise ea. Este o petrecere, ţine minte.

El oftă şi ciocni paharul cu ea.

- Eşti cea mai frumoasă femeie de aici, ştii asta?

- Exagerezi, ca de obicei.

- Dacă vrei să spui că sunt un irlandez linguşitor, resping această acuzaţie. Sunt multe femei frumoase aici, dar tu eşti cea care arată cel mai bine. Puţini oameni te cunosc în seara asta, dar la anul pe timpul acesta va fi altceva. Atunci toţi te vor cunoaşte.

El deveni gânditor, iar Sara îl privi curioasă. Se întreba ce ar zice Tina când ar afla, şi ca şi cum gândurile o trădaseră, Tina apăru în faţa lor.

- Nu stați împreună destul în fiecare zi? se strâmbă ea. Ai promis să stai la masa noastră, Pat. La cină pot să vorbesc cu tine, de altfel, trebuie să trec şi pe la ceilalți invitați.

- Mă voi întoarce mâine, dragă.

- Speram să petreci noaptea aici, zise ea. Vrei s-o conduci pe domnişoara Lister? Poate altcineva s-o ducă acasă.

-în nici un caz, ripostă el. Doar nu vrei să uit bunele maniere, nu-i aşa? Când un domn vine cu o doamnă, o duce înapoi acasă.

-Sunt sigură că găsesc pe cineva să mă ducă, zise Sara repede. Doamna Stafford are perfectă dreptate. Dacă aş fi ştiut că petreci ziua de mâine aici, mi-aş fi aranjat singură să mă întorc acasă.

- Ai dreptate, zise Tina zâmbind cuceritor. Domnişoara Lister este practică la fel ca şi mine. Nu este necesar s-o conduci acasă, Pat.

-Să nu mai vorbim despre asta, spuse el. Voi fi aici mâine la ora prânzului.

Tina ridică din umeri şi fără o vorbă, plecă.

-Săraca Tina, zise el cu un oftat. Tot timpul i-a plăcut să comande şi niciodată nu i-a reuşit cu Philip, dar încearcă mereu cu mine.

- Evident că reuşea mereu până am intrat eu în scenă, zise Sara sec.

- Bine, dar nu eşti bucuroasă că ai intrat? întrebă el ironic.

Sara dădu din cap.

-Ce se întâmplă? înbtrebă Patrick uşor. Nu eşti supărată pe Tina, nu-i aşa?

- Intr-un fel, admise ea. E ceva trist cu ea.

-Este irlandeză, zise Patrick ca o explicație. Este întotdeauna ceva trist cu irlandezii. Hai să vorbim despre noi, Sara. Ce-ai zice dacă am pleca acum spre oraş?

-Şi să pierdem această petrecere frumoasă?

Cu un gest nervos îşi aranjă părul.

- Poate voi găsi pe cineva să mă conducă. Doamna Stafford are dreptate, ştii, ar fi ciudat din partea ta să...

-Nu ți-e frică să te întorci cu mine, nu-i aşa? zise el. Nu-ți face griji, draga mea. N-am făcut niciodată avansuri unei femei care nu mă doreşte.

După cină, toată lumea se distra, iar la un moment dat cineva a propus să joace şarade. Din păcate pentru Sara, echipa ei a pierdut şi trebuia să execute o pedeapsă, iar cineva a sugerat să recite o poezie.

-Am o idee mai bună! strigă Tina. Sara este cântăreață. De ce să nu ne cânte?

Asistența începu să murmure, iar Sara dorea să fie la o mie de kilometri distanță şi se uită la Patrick.

- Şansa a venit mai repede decât mă aşteptam! zise el. Nu poți să mă dezamăgeşti.

Ea se gândea ce să cânte, dar Tina dădu din cap.

- Nu m-am gândit la muzică uşoară, zise ea. Asta n-ar fi o pedeapsă. Să cânte aria „O zi frumoasă" din Madam Butterfly.

Patrick se duse lângă Sara.

- Nu este o pedeapsă corectă, spuse uitându-se la Tina.

- De ce nu? întrebă Tina, spoi se întoarse la Sara. Dacă n-o poți cânta, renunți pentru ceva mai uşor.

Uitându-se la Tina, Sara acceptă provocarea.

- Bineînțeles că pot s-o cânt, zise ea. Sunt puțin nepregătită, aşa că sper că mă veți ierta dacă auziți vreo notă falsă.

Ea merse lângă orchestră, iar dirijorul îi spuse că nu au notele, dar vor face totul ca s-o acompanieze.

Sara închise ochii şi începu să cânte. Uitase tot ce o învățaseră Matt Pearson şi Patrick, iar glasul ei era pur, vibrând în aer mai perfect decât altădată.

La sfârşit se lăsă un moment de linişte. Apoi izbucni o furtună de aplauze, iar Sara deschise ochii.

Patrick veni spre ea, dar Sara, dorind să fie singură, a ieşit din încăpere. Se duse pe terasă şi respiră adânc aerul rece, iar ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai cântase o arie de când plecase de la colegiu, iar amintirile pe care le avea erau dulci-amărui.

Simțind o mişcare în spatele ei, se întoarse şi văzu o umbră înaltă ivindu-se în întuneric. Era Philip Stafford.

- Imi pare rău dacă te-am speriat. Am avut o presimțire

că ai fi aici.

- Era... era aşa de cald înăuntru, zise ea tremurând. Aveam nevoie de puțin aer.

-Sunt sigur de asta. Ai o voce frumoasă, zise el brusc. E păcat că n-ai putut continua şcoala.

Ea nu răspunse, iar el îşi băgă mâinile în buzunare şi se sprijini de balustradă.

- Aş vrea să-ți plătesc ca să-ți termini studiile. Nu-mi place să văd cum se irosesc talente.

Ea se uită la el încremenită şi nu răspunse.

-Ei bine, zise el. Accepți?

-Nu ştiu. Nu m-am aşteptat niciodată... Nu m-am gândit niciodată ca dumneavoastră... Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar n-aş putea.

- De ce?

-In primul rând nu aş putea să-l dezamăgesc pe Patrick după tot ceea ce a făcut pentru mine, şi în al doilea rând, nu-mi place să mi se facă favoruri. Costă mult colegiul, şi dacă accept oferta dumneavoastră, nu ştiu când aş putea să vă înapoiez banii.

- Nu ți-am cerut să mi-i înapoiezi. In fiecare an, CTC oferă burse la numeroase instituții. Ai putea să priveşti oferta mea sub aspectul ăsta.

Ea zâmbi vag.

- N-aş putea. Oricât aş vrea, n-aş putea.

-Cred că eşti naivă. De ce nu te mai gândeşti? Dacă într-adevăr ți-e teamă că-l vei dezamăgi pe Patrick, voi pune o vorbă bună pentru tine. Crede-mă, este mai uşor să găseşti un alt cântăreț pop, decât o altă Callas.

- Nu cred că voi fi vreodată o altă Callas, zise ea dând din

cap.

- Nu ştiu dacă poţi sau nu. Dar merită să încerci.

Ea privi în jos, apoi ridică privirea, bucuroasă că lumina era prea palidă ca el să-i vadă ochii înlăcrimaţi.

- Nu pot accepta oferta dumneavoastră, zise ea cu hotărâre. Vă rog, să nu credeţi că nu sunt recunoscătoare, dar pur şi simplu nu pot să accept.

- Foarte bine. Este decizia ta. El o luă de braţ. Hai înăuntru, că ai să răceşti.

Apucând-o de braţ, traversară terasa. în faţa ferestrelor franţuzeşti, el se opri. în lumina lămpilor, ea îl văzu obosit şi palid.

- Nu vă simţiţi bine? întrebă Sara repede.

- Mă simt foarte bine.

- Mă scuzaţi că am întrebat, dar arătaţi de parcă aţi fi văzut o fantomă.

- Nu am văzut o fantomă, zise el uşor. Am văzut o creatură în carne şi oase.

Deşi faţa lui avea încă o privire enigmatică, ochii nu-i mai erau palizi şi reci, ci plini de o emoţie ce o făcu să tremure.

- O creatură în carne şi oase, repetă el. Atât de vie, atât de caldă. Vocea lui era joasă şi atât de slabă, încât ea abia o auzi. Este căldura după care tânjesc. înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, braţele lui erau în jurul ei, iar ea era lipită de el. îi era teamă să riposteze, aşa că a îndurat mângâierile lui în tăcere, ţinându-şi corpul încordat, ochii şi buzele închise.

Când gura lui era aproape de a ei, buzele ei s-au depărtat şi fără să vrea, i-a răspuns. Pentru prima dată afla ce înseamnă tremurul nervos al dorinţei bărbatului, pentru prima dată auzea

cuvintele tremurând de pasiune ale unui bărbat.

-Eşti atât de frumoasă, murmură el. Atât de caldă şi de frumoasă.

-S-ar putea să fiu frumoasă, zise ea cu o voce limpede, dar nu sunt foarte caldă în acest moment. De fapt, mă simt foarte rece.

Era o încercare disperată de a glumi într-o situaţie care ameninţa să scape de sub control. Totuşi era singurul mijloc de a strica atmosfera dintre ei. O atmosferă care, dacă nu o schimba, devenea nu periculoasă, ci dezastruoasă. Cuvintele ei au avut efectul dorit, iar el s-a retras şi s-a uitat la ea.

- Nu aveam nici un drept să te ating. Pot să dau vina pe Crăciun. Mă ierţi?

- Nu este nimic de iertat. Aş vrea să cred că aţi fost mişcat, emoţionat de cântecul meu.

Un zâmbet uşor apăru în colţul gurii lui.

- Ai un talent minunat de a lămuri lucrurile, Sara Lister.

El ezită.

- Şi despre oferta mea... mă refuzi în continuare?

- Mă tem că da.

- Foarte bine.

Fără nici un cuvânt, deschise uşile de la terasă. Fără să se uite la el, Sara se grăbi să se ducă într-un dormitor, unde se aşeză şi se privi în oglidă. Ii era frică să se privească prea de aproape, de teama a ce s-ar putea citi în ochii ei.

Capitolul 1

Sara şi-a petrecut ziua de Crăciun cu familia. Se gândea mereu la Philip Stafford şi cu cât se gândea mai mult, cu atât puterea lui părea incredibilă. De Ziua Cadourilor, Patrick a telefonat să spună că stă cu Tina la ţară şi că a doua zi dimineaţă va veni la studio.

- Voi repeta toată ziua, zise el, aşa că nu are rost să vii. M-am gândit să-ţi spun că ţi-am obţinut o apariţie în spectacolul Ruby Carrol Hour.

Sara puse telefonul în furcă, cu mâinile tremurând. Patrick şi-a irosit timpul la ţară pentru un scop nobil, deoarece era sigură că era nevoie de asentimentul lui Philip Stafford pentru ca ea să apară într-un spectacol atât de important. Oare fusese influenţa lui Patrick, sau datorită celor întâmplate între ei noaptea trecută, pe terasă?

Alungându-şi gândul, ea se întoarse în sufragerie.

- De ce arăţi aşa de încântată? întrebă mama ei când intră în cameră.

Incercând să-şi ascundă emoţia din glas, Sara i-a povestit.

- Este timpul să arăţi ce eşti în stare. O dată ce-ţi faci debutul, nu vei mai privi înapoi.

- Aş vrea să fiu la fel de încrezătoare ca tine, sumpa mea. Gândul că particip la acest test mă îngrozeşte. Se aşeză în partea cealaltă a căminului şi se întrebă ce să cânte la prima ei apariţie. Brusc, îşi aminti melodia încântătoare pe care Matt Pearson i-o cântase în urmă cu câteva luni, şi-i dădu telefon în speranţa că el va fi acasă, destul de treaz ca să vorbească cu ea.

-Sărbători fericite, Matt.

-Ce este atât de fericit?

- Este, pentru că mica ta păsărică încearcă să zboare la spectacolul lui Ruby Carrol, săptămâna viitoare.

Vocea lui se animă.

- Este minunat, Sara. Vrei să participăm împreună?

-Da, te rog. De asemenea, vreu să cânt cântecul pe care mi l-ai cântat acum câteva luni.

El îşi aminti imediat şi murmură câteva măsuri.

-Asta este, zise ea entuziasmată. Scrie-mi versurile, Matt. Ai promis.

- Nu ştiu, replică el. Nu sunt poet.

Deşi fusese sigură că Matt nu ar fi dezamăgit-o, fu chiar suprinsă când el telefonă o oră mai târziu, cu versurile.

- Nu ştiu dacă-ți va plăcea, zise el. Dar este tot ce am putut să fac.

Cu o voce baritonală, începu să cânte. Sara zâmbi.

- Va fi numărul meu special, Matt, zise ea încet. Nu vreau să laşi pe nimeni să-l cânte.

- Eşti singura care-l merită, zise el. Nimeni n-a îndrăznit să mă trezească din mahmureală de Sărbători.

Ea râse de această remarcă şi când se întâlni cu Patrick la studio, îi povesti totul.

-Deja Matt mi l-a trimis, zise el. A făcut un aranjament deosebit. Va fi câştigător, Sara, sunt convins de asta.

Cântând cântecul cu o întreagă orchestră în spate, Sara era la fel de sigură, dar Ruby Carrol, intrând să vadă repetiția, nu fu încântată deloc când află că acesta este cântecul pe care

intenţionează să-l cânte Sara în spectacolul ei.

- Crezi că este înţelept ca un cântăreţ nou să promoveze un cântec nou? îl întrebă pe Patrick.

-Este cântecul ei, răspunse el, şi vrea să-l cânte pentru prima dată la debutul ei.

Ruby Carrol îi aruncă o privire răutăcioasă Sarei, apoi se întoarse la Patrick.

- Eu cred că ar fi trebuit să mă întrebi ce cântec ar trebui să cânte domnişoara Lister. De altfel este „O oră cu Ruby Carrol".

- Cu atât mai mult trebuie ca Sara să cânte un cântec nou, zise Patrick. Nu vreau să cânte ceva care a făcut-o celebră. Şi cum tu ai un hit în fiecare săptămână...

El îi atinse braţul lui Ruby Carrol.

-Este o ocazie minunată pentru Sara să apară în spectacolul tău, dragă. Ai cea mai mare audienţă din ultimul an. De aceea, PJ a hotărât ca ea să-şi facă debutul aici.

La menţionarea lui PJ, temperamentul lui Ruby Carrol s-a domolit.

-Sunt bucuroasă că şi-a dat seama cât de mare este audienţa mea, zise ea încântată. Contractul meu trebuie reînnoit în curând şi nu intenţionez să accept acelaşi onorariu.

-Sunt sigur că nici el nu se aşteaptă la acelaşi onorariu, replică Patrick. De altfel, am petrecut Crăciunul cu el şi am vorbit despre tine.

Se apropie de ea şi, privindu-l, Sara văzu pentru prima dată

cum funcţionează şarmul unui irlandez. Ruby Carrol se topi, râsul îi deveni zgomotos, ochii căprui cochetau. O conduse la uşă vorbind câteva minute, apoi reveni la Sara.

- Erai cumplit de înspăimântată când a venit Ruby, zise el. Să ştii că nu trebuie să-ţi fie frică. Poate face multe ca să-ţi distrugă apariţia..

Ea se uită cu surprindere la el.

-Poate să facă asta?

-De aceea i-am spus că a fost hotărârea lui PJ ca tu să apari în spectacol. Va şti că el te va urmări, şi va fi cu băgare de seamă.

La sfârşitul săptămânii, toată lumea care apărea în spectacolul lui Ruby Carrol s-a întâlnit într-un studio mare, la periferia Londrei. Aici erau produse toate spectacolele. Cu toate că CTC era o clădire mare, nu era destul de mare pentru a adăposti atâtea studiouri şi cabine câte erau necesare pentru producerea unor spectacole mult mai elaborate. Era pentru prima dată când Sara fusese la studiourile de acolo şi era copleşită de grandoarea lor.

- întreaga clădire a fost proiectată de PJ, zise Patrick îndreptându-se împreună către garderobă. Nici un director n-a vrut să cheltuiască bani pe ea, dar a insistat şi, ca întotdeauna, a avut dreptate. în următoarele optsprezece luni s-a ridicat, şi-a dublat deja preţul, şi ar putea-o vinde mâine oricărei companii, obţinând un profit imens.

- Este un om norocos, zise ea. Are succes în toate?

- în afaceri, da. Nu şi în viaţa personală. El n-a realizat că

nu poți conduce o căsătorie în felul în care conduci o televiziune. Femeile au un obicei ciudat, de a vrea să fie privite ca femei, nu ca maşini.

-Nu m-aş gândi niciodată că domnul Stafford ar privi femeia ca pe o maşină, zise ea. El este prea... prea viu.

Patrick râse cu poftă.

-Confunzi vivacitatea cu căldura, micul meu pescăruş, zise el. Ca şi când ai confunda iubirea cu pasiunea. Cele două lucruri nu merg mereu împreună.

Sara nu avu timp să-şi dea seama de înțelesul remarcii lui pentru că o dată intrată în studio să repete, era prea îngrozită să se gândească la altceva decât la sine.

Totul părea că merge rău. Ea şi-a uitat replica, iar Ruby Carrol a trebuit să înceapă prezentarea din nou,
iar la jumătatea cântecului, privea la camera din stânga care nu mergea, în loc să se uite la cea din dreapta.

Patrick îşi trecu mâinile prin păr de disperare, dar reuşi să vorbească liniştit:

- Lumina roşie de sub cameră, explică el, înseamnă că este pornită şi este cea la care trebuie să te uiți.

- Ştiu, zise Sara cu jumătate de gură. Dar sunt atât de emoționată încât uit mereu.

- Nu-i nimic, zise Ruby Carrol, totul va fi bine mâine. Când te-am văzut zilele trecute nu mă simțeam bine. De aceea eram capricioasă. Dar nu sunt o nemernică aşa cum îți închipui tu. Am muncit foarte mult ca să ajung în vârf şi sunt întotdeauna prietenoasă când văd un debutant.

Neştiind ce să zică la aceste cuvinte, Sara se hotărî să tacă.

Ziua spectacolului sosi şi, urmând sfaturile lui Patrick, Sara stătu în pat până mai târziu, şi nu ajunse la studio decât atunci când era necesar. Sara nu intra în spectacol decât după o jumătate de oră de la începerea lui, iar Patrick i-a sugerat să stea în camera de control şi să se uite la monitoare. Era încântată de idee, şi era foarte interesant pentru că existau cinci ecrane mici, fiecare cu câte o cameră de luat vederi, iar ea, fascinată, privea cum directorul tehnic trece de la o cameră la alta la indicațiile lui Patrick.

După o jumătate de oră, spectacolul s-a oprit pentru publicitate, iar când Sara se uită la Patrick, acesta era palid şi transpirat. Ea nu se aştepta la aşa ceva pentru că el regizase prea multe spectacole ca să mai fie nervos, dar îşi dădu seama că era nervos din cauza ei.

-Du-te pe scenă şi cucereşte-i, zise el. Nu îndrăznesc să te sărut pentru că îți voi strica machiajul.

Ea zâmbi şi deschizând uşa, plecă în studio. Nu avea idee cum arăta, dar în camera de control toți o căutau cu privirea. Văzută în realitate, Sara era foarte frumoasă, părul castaniu, ochi căprui, gură moale şi frumos conturată.

- Dacă interpretează după cum arată, murmură unul dintre tehnicieni în spatele lui Patrick, nu aveți de ce să vă faceți griji.

Căldura reflectoarelor era foarte mare, iar Sara aştepta semnalul camerelor. într-un moment de panică, i se păru că îi

vine să leşine. Apoi o văzu pe Ruby Carrol în spatele ei, cu un zâmbet fermecător. După ce fu prezentată, începu să cânte şi, spre surprinderea ei, nu mai era deloc emoţionată.

Lumina roşie s-a stins, aprinzându-se la o cameră din stânga. Relizând că nu mai este pe monitoare, Sara se linişti. Acum, când era totul se terminase, începu să tremure, dar omul cu camera cea mai aproape de ea îi arătă, cu degetul mare ridicat, că a fost foarte bine şi ea zâmbi.

Repede se întoarse în camera de control la acelaşi etaj şi urmări restul spectacolului. Rămase acolo până veni Patrick, şi, privindu-l, îşi dădu seama că nu avea de ce să se teamă.

-Ai fost minunată, zise el cu mândrie. Ascultându-te în seara asta, mi-am dat seama că ai talent care să te urce în top, indiferent de ce am făcut eu sau Matt.

- Mi-aş dori să te cred, zise ea zâmbindu-i. Dar tot ce am făcut în seara aceasta vă datorez vouă amândurora.

Fără să se gândească, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe gură, lăsându-se înapoi sfioasă când îi văzu pe Philip Stafford şi pe soţia lui în dreptul uşii.

- Imi pare rău să vă deranjăm, zise Tina Stafford cu voce tare şi ascuţită.

- Nu ne deranjezi, verişoară dragă, zise Patrick. Sara mi-a dat un sărut de mulţumire. Şi-a pus un braţ pe umărul Sarei şi o împinse spre Philip şi soţia lui. N-am ştiut că urmăriţi spectacolul live, PJ.

- N-am intenţionat, veni replica. Prefer întotdeauna să văd un spectacol aşa cum îl văd telespectatorii mei. El îi zâmbi

scurt Sarei. Dar am avut o întâlnire aici cu nişte oameni de film, aşa că am decis să aştept să văd spectacolul lui Ruby Carrol. Ai fost foarte bună, domnişoară Lister. Felicitări.

- Mulţumesc, zise ea, simţind răceala din remarca lui. Se întoarse la Tina, aşteptându-se să-i vadă gelozie în privire, dar fu surprinsă să vadă tristeţe.

- Vocea ta a fost încântătoare, zise ea repede. Este un dar minunat. M-a făcut cu disperare să-mi doresc un talent al meu.

-Talentul tău este să mergi acasă şi să fii cea mai frumoasă gazdă din Londra, zise soţul ei cu tandreţe în voce.

- Este o viaţă plicticoasă numai să fii gazdă, replică Tina.

- Totuşi, aş putea numi o sută de femei care ar face orice să fie în locul tău.

-Ce-aţi zice dacă am merge să sărbătorim evenimentul? Nu în fiecare seară vedem apariţia unui star.

-O idee excelentă, zise Philip Stafford. în sfârşit, CTC poate spune că a descoperit o stea prin forţe proprii.

-Mergem la mine în apartament? sugeră Patrick, zâmbindu-le. De mult timp nu aţi mai fost la mine.

-Bună idee, zise Tina bucuroasă şi se prinse de braţul soţului ei. Poţi să-i spui şoferului să plece, noi mergem cu Pat.

Maşina lui Patrick nu era una nouă, dar Sara era bucuroasă că zgomotul făcea conversaţia imposibilă, deoarece acum emoţia şi tensiunea dispăruseră şi era copleşită de oboseală. Sara se întreba unde locuia Patrick, căci era ciudat că lucrau împreună de câteva luni, şi ştia atât de puţin despre viaţa lui

particulară.

Nu fu deloc surprinsă când au ajuns în fața unei case din Chelsea. Sara şi-a dat seama imediat că era la fel decorată ca şi apartamentul familiei Stafford din clădirea CTC, şi nu fu surprinsă când Philip Stafford însuşi a amintit asta.

- Ai schimbat mobila, de când am fost eu ultima dată aici, zise el.

- Mă săturasem de canapeaua maro cea veche, zise Patrick zâmbind, iar soția ta devotată a decis să fie o verişoară devotată de asemenea, şi m-a încurajat să cheltuiesc toți banii.

- Nu puteai continua să trăieşti ca în cocină, zise Tina cu o neaşteptată cruzime. Era foarte bine când locuiam la Malley, dar nu se potrivea deloc pentru un producător de televiziune.

- Un producător nu este judecat după casă, ci după munca lui. Nu-i aşa, PJ? zise vărul ei încet.

Philip Stafford dădu din cap.

-Sunt de aceeaşi părere, zise el. Este o regulă bună, să nu intervii când membrii unei familii se ceartă. Şi mai ales Patrick şi Tina. Este vorba despre irlandezi care se ceartă ca şoarecele şi pisica unul cu altul, dar sunt şi mai periculoşi când cineva îi atacă.

Mergând până la şemineu, se aplecă şi aprinse focul. Ignorând fotoliile, se aşeză pe covor. Purta încă rochia galbenă de şifon, iar în lumina focului avea o nuanță mai închisă, potrivindu-se cu scânteirile aurii ale părului. Nu avusese timp să se demachieze complet. Pudra mai închisă şi rujul pal, împreună cu rimelul subțire, îi dădeau aspectul unei păpuşi, şi

într-un fel ciudat îi sporeau fragilitatea.

-Nu cred că puteai fi o cântăreaţă de operă de succes, Sara. N-ai destule bis-uri.

- Sunt de acord cu Patrick, zise pe neaşteptate Philip Stafford. Uitându-mă la tine acum, îmi pare incredibil că aşa o voce mare, poate veni din partea unei persoane minione.

- Mă faceţi să mă simt ca un pitic, protestă Sara. Vă anunţ că am un metru şaizeci şi cinci.

- N-aş fi crezut! Ingenunche în faţa ei. Ai fost minunată în seara asta, domnişoară Lister. Trebuie să te felicit încă o dată.

- Toată lumea vorbeşte despre felicitări, spuse Tina în spatele lor, dar nu face nimeni nimic. Unde este şampania, Pat?

-In congelator.

- In congelator? Tina ridică delicat sprâncenele. Nu-mi spune că te aşteptai ca noi să venim aici şi să sărbătorim.

- Nu tu şi PJ, veni răspunsul, dar speram ca Sara să vină.

El plecă şi în cameră se aşternu liniştea, întreruptă de zgomotul unui chibrit, când Tina îşi aprinse o ţigară. Sara era surprinsă să vadă că mâinile Tinei tremurau. Ceasul bătu ora zece, iar ea se ridică în picioare.

-Trebuie să-i telefonez mamei, căci se întreabă ce s-a întâmplat cu mine.

- Telefonul este în dormitor, zise Tina. Patrick vorbeşte atât de mult la telefon încât preferă să stea culcat când o face.

Sara merse în dormitor şi văzu că şi aici Tina făcuse schimbări. Se aşeză pe marginea patului dublu şi formă numărul de acasă. După ce vorbi la telefon traversă holul spre salon. Uşa era întredeschisă şi-i auzi vocea lui Philip.

- Gelozia ta pentru Patrick este prea evidentă, spunea el. în fond, el este un bărbat singur şi are dreptul să se întâlnească cu orice femeie vrea.

- îl privesc pe Patrick ca pe fratele meu, zise Tina. Poate din cauza asta cred că nici o femeie nu-i destul de bună pentru el.

-Asta-i opinia ta. Dar nu va întâlni o fată mai drăguță decât domnişoara Lister.

- De ce spui asta? Nu ştim nimic despre ea.

-O fată care poate lucra atât de mult cât a lucrat ea în ultimele luni şi ascultă de ordinele date de vărul tău, trebuie că are un caracter frumos.

-Oh, bărbații sunt toți la fel, replică Tina. Mereu luați prin surprindere de o fată frumoasă.

- Eu nu m-am îndrăgostit de fața ta, veni răspunsul.

- Atunci este un lucru bun că nu a fost stricată în accident!

Sara îl auzi pe Philip Stafford exclamând şi apoi, vocea Tinei răsună cu blândețe.

- Oh, Philip, n-am vrut să spun asta. Ştii că nu dau vina pe tine... Eu...

- Nici o problemă, Tina, nu te mai gândi la asta.

De teamă că dacă stă acolo mai mult timp, poate apărea Patrick din bucătărie şi va crede că trage cu urechea, Sara tuşi şi deschise uşa.

Philip Stafford voia să-şi aprindă un trabuc, iar Tina avea o altă țigară între degete şi stătea lângă şemineu, bătând cu

piciorul în apărătoarea acestuia.

- I-a plăcut mamei tale spectacolul? întrebă el aruncând un băț de chibrit în scrumieră.

- Da. Este de părere că am fost mai bună decât... Sara se opri, dar Tina continuă pentru ea.

- Mai bună decât Ruby Carrol. Şi mie mi s-a părut la fel. Cred că domnişoara Lister ar trebui să aibă un show al ei, nu crezi, Philip?

El nu răspunse, iar Sara zâmbi forțat, bucuroasă să-l vadă pe Patrick venind, ținând în mână o sticlă de şampanie şi nişte pahare.

- Veniți şi serviți-vă, îi chemă Patrick. Pentru Sara, noua stea a cântecului, toastă el.

- Pentru Sara, răspunseră ceilalți şi în timp ce Sara le zâmbea, ochii ei priveau către Philip Stafford.

Capitolul 8

Orice îndoieli avea Sara în legătură cu succesul ei, acestea s-au risipit când citi criticile din ziarul de dimineaţă. Aprecierile erau unanime.

Patrick era singurul care nu părea emoţionat.

- Am ştiut că asta are să se întâmple, zise el cu fermitate. Este aşa cum am prezis. Ce-ţi trebuie acum sunt mai multe apariţii în spectacole şi o serie de turnee de câte o seară în provincie. Va fi al naibii de greu, dar experienţa va fi nepreţuită.

- Voi lua fiecare picătură de experienţă pe care o voi primi, zise ea repede.

Deşi încerca să-şi păstreze tonul normal, nu putu să-şi ascundă bucuria.

-Vei imprima primul tău disc săptămâna asta. Este totul aranjat cu Platinium Records.

Platinium Records! Sara era impresionată pentru că aceasta era cea mai mare companie de discuri din ţară.

- Ei cred că sunt destul de bună?

- Destul de bună încât să vrea să semnezi un contract pentru trei ani! Am spus că voi vorbi cu tine, dar sincer, nu te-aş sfătui să semnezi cu nimeni mai mult de un an. La sfârşitul perioadei vei putea să stabileşti singură preţul.

- Voi face tot ce spui tu, zise ea încetişor. Ti-am promis asta când am început.

- Bine!

El se duse la birou, răsfoi câteva hârtii, îşi aprinse o ţigară şi aproape imediat o stinse.

Sara, citind câteva articole tăiate din presă, se întreba de ce el este agitat, şi nu fu deloc surprinsă când el se ridică de la

birou, împinse scaunul şi începu să se plimbe prin cameră.

- Nu voiam să-ți spun încă, Sara, dar... dar mi-e teamă că dacă mai tac te voi pierde în favoarea altcuiva. Acum ceva timp ai fost de acord să am grijă de cariera ta, dar problema este că nu vreau să se oprească totul aici. Văzându-te în fiecare zi, începând să te cunosc din ce în ce mai bine, aş vrea să...

El se apropie de ea şi-i prinse mâinile.

- La dracu', Sara, nu eşti proastă! Trebuie să ştii ce vreau să-ți spun. Sunt obsedat de tine zi şi noapte, treaz sau în somn, nu pot să mă gândesc la nimeni altcineva.

De mult timp ştia că lui Patrick nu-i era indiferentă, dar nu ştia că sentimentele lui erau atât de adânci.

- Eşti sigur că nu confunzi personalitatea pe care ai creat-o cu fata care sunt într-adevăr? întrebă ea.

- Nu! Şi, apropo, ce fel de fată eşti? In câteva luni, Sara Lister celebra se va uni cu Sara Lister din Kensington. El o strânse în brațe. De îndată ce te-am văzut am recunoscut talentul tău şi m-am îndrăgostit de tine încă de pe atunci.

-De mine sau de potențialul meu?

în momentul în care vorbea, şi-a dat seama cât de crudă fusese. Spre surprinderea ei, el părea amuzat.

-Asta-i o întrebare bună, dragă, şi demnă de tine. Unul din lucrurile pe care ador la tine este spiritul tău, deşi câteodată e destul de fierbinte ca să mă ardă. Nu neg că m-am îndrăgostit de cine ştiam că vei deveni, dar, de asemenea, te iubeam aşa cum erai.

-Te rog... Nu continua... Nu are rost. Nu sunt îndrăgostită de tine şi nu pot să mă prefac că sunt.

- Ştiu că nu eşti îndrăgostită de mine, dar nici nu eşti

îndrăgostită de altcineva anume. De aceea am vrut să ştii ce simt pentru tine. Am vrut să ţii seama de mine.

El veni şi o privi în faţă, fără s-o atingă, dar stând atât de aproape încât ea îi simţea căldura respiraţiei.

- Să nu-ţi fie teamă că mă voi supăra, Sara. Nu voi mai spune că te iubesc şi nu te voi mai întreba dacă mă iubeşti şi tu. De fapt, este un lucru bun că nu mă iubeşti.

-De ce spui asta? întrebă surprinsă Sara.

- Pentru că, dacă mă iubeai, nu eram în stare să stau departe de tine. Şi apoi, ar fi fost al dracului de greu să păstrăm secretul. Ştii, ar trebui să rămână un secret, a explicat el, deoarece dacă oamenii află că te iubesc, nu pot să te mai susţin ca interpretă. în caz contrar, ei ar gândi că a fost un aranjament. De aceea, te rog să-ţi aminteşti ce ţi-am spus. Te iubesc, Sara şi voi aştepta până în momentul potrivit să... vocea lui abia se mai auzi şi Sara era bucuroasă să lase conversaţia neterminată.

Dar nu pot să mă îndrăgostesc de un bărbat pentru care simt recunoştinţă, se gândi ea în drum spre casă. Şi nu are nici un rost să mă prefac că mă gândesc la Patrick altfel decât ca la un prieten.

Gândurile despre Patrick au condus inevitabil la Tina Stafford. Fata cu care se va mărita Patrick putea să nu aibă soacră sau socru, dar va avea o verişoară formidabilă.

In lunile următoare, Sara a fost atât de ocupată urmărind programul impus de Patrick, încât n-a avut timp să se gândească la sine.

După apariţia în spectacolul lui Ruby Carrol, Sara a fost invitată la mai multe spectacole, dar Patrick n-a lăsat-o să apară

la televiziune prea mult, cel puțin până când va avea propriul ei spectacol, şi a preferat să facă turnee în provincie.

După aproape trei săptămâni de la întoarcerea la Londra, Sara a primit un telefon urgent ca să se prezinte la studio.

Patrick o aştepta în hol.

- Ruby Carrol a fost dusă la spital cu apendicită, iar tu prezinți spectacolul în seara asta.

- Dar nu sunt pregătită. Nu pot să prezint.

- Bineînțeles că poți. Pentru ce credeai că ai cântat în toată țara, dacă nu pentru o seară ca asta?

-Dar nu am făcut nici o repetiție!

-Ai făcut toate repetițiile de care ai avut nevoie! Pentru numele lui Dumnezeu, Sara, tot ce trebuie să faci este să stai în fața camerei de filmat şi să cânți.

Nu se putu abține să râdă. Patrick făcea să pară totul atât de uşor.

Când intră în studio, spectacolul lui Ruby Carrol era în plină repetiție şi văzând orchestra mare şi trupa de dansatori la locurile lor, teama ei se amplifică. Se gândi că nu va fi în stare să facă acest spectacol.

Mai făcu o încercare de a protesta, dar uitându-se la Patrick îşi dădu seama că nu avea chef s-o asculte.

- Pe scenă toată lumea! a strigat el. Sara, repetă numărul de deschidere. Ne va salva de probleme dacă poți să faci asta.

- Vreau să cânt şi un cântec de-al meu.

- Normal. Ai un moment de zece minute singură, la sfârşitul spectacolului.

Dădu din cap, satisfăcută. Avea încredere în Patrick că face ce este mai bun pentru ea... dar şi pentru el.

Toată ziua s-a repetat, iar la ora şaptesprezece, Patrick primi un telefon de la Philip Stafford, care se interesă de spectacol. Patrick se întoarse furios în studio.

- PJ a zis că ar trebui schimbat spectacolul lui Ruby Carrol cu un film, dacă nu eşti destul de pregătită, îi zise el Sarei. I-am spus că ar trebui să se uite şi să se convingă, în seara asta.

Aşa deci, Philip Stafford avea îndoieli despre abilitatea ei! Să pună un film!

Cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai tare.

Era o furie care îi dădu energie să meargă mai departe cu repetițiile atunci când toată lumea voia să se oprească; o energie care o făcu să refuze să plece acasă şi să se odihnească.

-O dată ce părăsesc studioul, îmi pierd antrenamentul, i-a explicat lui Patrick. S-o luăm de la capăt cu ultimele cântece ale mele.

Realizând că are dreptate, Patrick făcu ceea ce propusese ea şi, după o pauză de cafea, au continuat să lucreze. Când în sfârşit intră în studio în acea seară, Sara arăta cum nu se poate mai încântătoare. Rochia ei din satin bleumarin sclipea ca şi când era plină de viață.

- Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă, zise Patrick, şi ignorând echipa tehnică, ocupată cu luminile, o sărută pe buze.

Era prima dată când făcea asta, dar ea era prea încordată ca să simtă vreo emoție, iar el o scutură de umeri.

- Trezeşte-te, Frumoasă din Pădurea Adormită! Eşti în direct peste cinci minute!

Conştientizând cu greu ce se întâmplă în jurul ei, Sara aştepta lumina roşie ca să înceapă. Deodată îşi aduse aminte de

Philip, aşa cum îl văzuse la prima întrevedere a lor, când el stătea scriind la birou. Cât de neîndurător i s-a părut!

- Mai sunt zece secunde! strigă o voce, iar Sara trase aer în piept şi înaintă.

Primele cinci minute ale spectacolului au fost cele mai rele pentru ea, dar pe parcurs îi dispăru orice teamă. Timp de o oră a fost stăpâna spectacolului, iar fiecare cântec pe care-l cânta era din toată ființa ei.

Pentru ultimele zece minute, Sara avu scena numai pentru ea şi nu se putea abține să nu se gândească la Philip Stafford. Pentru prima dată, nu cânta unui public necunoscut, ci în special unui om, un om care o privea critic şi care nu credea că ea ar avea curajul să meargă mai departe. L-ar putea face pe Philip Stafford să-şi înghită cuvintele, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făcea.

In sfârşit, lumina roşie s-a stins, nu mai era în direct şi toți tehnicienii şi echipa din studio au început să aplaude. Sara rămase pe scenă, cu lacrimi pe obraz, până când Patrick a venit la ea.

-Ştiam că ai să reuşeşti! Vocea lui tremura de emoție. Ai reuşit, Sara! De acum înainte va fi foarte bine.

Sara nu răspunse, copleşită de emoțiile de peste zi.

- Vreu să mă duc acasă, zise ea cu vocea tremurând'. Vreau să mă duc acasă.

Privind-o, Patrick o conduse afară din studio. In linişte, îi luă hainele şi o conduse acasă cu maşina, refuzând să intre să bea un pahar cu ea.

- Eşti epuizată, draga mea, spuse el tandru. Ti-aş recomanda o baie fierbinte şi un pat. Te voi suna mâine dimineață, şi vom

citi ziarele. O prinse uşor de bărbie, se uită în ochii ei şi o sărută uşor pe frunte.

- Când te voi săruta pe buze din nou, zise el cu o voce liniştită, vreau să mă asigur că trăieşti.

- Că trăiesc?

El zâmbi.

-Când te-am sărutat în studio părea că eram fratele tău. Data viitoare vreau să te gândeşti la mine ca la iubitul tău.

Intinsă pe pat, puţin mai târziu, cu o ceaşcă de ceai lângă ea, Sara se simţea mult mai bine. Telefonul sună, iar ea răspunse. Era, fără îndoială, Patrick care voia să vadă dacă îi ascultă toate instrucţiunile. Dar vocea de la celălalt capăt al firului era a lui Philip Stafford.

-Dumneata eşti, domnişoară Lister? întrebă el.

- Da.

-Bine. Sper că nu te deranjez, dar am vrut să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut spectacolul.

-Mă bucur. Patrick mi-a spus că nu credeaţi că pot să-l fac, că aţi vrut să transmiteţi un film în locul lui.

- Nu avea nici un drept să-ţi spună asta, veni răspunsul.

- Mi-a spus pentru că era supărat, zise ea repede.

- Cu atât mai mult. Trebuia să-şi dea seama de ce am spus-o.

Urmă o mică pauză, şi dacă ea nu zise nimic, el continuă:

- Bănuiesc că nici tu nu realizezi de ce am zis aşa.

- Nu, zise ea supărată. Vreau să-mi spuneţi dumneavoastră.

- Nu am făcut-o pentru că mă îndoiam de abilitatea ta, zise el. Pur şi simplu, n-am vrut să fac acest spectacol fără o repetiţie adecvată. Succesul tău reprezintă foarte mult pentru mine. Atât de mult încât eram pregătit să dau un film vechi la ora de vârf,

decât să te arunc în groapa cu lei.

Sara roşise la cuvintele lui, realizând imediat că el spusese adevărul.

- Mă bucur că mi-aţi spus, zise ea supărată că vocea îi era plină de lacrimi. Dar cred că succesul meu s-a datorat în oarecare măsură dumneavoastră. Am fost atât de pornită să vă arăt că voi reuşi încât am fost foarte nervoasă.

El zâmbi.

- Atunci, îmi pare rău că m-ai înţeles greşit.

El făcu o pauză.

-Eşti în pat, Sara?

Era o întrebare atât de intimă şi neaşteptată, încât fu luată prin surprindere.

-Da, sunt.

- Te invidiez. Am o mulţime de oameni în salon, aşteptând să mă întorc pentru cină.

- Atunci, mai bine nu vă mai reţin.

- Cred că nu. El oftă. Câteodată urăsc lumea pe care am creat-o pentru mine. Vrei să ştii ce aş vrea să fac acum? Să dispar la o cabană pe care o am în Elveţia, să închid radioul şi telefonul.

- Vă veţi plictisi în mai puţin de o zi!

- Nu şi dacă am persoana potrivită lângă mine să-mi ţină companie.

Incă o dată, remarca lui era neaşteptată, dar de data asta ea se simţi jignită. Putea fi una din cântăreţele lui, dar viaţa ei particulară o privea şi nu avea de gând să aibă o relaţie cu el.

- Mai bine nu vă mai reţin, zise ea cu răceală. Mulţumesc că m-aţi sunat, domnule Stafford.

- Nici o problemă, domnişoară Lister. Vocea îi era veselă.

Noapte bună. Şi râse părinteşte.

Incetişor, Sara puse receptorul în furcă şi se întinse pe perne, încălzită fără să vrea de o emoţie pe care n-o înţelegea şi nici nu dorea s-o analizeze.

Capitolul 9

O săptămână mai târziu, CTC a organizat o întâlnire cu presa, unde Sara întâlni majoritatea criticilor de televiziune şi totodată cei mai buni editori de ziare. în mijlocul petrecerii, Patrick a anunţă că ea a fost invitată în Statele Unite, în spectacolul lui Eddie Benfield, ca invitată de onoare.

Sara fu surprinsă. Eddie Benfield era unul dintre cei mai faimoşi oameni de televiziune din America, iar apariţia în spectacolul lui era mândria oricărui cântăreţ britanic.

Toată lumea de la petrecere s-a bucurat pentru Sara.

- Aceasta-i şansa pe care o aşteptam, zise Patrick şoptit. Dacă te descurci bine în spectacolul lui Eddie, va fi o ocazie nemaipomenită pentru amândoi.

Sara se uită la el.

- Când trebuie să plec la New York?

- Ai rezervat biletul pentru luni.

- Tu m-ai băgat în spectacolul ăsta?

El dădu din cap.

- Managerul lui Eddie Benfield a fost aici acum câteva săptămâni şi te-a văzut în locul lui Ruby. Atunci s-a hotărât să te duci acolo.

- Ai ştiut de atunci şi nu mi-ai spus? Trebuie să merg să-mi cumpăr nişte rochii.

- Am uitat complet de asta.

-Mă bucur că ai uitat ceva, zise ea uşurată. Te face mult mai uman.

- Sunt destul de uman, zise el strângând-o de braţ. Viitorul

nostru se apropie, Sara, se apropie cu fiecare minut.

Avionul ei trebuia să decoleze luni la ora nouă dimineața, iar Patrick, fiind ocupat, nu a putut s-o ducă la aeroport. Dar n-a uitat să anunțe presa, iar ea a fost rugată să accepte câteva fotografii înainte de a intra în vamă.

In timp ce lumea pleca, mai multă lume venea, iar ea îi privea cu interes. Un grup de femei ieşi din vamă, iar după îmbrăcăminte erau americance. In spatele lor era un bărbat înalt, brunet şi cu nas acvilin. Sara lăsă ochii în jos. Nu putea fi Philip Stafford! Dar era!

- Ştiam că pleci în Statele Unite astăzi, zise el, dar nu speram că vom fi în acelaşi avion.

-Şi dumneavoastră mergeți la New York?

-Da. Merg o dată la câteva luni.

Ea încerca să spună ceva, dar fu uşurată când se anunță zborul lor. S-au suit în avion, iar el s-a aşezat lângă ea.

- Sara Lister, zise el cu voce joasă. Este un nume frumos.
- Mă bucur că vă place, domnule Stafford.

El ridică o sprânceană.

- îți sugerez să-mi spui Philip.
- N-aş putea, nu se cade.
- Mie îmi convine. Spune-l.

Ea ezită.

- Hai, Sara, spune-l.
- Philip, Philip, Philip, zise ea, iar el râse.
- Bine. Cel puțin acum ştiu că nu-l vei uita.

Avionul începu să se legene, iar ea scoase un țipăt şi-l strânse de braț.

-Totul este în regulă, zise el liniştitor. încă urcăm. în curând vom fi la altitudinea de croazieră şi nu vei mai simți nimic.

- Sper că nu, zise ea tremurând. Nu-mi place să-mi pierd firea în fața ta.

- Nu-ți face griji.

Au vorbit de toate în timpul zborului, întrerupți de gustarea de dimineață şi apoi de prânz şi şampanie. Sara bău două pahare şi-i era ruşine că a adormit imediat după aceea. S-a trezit cu capul pe umărul lui Philip Stafford.

- De ce nu m-ai trezit? zise ea îndreptându-se.

- Ți-a făcut bine să dormi. Ai o săptămână dificilă în față şi nu vreau să dezamăgeşti CTC.

- Aşadar umărul tău era pentru binele CTC-ului, zise ea oarecum rece.

- A fost o plăcere, replică el.

Au aterizat pe aeroportul Kennedy un sfert de oră mai târziu decât era prevăzut.

Un bărbat slab, cu ochelari, a alergat s-o întâmpine după ce ea ieşi din vamă.

-Domnişoară Lister, zise el cu un zâmbet. Arătați exact cum vă descrie presa. Sunt Mike Marsh, reprezentantul CTC aici. Am o maşină care vă va duce la hotel.

Sara privi către Philip Stafford şi văzu că vorbea cu doi oameni care veniseră să-l întâmpine. Conştient că ea îl privea, se întoarse şi-i zâmbi.

- Programul meu este încărcat, zise el. Sper să-ți placă să stai aici, Sara. La revedere şi noroc!

Ea îi zâmbi şi se întoarse înainte să-i vadă ochii în lacrimi. Mergând spre maşină cu Mike Marsh, i se părea ridicol că fusese destul de îndrăzneață să se gândească că Philip Stafford ar putea să se întâlnească cu ea la New York.

Capitolul 10

Sara fu cazată la Sherry Netherland, unul dintre cele mai scumpe şi faimoase hoteluri din New York. Un coş mare cu flori era pe o policioară, lângă o carafă şi pahare.

-Florile sunt de la Eddie Benfield, zise Mike Marsh, iar băutura este de la mine.

- Am auzit multe despre ospitalitatea americană şi mereu am crezut că se exagera, până acum.

-Ai fi surprinsă cât de ospitalieri putem fi când avem ocazia, râse el, şi îndreptându-se spre fereastră trase perdelele ca să lase soarele să intre. Anunţă-mă dacă mai ai nevoie de ceva. Am scris numărul meu în carnetul de lângă telefon.

- Te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

- Asta-i treaba mea. Se uită la ea, curios. Nu cred că ai zburat împreună cu PJ.

- Nici eu n-am ştiut. îşi înăbuşi un căscat.

- Doamne, eu te ţin de vorbă când cred că vrei să faci o baie şi să te odihneşti.

- Sunt puţin obosită, zise ea, şi voi fi şi mai obosită diseară.

-Sigur vei fi, aprobă el. Este trecut de ora ceaiului pentru tine, dar aici este amiază! Ai o după-amiază şi o seară în faţa ta, aşa că îţi sugerez să nu te grăbeşti.

-Care este planul pentru mâine? întrebă ea.

Mike începu să enumere:

-Nu te poţi întâlni cu Eddie până la mijlocul săptămânii, aşa că ţi-am aranjat totul pentru miercuri. Îl vei întâlni totuşi pe managerul lui. Eddie are încredere în el. Te vei întâlni cu el şi de asemenea cu producătorul. La el trebuie să fii atentă! Un tip

nepoliticos, cu ulcer. Va trece în revistă toate cântecele tale. Şi, în această seară, sponsorii spectacolului vor să te cunoască.

Sara făcu o grimasă.

-Este cu totul diferit acasă, explică ea. Un sponsor poate sta de vorbă un minut sau două, dar nu se implică în realizarea programului.

-Acolo-i paradisul pentru mine, zâmbi Mike. Aici sponsorul poate da afară pe toată lumea şi poate tăia orice nu-i place.

Inaintă spre uşă.

-Iţi sugerez să te odihneşti acum, ia un somnifer dacă ai, iar pe la trei cineva de la room service îţi va aduce ceva de mâncare. Te sun pe la trei şi jumătate. Apropo, am uitat să întreb dacă ai un somnifer la tine, nu-i aşa?

Sara clătină din cap şi zâmbi când el scoase o cutiuţă cu medicamente şi-i dădu câteva pastile verzi.

-Ia una cu puţină apă când eşti în cadă şi până te usuci vei fi gata de culcare.

Sara închise uşa în urma lui, se plimbă prin apartament de la living până în dormitor şi baie. Totul era mobilat cu o bogăţie de culori care nu apar în hotelurile englezeşti la acelaşi standard, iar baia era atât de mare încât se putea juca mingea.

în timp ce dădu drumul la apă în cadă, despachetă şi se gândi ce să facă, să ia sau nu somniferul. Luă totuşi pastila când intră în apa parfumată.

în timp ce se îmbăia fără grabă, i se părea incredibil că în atât de scurt timp zburase trei mii de mile. Era într-o altă ţară, unde nu cunoştea pe nimeni. Deodată, se gândi la Philip sperând, cu o intensitate care o speria, că îl va vedea din nou, cât timp va sta aici. Căldura îi cuprinse corpul, o căldură care

nu avea nimic de a face cu temperatura apei, şi, ieşind din cadă repede, se înfăşură cu un prosop imens. Se întinse în pat şi inima începu să-i bată cu putere.

„Apa din cadă a fost prea fierbinte“ gândi ea, dar ştia că se minte singură. Nici o apă, cât de fierbinte ar fi, nu ar fi făcut-o să simtă ce simțea acum. Era îndrăgostită de Philip Stafford! îndrăgostită de un om care era mult deasupra ei, nu pentru că era preşedintele CTC, ci pentru că era însurat.

„Cum pot să fiu îndrăgostită de un bărbat pe care de-abia îl cunosc?“ se gândi ea furioasă. „Un bărbat cu care am vorbit doar câteva ore?“

Totuşi, dragostea nu era logică; nu trebuia să existe nici un motiv. Se băgă în pat şi-i apărură în față imagini cu Philip, de la prima lor întâlnire la birou până la orele petrecute în avion.

Cum putea ea, care era mereu mândră de autocontrolul şi independența ei, să se îndrăgostească de un bărbat însurat?

Fără să vrea se gândi la Patrick şi la furia pe care ar simți-o acesta dacă ar descoperi secretul ei. Cât de veselă îi spusese în urmă cu câteva zile că nu este îndrăgostită de nimeni! Ca întotdeauna, gândul la Patrick ducea la Tina şi corpul Sarei tremură de gelozie. Tina - soția lui Philip! Femeia care-i poartă numele.

- Oh, Doamne! zise ea cu voce tare. Nu pot să îndur, nu pot!

Sara începu să plângă. Era o femeie îndrăgostită, o femeie care nu spera că dragostea ei va fi împărtăşită

Sună telefonul. Vocea lui Mike Marsh o îndemnă:

- Imbracă-te cât poți de repede. Te aştept jos. Lasă room-

service-ul, căci voi comanda nişte sandişuri până vii.

Douăzeci de minute mai târziu erau în taxi, în drum către sudio. O clădire mare care contrasta cu CTC. Mike îi explică de ce fiecare televiziune dorea să aibă propriul studiou în oraş.

- Nu trebuie să-ţi fie teamă de spectacol. Ei sunt cei mai buni.

- Voi judeca eu asta, zise Sara.

Incepând repetiţiile, îşi dădu seama cu cât profesionalism lucrau toţi, de la manager până la instructorul de dans.

- Văd că nu vor fi deloc probleme cu tine, zise Mike în drum spre hotel. Nu uita că iei cina cu sponsorii în seara asta, îi reaminti el. Vin să te iau la opt şi jumătate.

-Să mă îmbrac elegant?

- Doamnele pot să îmbrace ce vor, replică el. Dar bărbaţii rareori se schimbă în ţinută de seară.

Totuşi, Sara încercă să arate cât mai bine. Gândul că trebuie să întreţină o conversaţie cu nişte oameni pe care nu-i cunoştea, încercând să fie amabilă şi zâmbitoare, o nelinişte.

Când ieşi din lift, Mike fluieră uşor, iar Sara nu se putu stăpâni, roşind de plăcere.

- Mulţumesc, Mike. Nici tu nu arăţi rău.

O luă de braţ şi o conduse la bar. Ca majoritatea barurilor din America, şi acesta era slab luminat şi Sara abia zări masa din colţ, unde stăteau trei bărbaţi, surprinsă că era şi Philip Stafford printre ei. Se opri atât de brusc încât Mike se ciocni de ea.

- N-am ştiut că domnul Stafford va fi aici, murmură ea.

- Nici noi, şopti el. Ne-am întâlnit cu el la bar şi i-am spus că ne întâlnim cu tine. Ne-a întrebat dacă poate să vină şi el şi

normal, i-am spus că suntem încântați. Se uită la ea cu o sprânceană ridicată. Este o mare onoare ca un tip ca el să ne roage să ne țină companie. Sponsorii au fost încântați.

Au ajuns la masă, iar Mike făcu prezentările.

-Este o mare plăcere pentru noi să fii aici, Sara Lister, spuse unul din cei doi, politicos. Sper că îți va plăcea să faci parte din programul nostru.

-Sper că voi fi destul de bună pentru voi, zise ea cu naivitate, iar bărbații au râs.

Philip Stafford a fost singurul care nu a râs, uitându-se la ea fix. Sara era conştientă de linia adâncă a decolteului de la rochia ei verde, căci trebuise să-şi pună ceva mai puțin decoltat. Dar de ce se îngrijorează? Era frumoasă şi nu era nimic rău în a lăsa lumea să vadă. în plus, asta o făcea mai încrezătare. După ce au discutat despre spectacolul lui Eddie Benfield, Sara găsi un moment să vorbească cu Philip.

- Nu mă aşteptam să te văd. Am crezut că fiecare minut din timpul tău era ocupat.

- Aşa şi este. Din seara asta şi până la sfârşitul săptămânii nu mai am nici o secundă liberă.

- Ce s-a întâmplat cu ora asta? Ea îşi flutură genele spre el şi-i auzi respirația rapidă.

- Nu face asta! zise el repede.

-Ce anume?

-Să te uiți la mine în felul în care te uiți... îşi aprinse o țigară. Când l-am văzut pe Marsh în hol şi mi-a spus că ia masa cu tine, am făcut ceva ce n-am mai făcut de mult. Am spus la naiba cu afacerile, Philip Stafford, multă muncă fără distracție o să te tâmpească.

- Deci ai luat masa cu mine dar ca să te distrezi? întrebă ea.

-Normal.

Ea simți o durere ascuțită când auzi ce părere are el despre această seară. Apoi se gândi dacă el ar vrea să aibă o relație cu ea.

Au stat la bar până târziu.

- Ce spuneți de o cină la Pavilion? zise Armstrong, americanul mai înalt.

Sugestia a primit aprobarea generală, iar Sara înțelese de ce era însoțită de trei bărbați într-un restaurant luxos, plin de elita societății New York-ului.

Cina a fost plăcută şi tihnită. Cei doi sponsori au discutat nu despre program, ci despre problemele care apar în conducerea canalului de televiziune.

Chiar dacă Sara voia să ajungă devreme, era ora unu când s-au întors la hotel. Mike i-a lăsat pe ea şi pe Philip în hol, după ce promisese că va veni s-o ia de dimineață.

- Voi fi ghidul tău cât vei fi aici, zâmbi el. Dacă ai nevoie de mine înainte de ora nouă dimineața, ştii unde mă găseşti.

- Mă îndoiesc că voi avea nevoie înainte de zece dimineața. In acest moment simt că aş putea să dorm douăsprezece ore.

Merseră în lift împreună. Era pentru prima dată când erau singuri şi Sara era conştientă de apropierea lui, de mirosul de trabucuri pe care el le-a fumat şi a after shave-ului folosit.

- La ce etaj stai? întrebă el brusc.
- Cincisprezece.
- Este înaintea etajului meu.

Uşile liftului se deschiseră, iar el păşi împreună cu ea pe coridor. In faţa uşii, Sara căută cheia, iar el i-o luă din mână şi deschise uşa.

- Intri să bei ceva? Mike mi-a adus nişte băutură.

- Nu cred, mulţumesc, zise el. Am treabă dis-de- dimineaţă.

- Atunci îţi spun noapte bună. Ea îşi trase mâna, dar el o ţinea strâns. Era ciudat de palid, iar ea era destul de aproape ca să-i vadă un muşchi zbătându-se sub ochi.

- Cred... Cred că voi intra pentru un pahar până la urmă, zise el şi deschise uşa larg.

în living, ea aprinse lumina în timp ce Philip Stafford turna un whisky pentru sine. Sara refuză orice băutură şi scoţându-şi pantofii, se aşeză pe canapea strângându-şi picioarele sub ea. îl privea cum stătea în fotoliu în faţa ei, sorbindu-şi băutura în linişte. Ea se lăsă pe spate şi închise ochii, bucuroasă să ştie că el este în aceeaşi cameră.

- Ce frumoasă eşti aşa, zise el. Nu, nu te mişca, Sara, arăţi atât de relaxată.

-Tu nu, replică ea deschizând ochii pe jumătate. Pari încordat şi ţeapăn.

- Nu ţeapăn, nervos.

- Nervos, de ce?

- Nu de ce, ci de cine... îşi puse băutura jos şi se ridică. Emoţionat din cauza ta, dacă nu o ştii deja. Nici o femeie nu este mai frumoasă ca tine. Rochia asta... Ochii lui alunecau pe curbele umerilor şi decolteului. Este cu siguranţă indecent.

- Nu poţi să vezi ceea ce nu trebuie să vezi.

- Poate nu, dar aşa arată!

-Nu încerc să te tentez, Philip, tremură vocea ei. Să nu

înțelegi greşit purtarea mea.

- Atunci nu ar trebui să arăți atât de provocator.

-Asta e meseria mea, să fiu provocatoare. Nu sunt o cântăreață de operă, ştii. Sunt o celebritate în lumea spectacolului.

- Nu vorbi aşa, zise el tăios. Nu ți se potriveşte.

- Nu? Ea puse paharul jos cu zgomot. Atunci cum crezi că ar trebui să arăt?

- Cât mai natural. Şi aşa cum eşti acum, nu este natural.

Veni spre ea, ridicându-i bărbia, şi o privi în față.

- Nu pretinde că eşti tare, Sara. Un bărbat poate să se uite în ochii tăi şi să vadă că nu-i aşa.

El făcu o pauză.

- Eşti dulce, apetisantă, pasionată, dar inocentă.

-Dacă sunt aşa de transparentă, mai bine nu-i las pe bărbați să se uite în ochii mei!

- Mai bine nu, replică el. In special celor care stau aproape de tine.

Cuvintele lui o făcură să realizeze că sunt foarte apropiați unul de altul, dar înainte să se retragă, Philip o trase spre el şi o sărută.

Ea ştia că ar trebui să-l respingă, dar mâinile ei îl trăgeau mai aproape.

- Ti-am spus că nu trebuie să intru pentru un pahar de băutură. Imi pare rău, Sara. N-am vrut... N-am dreptul... Merse spre uşă uitându-se înapoi... Nu te voi mai vedea cât timp stai aici, aşa că îți spun la revedere, acum.

- Ai spus asta şi la aeroport, îi aminti ea.

- Asta intenționam, replică el, numai că n-am avut

puterea să rezist. Dar voi avea puterea de data asta. Nu îndrăznesc să te mai văd din nou.

S-a uitat la ea, părea că vrea să vorbească, dar plecă.

Sara privi pe fereastră strada luminată, gândindu-se la Philip şi dacă el se va ține de cuvânt.

Incet, zilele trecură fără ca Philip să sune sau să încerce să ia legătura cu ea. Atunci îşi dădu seama că el avea să se țină de cuvânt. Aflase de la Mike Marsh că Philip era încă la New York.

Apariția Sarei în spectacol era programată pentru o durată de trei minute, dar Eddie Benfield fu atât de încântat de vocea ei, încât mări durata la zece minute, destul de mult ca să cânte trei cântece. Era un lucru bun pentru că în starea în care era, cântatul îi făcea bine. Auzea publicul cum aplaudă, dar ea nu se gândea decât la Philip. Peste tot vedea chipul lui!

Când spectacolul s-a terminat, când toți au încetat s-o mai felicite, s-a întors în camera ei de hotel şi atunci şi-a dat seama că mâine seară avea să se întoarcă în Anglia. Oare Philip va fi în avion, sau el era deja acasă? Sună telefonul şi alergă să răspundă. Când auzi vocea lui Philip, începu să tremure, încât trebui să se aşeze.

-Am văzut spectacolul, zise el pe neaşteptate. Ai fost superbă.

-Mă bucur să ți-a plăcut. Tocmai mă gândeam la tine, dacă ai plecat sau nu în Anglia.

- Ştiai că nu plec fără să te sun să-ți spun la revedere.

- Nu ştiam, zise ea liniştită. Speram ca tu... Mă întrebam dacă vei suna săptămâna asta.

- Ți-am zis că nu, zise el. Nu ştiu de ce sun acum.

Ea nu răspunse.

- Când te întorci? întrebă el.

- Mâine seară. Tu?

- Trebuia să plec în seara asta, dar am renunțat. Trebuie să pleci acasă neapărat? Nu ai spectacol, nu-i aşa?

- Ar trebui să ştii, zise ea, vocea tremurându-i între zâmbet şi lacrimi. Nu-mi încep spectacolul până în primăvară.

- Atunci, nimic nu te va opri să anulezi zborul şi să pleci la sfârşitul săptămânii.

- Nu, zise ea, nimic nu mă opreşte.

El îşi drese vocea.

- Atunci vei face asta, Sara?

- Da, Philip, voi anula zborul.

L-a auzit oftând, iar vocea îi era atât de slabă încât abia îl putea auzi.

- O parte din mine spera să spui „nu", dar cealaltă parte spera să spui „da". Ştii că noi tragem chiulul, Sara, nu-i aşa?

Deodată, fu atât de copleşită de ce s-ar putea întâmpla zilele următoare, atât de temătoare, de bucuroasă, încât nu mai putu să vorbească.

-Ne întâlnim mâine, zise ea aproape neauzit. Noapte bună, Philip.

-Ne întâlnim mâine la ora unsprezece în hol, zise el. Noapte bună, Sara, şi mulțumesc.

Ea puse telefonul în furcă şi-l privi fără să-l vadă. Oare fusese o greşeală să accepte sugestia lui? Oare nu strângea mai multă durere în suflet?

- Nu-mi pasă, zise ea cu glas tare. Nu-mi pasă. Orice s-ar întâmpla, voi avea să-mi amintesc de aceste câteva zile, cel puțin.

Capitolul 11

O rază de soare care străbătu prin perdeaua de nylon o trezi pe Sara. îşi aduse aminte de Philip. Philip şi New York-ul.

Gândul îi era atât de dulce-amărui încât nu mai stătu să-l analizeze şi, sunând la recepţie pentru un mic dejun, intră în baie. Căldura din apartament era atât de plăcută încât era dificil să ştii cum este vremea afară. Uitându-se pe fereastră, îşi dădu seama că va fi o zi de primăvară newyorkeză. Se îmbrăcă cu o rochie albastră din lână fină, moale, îşi puse o curea, iar deasupra îmbrăcă un trenci cu căptuşeala din satin roşu.

Ceasul arăta ora unsprezece când ieşi din lift în hol.

în afară de câteva femei nu a putut vedea pe nimeni şi se aşeză pe un scaun.

- Arăţi ca o fetiţă pierdută, se auzi vocea lui.

Ea se întoarse repede şi-l văzu zâmbind.

- Am fost doar să-mi iau un ziar, se scuză el. Ţi-am făcut cu mâna când ai ieşit din lift, far nu m-ai văzut.

O ridică şi se uită la ea.

- Arăţi obosită, Sara. Ai avut prea multe nopţi pierdute.

- Trebuie să dai vina pe ospitalitatea newyorkeză, zise ea nedorind să-i spună că gândul la el a ţinut-o treză. Oricum, şi tu arăţi obosit.

El scutură din cap.

-Chiar şi când mă duc la culcare, nu pot să dorm gândindu-mă la tine. Nu vei şti niciodată cât de mult am dorit să te văd, să-ţi aud vocea.

Ea lăsă ochii în jos, ruşinându-se că nu avusese curajul să fie la fel de cinstită cum era el cu ea.

-Şi eu am vrut să te văd, recunoscu ea şi îl privi cu toată

dragostea.

-Oh, Sara, zise el tremurând. Dacă nu mă purtam atât de prosteşte puteam fi împreună aceste câteva zile.

- In schimb, avem următoarele zile, zâmbi ea. Şi vor fi mult mai bune pentru că nu vom mai deranja pe nimeni.

- Mulţumesc Cerului pentru asta. Asociaţii mei cred că am plecat deja la Londra, aşa că sunt liber. Dar tu?

-A trebuit să-i spun lui Mike că mai stau. Ii voi spune că vreau să mă plimb liniştită.

-Să sperăm că nu se oferă să meargă cu tine, zise Philip şi o prinse de mână pentru a pleca din hotel.

Trotuarul era plin de lume; majoritatea femeilor purtau jachete şi mai toate îşi plimbau căţeii. In dreapta era Central Park, cu copacii încă goi de frunze, iar iarba încă acoperită de praful oraşului.

- N-am planificat nimic, zise Philip. Vrei să faci ceva anume?

Ea se gândi un moment.

- Vreau să văd vitrinele, numai dacă nu te vei plictisi. Mulţi bărbaţi detestă asta.

-Nu ştii că nu sunt ca majoritatea bărbaţilor? o tachină el. Dacă este un lucru pe care l-aş face mai bine decât să privesc vitrinele, acesta este cumpăratul propriu-zis. Aş vrea să-ţi cumpăr tot ce vrei, Sara.

-Este o declaraţie pripită. Aş putea fi o persoană extravagantă.

- Pot să-mi permit. Vrei să mă laşi să-ţi cumpăr ce doreşti?

Era o întrebare la care majoritatea fetelor visau şi ea fu ten-

tată să spună da. Dar mândria o făcu să dea doar din cap.

S-au plimbat pe la toate magazinele mari din New York, au admirat şi criticat exponatele din vitrine.

Sara i-a cumpărat mamei sale nişte bijuterii şi câteva cravate pentru Brian, alese de Philip.

- Eşti sigur că îi vor plăcea? întrebă ea cu îndoială.

- Le voi purta eu dacă nu-i vor plăcea, spuse el mândru.

- Nu te văd purtându-le, zise ea uitându-se la cravata albastră de la gâtul lui.

- Nu te lua după cum sunt îmbrăcat acum, zise el zâmbind. Trebuie să port haine care să se potrivească cu slujba mea. Asta-i cravata de mare şef. Ai fi surprinsă văzând ce aş purta dacă aş fi liber.

- Nu tânjeşti vreodată să le arunci şi să uiţi de toate? întrebă ea curioasă şi îşi simţi obrajii în flăcări în timp ce el o strânse de mână.

-Exact asta fac acum.

în spatele lor, vânzătorul lua pachetele şi le dădu lui Philip, apoi plecară din magazin.

- Să nu vorbim de viitor, zise el, şi continuară să meargă. Să luăm ce ne-au oferit zeii şi să nu ne gândim la ziua de mâine.

Privi spre Philip cu coada ochiului. Era gata să jure că nu se joacă cu ea, că nu era un simplu flirt.

Dacă el căuta o relaţie, putea să încerce s-o înceapă la Londra şi faptul că n-a făcut-o însemna că sentimentele lui pentru ea erau la fel de adânci şi de reale ca ale ei.

O rafală de vânt spulberă praful în jurul ei, iar Sara se opri şi a clipi repede.

- Oh! Am ceva în ochi.

- Tine-l închis, zise Philip şi o trase în holul unui magazin, scoţând o batistă.

- Deschide ochiul acum, zise el.

Când ea deschise ochiul, îi îndepărtă cu abilitate firul de praf.

- Ce uşurare! zise ea clipind şi zâmbindu-i. Ai fi un doctor minunat, Philip.

- Fac orice minunat, zise el tachinând-o.

-Câtă încredere! Ai fost în stare mereu să obţii ce ţi-ai dorit?

Conversaţia luă deodată o turnură intimă.

- Nu, Sara, zise el grav. Nu totul. Omul nu trebuie să fie egoist.

Cuvintele lui au adus-o pe Tina Stafford atât de vie în mintea ei, încât Sara putea s-o vadă în faţa ei, elegantă, energică şi frumoasă. Cât de potrivită ca soţie era pentru acest om!

- Aş vrea să fiu frumoasă! exclamă ea deodată. Aş vrea să fiu înaltă, şi frumoasă, şi sexy!

El izbucni în râs.

-Doamne! Eşti destul de sexy. Ai un chip frumos, Sara. Este ceva la gura ta care mă face să doresc s-o sărut, şi o inocenţă în ochi care mă face să doresc să-i văd, nu sunt niciodată umbriţi de supărare sau durere. în ce priveşte trupul tău, nu e nevoie să-ţi spun ce cred despre el. Adu-ţi aminte de momentele petrecute în camera ta acum o săptămână şi ai răspunsul fără nici o îndoială.

Sara simţi cum pulsul i se înteţeşte şi avu o dorinţă copilărească să ridice mâinile, să râdă şi să strige de bucurie.

-Oh, Philip, spui nişte lucruri atât de minunate.

-Mai bine le spuneam în altă parte decât în mijlocul New

York-ului! Crezi că ar obiecta cineva dacă te-aş lua în braţe şi te-aş săruta?

înainte să răspundă, o sărută şi apoi o privi triumfător.

-Philip! exclamă ea. Ce faci!

-Nimeni nu mă cunoaşte, râse el, şi este un sentiment minunat.

Săptămâna zbură, fiecare zi fiind mai frumoasă decât cealaltă. Pentru Sara nu era important unde mergeau sau ce făceau: să fie cu Philip era de ajuns. Fiecare gest al lui era familiar pentru ea; felul cum ţinea capul pe o parte, atunci când o asculta, obiceiul de a ridica o sprânceană. Dar ştia că această dragoste pentru Philip o poate duce către o mare dezamăgire.

S-au decis în ultima seară să meargă să danseze, iar Sara se îmbrăcă cu cea mai frumoasă rochie albă pe care o avea la ea şi coborî în hol unde o aştepta Philip.

- Arăţi ca o lebădă în rochia asta, remarcă el.

- Nu cred că este un compliment. Lebedele pot să te ciupească dacă te apropii prea mult de ele.

- Din cauza asta am stat deoparte toată această săptămână, zâmbi el şi luând-o de braţ au plecat să aştepte un taxi.

Au luat masa la El Dorado, un restaurant de o opulenţă discretă, cu covoare elegante, lumini feerice şi muzică discretă. Sara se uită cum sunt îmbrăcate femeile din restaurant.

- Să nu-ţi pară rău că nu porţi una din născocirile acelea ridicole, zise Philip ghicind gândurile ei. Ai un păr aşa de frumos încât ar fi păcat să-l ascunzi.

„Este un păr normal" îşi spuse ea şi gândindu-se la părul negru, lucios al Tinei, îi fu imposibil să-şi stăpânească un fior.

- Ai un păr frumos, repetă el. Străluceşte de fiecare dată

când este în lumină. Işi împinse scaunul. Hai să dansăm.

Paşii li se potriveau perfect, iar când se învârteau pe ringul de dans, el o sărută pe păr.

- Am jurat că nu te voi strânge în brațe, dar cred că asta este permis.

Aproape o jumătate de oră au dansat, nedorind să plece unul de lângă altul. Prin țesătura subțire a rochiei ea putea să simtă puterea trupului lui.

- Te iubesc, şopti el, te iubesc.

- Şi eu te iubesc, sopti ea, şi se sărutară.

Un timp, nu se dezlipiră unul de altul, şi când o făcură, Philip avea lacrimi în ochi.

-Nu plânge, iubitul meu, nu plânge. Nu pot să suport asta. Dacă mă vrei, sunt a ta. De ce să ne mai ferim acum?

Se sărutară cu pasiune. Ea i se oferise, dar el nu acceptase. Tot ce ştia ea era că o forță mult mai puternică decât el îl ținea deoparte.

- Nu fi supărată. Ți-am zis de la începutul săptămânii că nu accept aşa ceva de la tine. Şi ce am zis atunci e valabil şi acum.

- Atunci nu poți să mă iubeşti, zise ea încetişor.

- Cum poți să spui aşa ceva? Te iubesc prea mult, prea mult! Din momentul în care te-am văzut în fața biroului meu, pledând pentru fratele tău, am ştiut că eşti femeia pe care trebuia s-o aştept. Erai aşa de speriată, şi totuşi atât de curajoasă. Aş da tot ce am, tot, dacă aş putea să împart restul vieții mele cu tine.

- Dacă mă iubeşti, ce ne împiedică să avem un viitor împreună?

-Sunt însurat, zise el mohorât. Ai uitat că sunt însurat.

Sara voi să-i spună că nu este fericit, că se ceartă mereu cu Tina... dar cuvintele nu-i ieşiră din gură, iar faţa i se umplu de lacrimi.

- îmi pare rău, zise ea. Ştiu că bărbaţii detestă lacrimile.

-Nu pot să detest niciodată ceea ce faci tu. în momentul ăsta mă urăsc pentru lacrimile tale.

începu să umble prin cameră ca un leu în cuşcă.

-Mai bine îţi spun adevărul. Nu trebuia să spun nimic, pentru că nu este numai secretul meu, dar cred că tu ai dreptul să ştii. Ştii că te iubesc şi mai ştii că mariajul meu nu este aşa cum ar trebui să fie, de aceea crezi că ar trebui să-i cer Tinei divorţul. Dar nu pot să fac asta, Sara. Nu voi fi niciodată liber.

Un oftat de durere îi scăpă Sarei.

-Sara, nu te uita aşa la mine. Să-ţi explic.

- Ai spus destul.

- Nu, nu-i aşa! Nici măcar n-am început să-ţi spun adevărul. Sunt multe motive pentru care nu pot să divorţez de Tina, dar nu au de a face cu dragostea. De fapt, gândindu-mă mai bine, nici nu cred că am iubit-o vreodată. Nu în felul în care te iubesc pe tine. Nu aveam nimic în comun. Pentru mine era un copil care nu creştea niciodată şi de care nu puteam să mă apropii deloc. Am sperat că lucrurile se vor îmbunătăţi când vor apărea copiii. Ii voiam cu disperare amândoi, dar... dar într-o zi a avut loc un accident... un accident de maşină.

Vocea îi era plină de emoţie şi nervozitate.

-Mă întorceam cu Tina de la ţară şi eu conduceam. Ne certam ca de obicei. Lucrasem non-stop de aproape optsprezece ore, eram foarte obosit şi nu trebuia să fiu la volan. A fost un accident. Maşina a lovit un copac şi s-a răsturnat. Când mi-am

revenit eram la spital. Eu aveam răni uşoare, dar Tina... Avea răni multiple şi hemoragie internă şi...

- A fost momentul în care ai trimis după Patrick.
- Da, zise el cu surprindere. De unde ai ştiut?

-Mi-a zis el. Dar ce s-a întâmplat după aceea? Tina s-a făcut bine, nu-i aşa?

- Da, dar nu va mai putea avea copii.

Sara nu mai spuse nimic, iar el o apucă de mână.

-Nu înțelegi ce înseamnă asta, Sara? Tina, care iubeşte copiii şi-i doreşte cu disperare, nu mai poate avea copii din din cauza mea. Din cauza neglijenței mele.

-Dar a fost un accident. Nu erai vinovat.

- Era vina mea. Am fost obosit şi nu trebuia să conduc.
- A fost un accident, repetă ea, dar ştia că aceste cuvinte nu însemnau nimic pentru el; Philip trăise cu această vină prea mult. Totuşi, nu putea să renunțe la fericirea ei.

- Ce fel de căsătorie aveți şi Tina, dacă este bazată pe vinovăție şi nu pe dragoste? Ai toată viața înainte, Philip, la fel şi ea. Este prea tânără ca să spună adio fericirii şi trebuie să ştie că n-o iubeşti.

-Tina a spus adio fericirii când a aflat că nu mai poate avea copii.

El îşi frecă fruntea cu mâna, într-un gest de îngrijorare.

- Trebuie să afli şi restul. Accidentul a afectat-o atât emoțional, cât şi fizic. Din momentul în care şi-a revenit, noi n-am trăit împreună, în înțelesul normal al cuvântului. Nu este interesată de bărbați şi dacă îi cer divorțul, ea nu se va mai mărita niciodată. De aceea nu pot să-mi recapăt libertatea. Două lucruri mă leagă de ea, nu numai unul.

Sara se gândi la Tina. O femeie jefuită de tot ce făcea viaţa să merite a fi trăită; care nu mai putea avea copii şi care nu mai simţea nimic pentru un bărbat.

-Dar este atât de tânără, zise ea brusc. Cu siguranţă este ceva psihic.

- A fost ceva psihic câţiva ani, zise el sec. Doamne, Sara! Crezi că n-am vorbit cu doctorii? Dar nu pot să facă nimic. Nimic! Acum înţelegi de ce nu pot să-i cer divorţul?

-Da. Oh, Philip, dacă mi-ai fi spus înainte.

- Era vreo diferenţă? Refuzai să petreci săptămâna cu mine?

-Nu, zise ea încet, toată viaţa mea îmi voi aminti de New York şi de tine.

- La fel şi eu, zise el brusc. Gândul la un viitor fără tine...

-Trebuie să fie fără mine? întrebă Sara, şi fără să mai stea pe gânduri, se aruncă în braţele lui. Trebuie să fie fără mine?

- Da, dragostea mea, trebuie. El îi sărută ochii înlăcrimaţi. Ce fel de relaţie crezi că vom avea în Anglia? Cât crezi că vom fi în stare să ţinem secretul? Ti-ar putea afecta cariera şi...

- La naiba cu cariera mea! zise ea cu pasiune. Crezi că-mi pasă dacă sunt o cântăreaţă de succes sau nu? Vreau să fiu cu tine, Philip. Ştiu că va trebui să stau mereu în umbră, dar nu mă va deranja.

-Bineînţeles că te va deranja. Eşti om, scumpo, şi chiar dacă spui asta acum, poate într-o lună, poate într-un an, vei vedea că te părăsesc, te las singură, pentru că trebuie să fiu undeva unde pot să-mi iau numai soţia.

Ea nu răspunse, iar el scutură din cap.

-Crezi că vreau să te rănesc în felul acesta, Sara?

-Nu crezi că sunt rănită acum?

-Ştiu că eşti, dar este ceva peste care vei trece.

-Niciodată, Philip, niciodată!

- Vei trece, crede-mă, vei trece.

- Nu, plânse ea. Nu crezi ceea ce spui.

Ea încercă să-l tragă spre sine, dar el se feri.

- Nu, Sara, faci situaţia foarte dificilă. Nu trebuia să te rog să-ţi petreci săptămâna asta cu mine. Trebuia să-mi impun să nu-ţi telefonez.

Realizând că discuţia luase sfârşit, ea se duse lângă fereastră, privind luminile New York-ului şi podurile luminate de pe East River, ca un colier cu diamante.

In spatele ei, îl auzi pe Philip îndreptându-se spre uşă şi numai când ştiu că pusese mâna pe clanţă, se întoarse către el.

- Voi face tot ce vrei tu, zise ea cu o voce subţire şi tremurândă.

-Mulţumesc, draga mea, ştiam asta. Şi el se lupta pentru a-şi stăpâni vocea. Nu mă întorc cu acelaşi avion. Mă întorc prin Amsterdam, m-am gândit că este mai bine aşa.

-Inţeleg. Şi când ne întâlnim la Londra, ne prefacem că zilele acestea au fost un vis?

-Un vis din care mi-aş dori să nu ne fi trezit, zise el trist. Adio, iubito!

- Nu spune adio, Philip! Nu adio! Ne vedem la Londra.

-Ne vom întâlni, Sara, şi-ţi voi vorbi, dar nu va mai fi la fel. De aceea, în seara asta, trebuie să fie adio.

-Adio, Philip.

Işi îngropă capul în mâini şi plânse pentru tot ce ar fi putut să fie, pentru toate speranţele spulberate, pentru fericirea

pierdută.

Capitolul 12

Sara nu l-a mai întâlnit pe Philip înainte să plece din New York. în timpul călătoriei se gândi la discuția avută cu Philip despre mariajul său cu Tina.

Ce se va întâmpla când ea şi Philip se vor întâlni la Londra? Vor fi în stare să pretindă că n-au petrecut o săptămână împreună? Că s-au ținut în brațe şi şi-au şoptit cuvinte de iubire? Philip a spus că trebuie, dar ea ştia că este imposibil.

Zilele ce au urmat soririi au fost pentru Sara aglomerate.

Ştirile despre succesul ei la New York au făcut-o să fie copleşită de oferte de apariții în spectacole la diferite televiziuni.

Patrick era încântat de cum mergeau lucrurile şi zâmbea în permanență ca şi când ar fi fost în posesia unui secret pe care abia aştepta să-l spună. Nu fusese curios de ce hotărâse să mai stea o săptămână la New York şi presupuse că făcuse cumpărături sau admirase peisajul.

Sara se simțea vinovată că nu-i spusese adevărul, păstră tăcerea şi chiar şi când el i-a spus că Philip fusese la New York în aceeaşi perioadă. Ii spuse că s-a întâlnit o singură dată cu el.

-Deci, a văzut spectacolul tău, zise Patrick. M-a sunat să-mi spună când se întoarce.

-Când se întoarce la Londra? întrebă Sara, încercând să-şi ascundă nerăbdarea din voce.

- Mâine. Se pare că a plecat în Olanda de la New York.

-Ce a... Ce a zis despre spectacol? Sara vorbise cât se poate de calmă.

- Că ai fost minunată, şi că era pregătit să mă sprijine oficial în toate planurile pe care le am pentru tine. Asta am aştep-

tat de luni de zile de la el. L-ai dat gata la New York, Sara. Aş fi vrut să te văd. Data viitoare când pleci vin cu tine.

Zâmbetul îi pieri de pe faţă şi deveni serios.

- Data viitoare când pleci, sper că va fi pentru mai mult de o săptămână.

Era imposibil să pretindă că nu l-a înţeles şi zise repede:

- Nu sunt sigură că mi-ar plăcea să stau la New York prea mult. Nu mă pot obişnui să mă stabilesc acolo.

- Prostii! Vei trăi oriunde dacă te ajută în carieră.

- Carieră! Carieră! Numai la asta te gândeşti. M-am săturat să mă gândesc numai la carieră.

Sara regretă imediat ieşirea avută, deoarece el se uita uimit la ea.

- Imi pare rău, zise ea încet. Cred că sunt foarte obosită.

- Văd asta. Eşti nervoasă de când ai venit. Nu-mi place să te văd aşa. Vreau să te ţin în braţe şi să te protejez. Ştii ce simt pentru tine, Sara. Dacă...

-Nu, Patrick!

- De ce? Te iubesc şi nu are rost să neg. Am crezut că-ţi vei schimba sentimentele faţă de mine.

-Mi-e teamă că nu.

-Bine, nu are importanţă. Atâta timp cât nu eşti îndrăgostită de nimeni, eu voi spera. De asta vreau să mergem în America. într-un alt mediu, departe de cunoscuţi...

- Vrei să pleci departe de dominaţia Tinei, dar eu n-am de ce să fug şi dacă voi reuşi să am succes aici, atunci aici voi sta.

- Aşa gândeşti acum, zise el, dar dacă ai o ofertă destul de bună nu vei fi în stare s-o refuzi.

Ea dădu din cap, dar din expresia feţei lui îşi dădu seama că

nu o crede. Patrick punea succesul înainte şi era imposibil să-l facă să realizeze că ea nu face la fel.

Din discuţiile cu Patrick, ştia că Philip lucra mai mult ca niciodată.

într-o zi, oricât de mult încerca să evite, ei tot se vor întâlni. Când s-a întâmplat, ea nu era pregătită pentru asta. Sara şi Patrick se întorceau de la un concert la Manchester, erau foarte obosiţi. Sara a zis că se duce acasă, iar Patrick la CTC pentru o schimbare de distribuţie într-un serial. Discutând despre serial, Sara i-a dat o idee lui Patrick: s-o introducă în spectacol.

- La naiba, Sara. Este o idee nemaipomenită. Vino cu mine la studio acum.

-Pot să mă duc acasă să mă schimb?

- Bine. Voi spune echipei ce se întâmplă şi vom face toate aranjamentele pentru diseară.

Când ajunse acasă, Sara se duse în dormitor şi se tot gândi la Patrick şi la Tina Stafford.

-Doamne, păzeşte-mă de femei geloase, zise ea cu glas tare, neştiind că doamna Lister era în spatele ei.

- Cine este femeia geloasă din viaţa ta?

Sara se întoarse.

- Bună, draga mea. Mă gândeam la Tina Stafford şi Patrick.

- Ce om drăguţ şi foarte îndrăgostit de tine.

-Ştiu.

-Iar tu?

-Nu, mamă. Imi place de el, dar nu sunt îndrăgostită de el.

- Atunci de ce este Tina geloasă pe tine?

- E geloasă pe toate femeile din viaţa lui Patrick, zise Sara descălţându-se şi intrând în baie.

Când ajunse la CTC era amiază şi se duse la biroul lui Patrick. Pe hol se întâlni cu secretara lui, care-i spuse că totul merge rău în serialul lui Patrick, pentru că înlocuitoarea eroinei s-a îmbolnăvit şi trebuie să găsească pe altcineva pentru rol. Sara află printre altele că Philip este plecat în Africa de Nord pentru a vedea un decor şi că l-a lăsat pe Patrick să se ocupe de serial.

Când auzi că are nişte hârtii de dus în biroul lui Philip, îi spuse secretarei că le duce ea, numai ca să-i vadă biroul.

- Oh, Philip, murmură ea. Oh, Philip, iubitule.

Era atât de gânditoare şi emoționată că este în camera care îi reprezenta cel mai bine personalitatea, încât nu auzi uşa deschizându-se în spatele ei, doar o aromă de trabuc fin îi ajunse la nas.

-Philip, şopti ea uitându-se la el. Eu... eu am crezut că eşti încă în Africa. Patrick a vrut să-ți trimită aceste hârtii şi m-am oferit eu.

El nu zise nimic.

-Nu am nici un drept să intru aici, zise ea repede. îmi pare rău. Şi dădu să plece.

-Sara, zise el răguşit.

Şi fără nici un cuvânt, o strânse în brațe şi o sărută.

-Nu ai idee cât de mult am tânjit după clipa asta, zise el cu o voce plină de emoție. Am visat-o nopți în şir... m-am imaginat îmbrățişându-te, sărutându-te.

- Nu puteai să mă doreşti mai mult decât eu pe tine. Săptămânile astea au fost o nebunie. Am încercat să te ocolesc când ştiam că eşti la CTC. Mi-am zis să nu mai urc niciodată la acest etaj şi totuşi mereu mă rugam să ne întâlnim.

- Şi eu la fel. Ştiam că nu e bine, dar dacă nu ne întâlneam pe neaşteptate, ca acum, nu cred că puteam îndura. Oh, Sara! O strânse în braţe din nou, mirosind parfumul părului ei. Mi-am dorit să te strâng în braţe ca acum, toată viaţa.

Ea începu să plângă.

-Dacă ai fi liber, Philip. Nu este drept ca vieţile noastre să fie distruse pentru că ai făcut o greşeală.

-Trebuie să ne plătim greşelile, zise el aspru. Nu poţi să dai timpul înapoi.

- Dar de ce ar trebui să continui să plăteşti pentru ele? Oh, Philip, până şi păcatul poate fi iertat. Ce ai făcut nu-i aşa de rău. Mulţi oameni se căsătoresc şi văd că ceea ce au crezut că este dragoste nu era de fapt chiar aşa.

- Este mult mai complicat, replică el cu tristeţe. Ai uitat de accident?

- Cum pot să uit, zise ea cu amărăciune. Nu mă gândesc decât la asta, dar tot nu cred că ar trebui să ne distrugem vieţile din cauza lui. Oricum, nu cred că soţia ta poate fi fericită. Trebuie să-şi dea seama că nu o iubeşti. Trebuie să ştie că tu...

-Tina nu-şi dă seama de nimic, zise el tăios. Am făcut ce mi-a stat în putere ca s-o fac să creadă că încă... încă o mai iubesc.

- Nu poate fi aşa de insensibilă, zise Sara cu insistenţă.

-Cred că o cunosc mai bine decât tine pe Tina. Ea crede că o iubesc şi că sper că într-o zi vom fi iar împreună, ca soţ şi soţie.

- Philip! Sara îşi duse mâinile la gură. Philip, n-ai putea!

- Nu, n-aş putea, zise el cu voce slabă. Din clipa în care m-am îndrăgostit de tine, am ştiut că nu mai pot îmbrăţişa altă femeie decât pe tine. Tu sau nimeni.

Cuvintele erau pline de emoţie şi Sara ştia că erau cuvinte

din adâncul sufletului. Il cunoştea pe Philip destul de bine.

In acel moment îl iubi cu un alt fel de dragoste decât până acum: compasiune, tandreţe. Nu se mai gândea la tristeţea ei, ci la a lui şi dorea să-l aline.

-Iubitule, zise ea cu tandreţe. Iubitule, iartă-mă. In toate aceste luni m-am gândit numai la mine, am fost prea egosită să mă gândesc ce înseamnă asta pentru tine.

- Eşti cea mai puţin egoistă persoană pe care o cunosc.

- Nu este adevărat. Dacă eram, plecam de la CTC de mult timp. Nu putem să continuăm aşa. Atâta timp cât lucrez aici, vom sta cu gândul că într-o zi ne vom întâlni, şi ştii la fel de bine ca mine că nu vom fi destul de puternici să rezistăm tentaţiei. Dacă tu crezi că nu vei fi liber, atunci să nu mai vorbim despre asta. Dacă vom continua să ne întâlnim ca acum, vom face numai să ne rănim şi să devină totul de nesuportat încât...

Ea trase aer în piept şi făcu o pauză ca să-şi recapete controlul vocii. Când vorbi din nou, era mult mai calmă.

-Un singur lucru mi-a rămas de făcut, Philip, plec.

-Nu poţi să pleci. Ai o carieră minunată în faţă.

-Plec în America, zise ea repede. Patrick spune că pot să obţin o ofertă curând, şi n-am nici un motiv pentru care să nu plec acolo.

-Nu poţi să pleci în America până nu ai contract. Dacă pleci aşa, nu vei ajunge în top.

-Nu vreau să ajung în top. Nu mă interesează cariera, Philip. Poate să se termine. Dar nu pot continua aşa. Să fiu sinceră, aş fi mai fericită dacă aş renunţa la cântat. Nu pot să mă mai prefac că sunt minunata şi vesela Sara Lister. Dacă eram o

muncitoare, nu trebuia să mă prefac tot timpul.

-Nu eşti o muncitoare, zise el tăios, şi este o prostie să pretinzi că eşti. Ai talent şi trebuie să-l foloseşti. Nu trebuie să renunţi să cânţi, ai auzit? Nu trebuie!

- Dar eu...

- Nu vreau să aud nici un dar. Promite-mi că nu vei renunţa la carieră.

Ea nu răspunse, iar el o scutură de umeri.

-Nu-ţi dau drumul până nu-mi promiţi.

Se uită la el şi-şi dădu seama că vorbea serios.

- Foarte bine! zise ea. Promit.

-Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Am conştiinţa destul de încărcată ca să mă acuz că ţi-am stricat cariera.

- Eşti exact ca Patrick. Tu nu crezi că nu-mi pasă de carieră. Aş renunţa imediat bucuroasă, m-aş mărita şi... Işi înghiţi cuvintele, dar era prea târziu.

Incă o dată, emoţiile şi gândurile la viitorul lor i-au contopit unul în braţele celuilalt, iar lacrimile au început să curgă.

- Vreau să te ţin în braţe pentru o clipă, zise el cu blândeţe, şi apoi ne luăm la revedere. Nu are rost... el s-a oprit şi s-a întors spre uşă. Era închisă.

- Aş fi jurat că a fost deschisă. N-ai auzit nimic, Sara?

- Nu.

Deschise uşa şi se uită pe coridor.

- Nu este nimeni, zise el la întoarcerea în birou. Cred că m-am înşelat.

Nu închise uşa în urma lui, iar ea ştia că a lăsat-o anume deschisă.

- Mai bine pleacă, zise el cu o voce fermă şi controlată.

Fără să-l privească şi să spună ceva, Sara o luă la fugă până

la capătul coridorului.

Capitolul 13

Când ajunse la studio, Sara găsi un haos de nedescris, toată lumea alerga încoace şi încolo, ocupaţi cu spectacolul din seara aceea.

Sara stătea într-un colţ şi privea, realizând că era tot ce putea face. Trecuse aproape o oră de când Patrick venise la ea.

- Incă o zi ca asta şi-mi dau demisia. Ai auzit ce s-a întâmplat?

Sara încuviinţă.

- S-a îmbolnăvit şi dublura.

- Şi asta nu este tot. Producătorul Jonathan Boyd a făcut accident cu maşina şi vor să mă trimită la Belfast să mă ocup de spectacolul de acolo. Te întreb! Au sute de producători, de ce a trebuit să mă aleagă pe mine?

- Cât timp stai acolo?

- O săptămână. Am pregătit tot ce am putut pentru seara aceasta. Dacă eşti de acord, te voi folosi săptămâna viitoare.

Ea dădu din cap, iar el zâmbi.

-Eşti o fată de treabă, Sara. Mai stai să te uiţi, nu pleci acasă?

- Aş putea la fel de bine să rămân.

El râse.

-Şi eu la fel. Vom repeta câteva ore, apoi mă voi grăbi la aeroport, dar am timp de o gustare înainte, dacă vrei să mănânci cu mine.

Ea încuviinţă din cap, iar el plecă la repetiţii.

Când se făcu o pauză, Sara plecă la cantină să bea o cafea şi să mănânce un sandviş, tot cu gândul la iubirea interzisă pentru Philip, care nu-i dădea pace. Cu un oftat, împinse scaunul şi

plecă.

în loc să se ducă în sala de repetiții, se duse în hol să ceară un ziar de la recepționer. Când se întoarse să plece, dădu cu ochii de Tina Stafford.

Era la fel de frumos îmbrăcată ca întotdeauna, dar privind la fața ei, Sara știa care era cuvântul potrivit. Strălucitoare!

Tina îi zâmbi.

-Nu te-am văzut de mult. Am auzit că ai avut mult succes în State.

-Da. Sara avu un sentiment de vinovăție față de femeia din fața ei, știind că în urmă cu câteva ore Philip o îmbrățișase.

-Cred că nu l-ai lăsat pe Patrick să te obosească cu atâta muncă. Poate fi un șef foarte dur.

- Nu mă deranjează, zise Sara. Nu poți ajunge cineva dacă nu muncești mult.

-Dar tu vrei să ajungi cineva? Asta-i tot ce-ți dorești de la viață, să ajungi cineva? Sau vrei să faci altceva.

Fără să vrea, Sara simți că întrebarea are un înțeles ascuns. Ochii albaștri o priveau atât de intens încât, brusc, Sara se sătură să se prefacă.

- Nu-mi pasă nici un pic să ajung cineva, doamnă Stafford, zise ea cu fermitate. Cel mai important lucru în ceea ce mă privește este să fiu iubită de bărbatul ideal.

- Mă bucur că ai spus asta. Speram s-o spui. Adevărul e că nu știm cine este bărbatul ideal, până nu e prea târziu.

Se întoarse și privi către recepționer.

- Vrei să-mi chemi un taxi, te rog? Plec pe strada Harley.

Omul se grăbi, iar Sara era mulțumită că ușile liftului se deschiseră în fața ei.

Murmură un „mă scuzaţi" şi urcă în lift, bucuroasă că era singură.

„Să te îndrăgosteşti de bărbatul ideal". Tina făcuse să sune aceste cuvinte ca o binecuvântare. Oare îşi revenise după accident şi realizase că Philip este totul pentru ea?

Gândul o făcu geloasă pe Sara, şi se sperie.

Această gelozie ar putea s-o facă să-l urască pe Philip, aşa cum o urăşte acum pe Tina.

- Ajută-mă, se rugă ea, ajută-mă să nu simt ură. Philip nu este al meu. El aparţine altei femei. Altei femei!

Cuvintele îi răsunau în minte şi peste câteva ore, când se întâlni cu Patrick.

- Ce s-a întâmplat, Sara? Nu te simţi bine?

- Sunt doar obosită, zise ea repede. Iţi voi asculta sfatul şi mă voi duce acasă după ce te voi conduce la aeroport.

Au mers împreună la birou, unde secretara îi lăsase valiza. Telefonul sună tocmai când voiau să plece. El răspunse, iar zâmbetul îi pieri de pe faţă. Sara şi-a dat seama că este Tina.

- Mi-e imposibil să te văd acum, spuse el. Am un avion de prins. Uite, Tina, ştiu ce înseamnă cinci minute la tine. Mai este o jumătate de oră până pleacă avionul. Nu-mi pasă cât de important este, va trebui să aştepţi!... Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-mi poţi spune acum? Ce este atât de important încât să nu-mi poţi spune la telefon... Uite, zise el cu voce tare. M-am săturat pe ziua de astăzi. N-am dormit aseară, am repetat de la zece dimineaţa, trăiesc cu cafea şi sandvişuri, şi dacă nu mănânc ceva înainte să plec, nu voi fi bun de nimic când ajung la Belfast. Mă voi întoarce după o săptămână, Tina, şi voi veni să te văd imediat ce pot...

Puse telefonul în furcă, iar Sara se întoarse. Patrick era alb ca varul şi furios, dar nu făcu nici un comentariu, îşi luă valiza şi ieşi.

Mai târziu, la cantină, îşi recăpătă umorul, şi vorbiră despre serial şi cântecele pe care Sara ar trebui să le cânte săptămâna următoare.

- Am vorbit cu scenaristul şi-ţi va scrie rolul cum se cuvine. Mă bucur că am luat decizia ca tu să apari în spectacol.

- Doar nu voi juca în spectacol, nu-i aşa? zise Sara alarmată.

- Nu-ţi face griji, zâmbi Patrick. Apari în spectacol ca invitat, nimic mai mult.

Făcu semn ospătarului să aducă nişte cafea.

- Duncan şi Bert vin spre noi, zise Patrick.

întorcându-se, Sara îi văzu făcându-şi loc spre ei.

- Vrei să te ducem acasă? întrebă Patrick.

- Nu te deranja. Iau un taxi.

* * *

Toată săptămâna, Sara ocoli CTC de teamă să nu se întâlnească cu Philip. In schimb, s-a concentrat asupra înregistrărilor pentru Palatinum şi şi-a petrecut săptămâna cântând cu Matt.

Inregistrările s-au făcut în studiourile Palatinum şi au durat toată joia şi vinerea. Când veni sâmbăta, Sara era bucuroasă că are un sfârşit de săptămână liber.

Luni, la CTC, fu bucuroasă că va face repetiţii la serial. Nu auzise nimic de Patrick şi se duse s-o întrebe pe secretară.

- A fost linişte fără domnul Dorland, zise aceasta. Practic, a fost ca un tratament.

Sara râse.

- Ştiu ce vrei să spui. Aşa am simţit şi eu. La ce oră se

întoarce?

- Intr-o oră. Cunoscându-l pe domnul Dorland, cred că va veni cu puțin înainte de începerea spectacolului şi nu am nici o şansă să-l văd. Am sute de scrisori pe care trebuie să le semneze.

-Du-le în studio, îi sugeră Sara.

- Nu-mi permit. Când apăreți în spectacol, domnul Dorland este ca o pisică în călduri.

- Ştiu, zise Sara oftând, şi se aşeză pe scaun, mâncând nişte bomboane de ciocolată. Nu este bine pentru aspectul meu, zise ea la un moment dat şi dădu bomboanele la o parte. In timpul ăsta, Tina Stafford intră în birou, iar cutia de bomboane căzu pe jos.

- Ce risipă de bomboane, zise Tina. Din cauza mea le-ai scăpat?

- Nu, deloc, replică Sara. Mi-au alunecat din mână.

-Domnul Dorland a venit?

- Nu, doamnă Stafford. Avionul aterizează la ora cinci şi va fi aici în jurul orei şase fără un sfert, zise secretara.

-Spectacolul începe la şase şi jumătate. Inseamnă că nu pot să-l văd până după spectacol.

-Dacă ajunge puțin mai devreme, poate ajunge la birou, zise secretara. Vreți să-l aşteptați?

Tina ezită, dar pe urmă se aşeză pe un scaun.

- Il voi aştepta puțin. Poate poți să suni la aeroport să întrebi când aterizează exact avionul.

- Veşti bune despre domnul Dorland, nu-i aşa? zise secretara pe neaşteptate.

-Veşti bune?

-Despre oferta din State. A venit contractul final, acum câteva zile. Doar să-l semneze. Sara se uită la Tina. Credeam că aţi aflat despre asta, doamnă Stafford. Ştiu că domnul Dorland i-a spus lui PJ şi credeam că aţi aflat.

-Da, da, zise Tina repede. Desigur că am aflat.

Uitându-se la faţa ei, Sara fu convinsă că Tina minte şi că Patrick intenţionat nu-i spusese verişoarei lui.

- Pat vorbea întotdeauna despre plecarea lui la New York, dar n-am ştiut că ar avea o ofertă definitivă.

Secretarea îşi dădu seama că fusese indiscretă.

-Eram convinsă că amândouă ştiţi. Domnul Dorland nu a ţinut secret acest lucru.

-Nu este nici un secret, zise Tina cu glas rece. Ştiu totul despre intenţiile domnului Dorland. Doar că... doar că n-am ştiut că oferta a fost finalizată.

Cu toate că Sara nu s-a lăsat păcălită de remarca făcută de Tina, secretara îi arătă doamnei Stafford contractul de la cea mai mare televiziune din New York, spunându-i că domnul Dorland va trebui să plece într-o lună de la semnarea contractului.

Tina se ridică brusc de pe scaun, răsturnându-l.

-Nu... nu cred că-l voi mai aştepta pe vărul meu. Mă duc în apartamentul meu. Dacă vine aici înainte să coboare în studio, vrei să-i spui să vină la mine, neîntârziat?

Uşa se închise cu zgomot, iar secretara se uită la Sara.

-Am impresia că am dat-o în bară, zise ea emoţionată. Cred că doamna Stafford nu ştia despre oferta de la New York.

-Nu trebuie să te mai îngrijorezi acum, zise Sara. Totuşi, ar fi fost bine dacă nu-i spuneai nimic.

-Nu mă veți spune domnului Dorland, nu-i aşa? Se va supăra foarte tare dacă află.

- Nu va afla de la mine, zise Sara, dar sunt sigură că va afla de la doamna Stafford. Se ridică şi plecă la studio.

în drum, se gândi la Patrick şi la Tina, la faptul că el nu i-a spus nimic verişoarei sale despre oferta în State şi se gândi că ar fi bine să plece cu Patrick, după tot ce s-a întâmplat, să pună distanță între ea şi Philip.

Capitolul 14

Cu cinci minute înainte să înceapă spectacolul, a apărut Patrick Dorland în studio, obosit şi neras. Când îl văzu, Sara se duse să vorbească cu el.

-Ce bine că eşti aici, draga mea. Ce-ai mai făcut?

- Bine.

Ea se întreba dacă ar trebui să-l avertizeze despre faptul că Tina aflase de oferta americană, gândindu-se că nu este treaba ei, şi totuşi...

-Pat, eu...

-Mai avem un minut! strigă o voce. Ocupaţi-vă locurile, vă rog.

Patrick dădu să plece, dar Sara îl apucă de mânecă.

-Patrick, Tina ştie, zise ea repede.

-Ce ştie?

- Despre oferta de la New York. Stăteam în birou cu secretara, când a apărut ea, iar secretara...

- Să nu-mi spui că idioata aia a dat totul în vileag? Doamne, fata asta nu este discretă deloc.

- Nu poţi s-o învinovăţeşti pe ea, zise Sara repede. Tina a făcut ca secretara să creadă că ea ştie.

- înţeleg. Ce a spus?

- Nimic. Se pare că a suportat totul destul de bine.

El nu răspunse, dar Sara îşi dădu seama că este foarte supărat.

Spectacolul începu, Sara cântă, iar în intervalul a două pauze de publicitate, fugi la Patrick să vadă ce se mai întâmplă.

Având o pauză doar de câteva minute, se grăbi şi se ciocni

de Philip Stafford, care cobora în studio s-o vadă spectacolul pe ea.

-Trebuia să vin, zise el ca un răspuns la întrebarea nepusă de Sara. De când te-am văzut săptămâna trecută, nu mai pot să mi te scot din minte.

- Crezi că eu o duc mai bine? De o sută de ori am vrut să-ți telefonez, dar mi-am amintit ce mi-ai spus. Nu avem un viitor, Philip, şi ca să te văd aşa, îmi pare rău.

- Trebuie să vorbesc cu tine, zise el insistent. Am ceva să-ți spun...

- Nu avem nimic să ne spunem. Situația nu s-a schimbat şi...

- Nu sunt sigur de asta.

- Ce vrei să spui?

-Tina a spus ceva care... Acum câteva zile, Tina... La naiba! Nu pot să-ți vorbesc aici, Sara. Vrei să mergi în biroul meu...

- Foarte bine, domnule Stafford.

In momentul în care fură singuri pe coridor, o strânse de mână încât ea țipă de durere.

- Oh, scuză-mă, zise el imediat, şi-i dădu drumul. Este o nebunie să fiu lângă tine şi să nu pot să te ating. Hai în apartamentul meu. La birou nu sunt niciodată sigur că nu vom fi deranjați.

Surprinsă de decizia lui, se întreba ce putea el să-i spună.

Când au ajuns în apartament, el o sărută, dar ea nu-i răspunse la sărutări şi-l respinse.

- Ce s-a întâmplat, Sara?

- Nu ştiu. Toată săptămâna mi-am spus că nu trebuie să te iubesc, că trebuie să te uit şi acum dintr-o dată, mă săruţi...

- Inţeleg, draga mea. Hai să bem un pahar şi-ţi voi spune ce... Oh, Dumnezeule!

Se oprit brusc.

- Ce s-a întâmplat? Philip, ce s-a întâmplat?

Fără să răspundă, se îndreptă spre cămin, iar Sara după el, cu ochii plini de spaimă când o văzu pe Tina Stafford căzută pe jos. Era îmbrăcată la fel cum venise în biroul lui Patrick mai devreme, dar acum era palidă, lovită la cap.

Sarei îi trecu greaţa care o cuprinsese.

- Este rănită rău?

Philip nu răspunse şi o ridică pe Tina de acolo. Capul îi atârna, şi văzură că acolo unde zăcuse pe covor, era o pată roşie.

- Trebuie să fi căzut, zise el grav şi o aşeză pe canapea. Intotdeauna îi spuneam să nu mai ţină covoraşul ăsta în faţa căminului.

- Chem un medic, zise Sara.

- Este prea târziu. Se uită la Tina cu o expresie de neînţeles. Este prea târziu pentru doctor. E moartă!

- Moartă! Sara se uită la el cu groază. Nu se poate.

- Nu mai este nevoie să aştepţi, Sara. Trebuie să chem un doctor, cu toate că nu mai are ce face. Nu poate nimeni să mai facă ceva pentru Tina.

- Dacă vrei să plec, plec, dar mai bine stau cu tine.

- N-are importanţă. Se duse la telefon, vorbi, apoi turnă două pahare de băutură şi-i dădu unul Sarei, care imediat simţi căldura şi putu să gândească mai limpede.

- Doctorul vine imediat, zise Philip.

Abia termină de vorbit, că se auzi soneria.

Sara alergă să deschidă.

- Sunt doctorul Jenson. Era un om între două vârste, cu chelie şi sprâncene stufoase, cu o geantă în mână.

După un moment apăru Philip şi se sprijini de perete.

- N-am suportat să privesc. Văzând-o zăcând acolo...

Părea că trecuseră ore când apăru doctorul şi zise cu o voce gravă:

- Nu mai am ce să-i fac, desigur. Nu pot să vă dau un certificat de deces în aceste împrejurări. Trebuie să se facă o anchetă.

- Dar a fost un accident, protestă Philip.

- Chiar şi aşa, trebuie să se facă o anchetă, domnule Stafford. Trebuie să chemați poliția. Vor termina repede. Este o formalitate.

Philip se duse la telefon, iar când se întoarse, anunță că poliția vine imediat.

Doctorul se uită la amândoi.

- Trebuie să fi fost un adevărat şoc pentru dumneavoastră.

- A fost, zise Philip. Am urcat cu domnişoara Lister, să discutăm nişte afaceri, şi am... am găsit-o pe soția mea... Işi puse mâinile pe față şi închise ochii, nemaiputând continua.

Doctorul se căută în buzunarul vestei şi scoase nişte pastile pe care i le dădu lui Philip.

- Luați astea cu puțină apă. Vă veți simți mai bine.

- Mă simt bine, mulțumesc.

- Prostii! Faceți aşa cum vă spun.

Mai scoase două pastile şi le întinse Sarei.

-Ia şi dumneata, domnişoară. Arăți de parcă vei leşina acum.

- Aşa este, zise Sara.

Intră în living şi-şi turnă un pahar cu apă, tremurând, apoi simțind că Philip este în spatele ei, umplu un alt pahar cu apă şi i-l dădu, privind cum îl bea.

Tina era moartă, iar Philip era liber. Nu mai era legat de o femeie pe care n-o iubea, şi ceea ce cauzase moartea Tinei, aducea fericire în viața Sarei. Cum putea să gândească astfel în aceste momente?

Philip îi atinse mâna, iar ea deveni atentă la ceea ce spunea el.

-Nu pot să-ți spun ce rău îmi pare că te-am prins în încurcătura asta. De ce nu pleci înainte să sosească poliția?

-Nu pot să plec acum. Vreau să stau cu tine. Oricum, doctorul va spune că am fost aici, cu tine, când ai descoperit-o pe Tina, iar poliția va vrea să stea de vorbă cu mine.

Se auzeau câteva voci în spatele lor, iar Philip se duse la uşă. Se întoarse în urma unui bărbat înalt şi slab, cu păr blond.

- Acesta este inspectorul Baxter, zise el. Dânsa este domnişoara Lister.

- Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Lister, zâmbi inspectorul. Soția mea şi cu mine suntem cei mai mari fani ai dumneavoastră. Erați cu domnul Stafford când a găsit-o pe soția lui?

- Domnişoara Lister a venit să bem ceva şi să discutăm un contract, interveni Philip. Am intrat în cameră, şi restul îl ştiţi.

- Doamna Stafford era pe canapea? întrebă inspectorul.

- Nu. Era întinsă pe jos şi am ridicat-o eu. Abia atunci, am realizat că este moartă.

-Inţeleg. Baxter merse până la canapea. Dacă vreţi să ieşiţi puţin afară, nu vă reţin mult.

- Este în regulă dacă aşteptăm alături?

-Desigur.

Curând, inspectorul veni la ei.

- Imi puteţi spune la ce oră aţi descoperit-o pe soţia dumneavoastră?

- Acum o jumătate de oră. Imediat după pauza de publicitate din spectacolul domnişoarei Lister. Şapte şi paisprezece minute. Am vorbit cu domnişoara Lister în studio câteva momente şi apoi am urcat împreună. Cred că am ajuns în living la şapte şi douăzeci.

- Şi unde era întinsă doamna Stafford când aţi găsit-o?

- V-am spus deja. în faţa căminului. Trebuie să fi căzut şi s-a lovit la cap de apărătoarea de la cămin. Philip bătu o mână de cealaltă. Din cauza tocurilor ei înalte! Şi a blestematului de covor din faţa căminului. îi spuneam mereu ce periculos era. Odată era să cad şi eu.

- Chiar aşa? V-aţi certat cu soţia în ultimul timp, domnule Stafford?

- Ce dracu' are de-a face asta cu dumneavoastră?

- Mă scuzaţi că trebuie să vă întreb, dar asta este meseria

mea.

După ce se potoli puțin, Philip zise:

- Eu trebuie să vă cer iertare. îmi dau seama că este meseria dumneavoastră, dar trebuie să țineți seama că a fost un şoc teribil pentru mine.

-Chiar aşa, domnule? Dar dacă puteți să răspundeți la întrebările mele, vă voi lăsa în pace curând.

Făcu o pauză, şi cotinuă:

- V-ați certat cu soția de curând?

- Era mereu pusă pe ceartă. Dar nu ne-am certat în ultimele două săptămâni.

- Şi când v-ați certat, ce fel de ceartă a fost?

- Dumnezeule mare, omule, ce întrebare! Ce fel de ceartă poate să fie între un bărbat şi soția lui?

- Ai fi surprins. Unii soți şi soții se bat.

- Vă asigur că nu e cazul nostru. Țipa aproape de isterie şi câteodată arunca cu lucruri. De obicei, spărgea o vază pe săptămână, dacă doriți să aflați.

- Iar dumneavoastră, domnule? Vă enervați.

- Nu arunc cu vaze, dacă la asta vă referiți. De altfel, când sunt nervos, sunt mai controlat ca de obicei.

- Înțeleg. Nu v-ați lovit niciodată soția?

-S-o lovesc? Philip îl privi pe om. Unde vreți să ajungeți? Este evident că nu e un interogatoriu de rutină. De ce mă întrebați lucrurile astea?

Inspectorul Baxter se uită pe sub sprâncene.

-Medicul legist a făcut o examinare rapidă a soției dumneavoastră, dar... dar a putut să vadă că erau nişte urme pe gât,

urme de mâini.

- Vreți să-mi spuneți că a fost strangulată? zise Philip sarcastic.

- Nu, domnule, dar probele arată că a fost împinsă cu violență şi s-a lovit de apărătoare. Persoana care a împins-o este răspunzătoare moral de moartea ei.

-Ce vreți să spuneți prin răspunzătoare moral?

- Ce am vrut să spun este că până stabilim că a fost un accident, o vom trata ca... o vom trata ca pe o crimă.

Capitolul 15

în momentele următoare declaraţiei, nici Philip nici Sara nu mai putură gândi limpede. Un lucru era clar: singurele persoane care aveau cheia de la apartament erau Philip şi Tina.

- Dar femeia care vă face curăţenie în apartament?

-Soţia mea a aranjat ca femeia să vină să facă curăţenie numai când era ea acasă. Ţinea foarte mult la apartament, l-a decorat singură şi se supăra ori de câte ori se strica vreun ornament.

Philip a mai spus că în dimineaţa aceea, fusese plecat cu Tina la Londra şi că l-a condus până la serviciu şi apoi nu a mai văzut-o pentru că a stat în birou aproape toată ziua.

-Aveţi vreo idee despre ce a făcut soţia dumneavoastră astăzi?

-Se ducea la doctor pe strada Harley.

Sara exclamă şi amândoi o priviră.

- Aveţi ceva de adăugat, domnişoară Lister? întrebă inspectorul.

- Nimic deosebit. Doar că am văzut-o pe doamna Stafford săptămâna trecută şi spunea că se duce pe strada Harley.

Inspectorul îl privi pe Philip.

- Era bolnavă?

-Nu, zise Philip. Dar, în urma accidentului de acum câţiva ani, se ducea la control de două ori pe an. Nu înţeleg de ce se ducea pe strada Harley săptămâna trecută şi din nou azi.

- Deci nu v-a spus că este a doua oară când se duce la doctor într-un timp atât de scurt? întrebă inspectorul.

- Nu. Dar sunt sigur că nu era bolnavă pentru că aş fi

ştiut.

După câteva minute apăru şi Patrick. Sara îl privi cu compasiune. Dintre toţi cei de faţă, era singurul care o iubise într-adevăr pe Tina.

-Ce s-a întâmplat? întrebă răguşit Patrick. Ce s-a întâmplat?

- Inspectorul crede că Tina a fost omorâtă.

- Doamne-Dumnezeule. Nu poate fi adevărat. Cine ar fi putut să facă aşa ceva? Tina n-a făcut rău la nimeni în viaţa ei.

Patrick se întoarse spre inspector.

- A fost jaf? A intrat şi a găsit un hoţ în casă?

- Nu sunt semne de spargere, veni replica. Sunt inspectorul Baxter, iar dumneavoastră sunteţi...?

- Patrick Dorland, vărul doamnei Stafford.

- Când aţi văzut-o ultima oară?

- Acum o săptămână. Am fost în Irlanda pentru şapte zile şi m-am întors abia astă-seară.

- Nu aţi văzut-o în seara asta?

- Nu. Am venit direct de la aeroport la studio. Produc un serial săptămânal şi m-am întors cu puţin timp înainte să înceapă. Domnişoara Lister apărea în serial şi eram nerăbdător să fiu prezent. îşi slăbi nodul de la cravată şi continuă. Nu-mi vine să cred. Tina era ca o soră pentru mine. Nu-mi vine să cred că e moartă.

Se trântit pe un scaun şi-şi îngropă faţa în palme.

- Este de necrezut ca cineva să vrea s-o omoare. Era atât de frumoasă, atât de frumoasă.

Nimeni nu zise nimic, iar Sara lăcrima. în cele din urmă, Patrick îşi adună puterile şi uitându-se la inspector, promise că îl va ajuta să-l prindă pe cel care îi omorâse verişoara.

-Mulțumesc, domnule. Dacă toată lumea va coopera, sper să putem clarifica acest caz în câteva zile.

- Trebuia să mă întâlnesc cu ea în seara asta. Ți-aminteşti, Sara, nu-i aşa? Am vorbit cu Tina acum o săptămână, înainte să plec la aeroport. Am spus că o voi vedea imediat ce mă întorc. Se uită la ceas. Am promis că vin aici la nouă şi jumătate.

-Vă întâlneați cu verişoara dumneavoastră pentru un motiv anume?

- Voia să-mi spună ceva. N-a vrut să-mi spună la telefon, când am vorbit cu ea, dar cred că era destul de important.

- Păcat că nu ați venit aici mai devreme. Vă puteați întâlni cu ucigaşul sau poate chiar să preveniți tot ce s-a întâmplat!

Inspectorul se uită la ceas.

- Nu vă mai rețin. Puteți să vă duceți acasă. Dar aş vrea să-i spuneți asistentului meu unde veți fi mâine, în caz că trebuie să vă contactăm.

Când rămaseră singuri, Patrick îl întrebă din nou pe Philip dacă ştie cine a putut să facă aşa ceva.

- Nu. Ca şi tine. Imi este imposibil să cred că cineva a vrut s-o omoare pe Tina.

Sara îşi trecu o mână prin păr, simțind că dacă nu pleacă din cameră va leşina.

- Haide, draga mea. Te conduc acasă, spuse Patrick.

Ea se uită la Philip, apoi plecă acasă.

De dimineață, toate ziarele scriau pe prima pagină despre moartea Tinei Stafford, dar cuvântul crimă nu era folosit.

Când intră în bucătărie pentru micul dejun, Sara fu întâmpinată de mama ei, care o întrebă:

- Cred că ştii de aseară. De aceea te-ai dus direct în camera ta când ai venit?

Sara încuviință.

- N-am vrut să vorbesc despre asta. Eram... Eram cu Philip
- domnul Stafford, când a descoperit-o pe soția lui.

-Ce căutai în apartamentul domnului Stafford? întrebă furios Brian.

- A vrut să vorbim despre un contract, zise Sara. El... el... Nu mai putu continua, iar mama ei se uită la Brian şi dădu din cap.

Brian nu mai zise nimic, şi-şi termină micul dejun în linişte. Sara citi ziarul şi văzu că numele ei nu era specificat nicăieri, şi că va fi o anchetă.

După ce plecă Brian, doamna Lister aduse din nou vorba despre caz.

-Cred că Patrick este foarte supărat. Aseară, când te-a adus acasă, am văzut că părea foarte bolnav. Nu ştiam că era din cauza asta, zise ea arătând spre o fotografie a Tinei dintr-un ziar.

- A fost un şoc teribil pentru el, ca şi pentru noi.

- Văd ce ți-a făcut ție, zise mama ei. Arăți de parcă n-ai dormit azi-noapte. Poliția crede că e crimă, nu-i aşa?

- Da.

- De asta eşti supărată? Crezi că ar putea fi Patrick?

- Patrick! Dumnezeule, ar fi ucis pe oricine i-ar fi făcut rău Tinei. Nu, nu sunt supărată din cauza asta.

-înțeleg! Atunci este domnul Stafford? Ți-e teamă că ar putea fi el?

- Ce poți să spui, mamă!

Realizând că vehemența cu care îi lua apărarea putea fi interpretată ca iubire, Sara tăcu. Dar era prea târziu.

- Biata de tine, zise doamna Lister, mi-am dat seama de câtva timp că eşti nefericită, dar m-am gândit la Patrick.

- Sunt îndrăgostită de Philip, mămico, zise Sara adresându-i-se ca în copilărie. îl iubesc din tot sufletul meu şi el... el mă iubeşte pe mine.

Doamna Lister nu răspunse, iar Sara se uită în ochii ei, unde găsi întrebări nepuse, la care ei îi era frică să răspundă. Totuşi era o întrebare care nu-i dădea pace. Oare Philip o iubea atât de mult încât să ucidă pentru ea? Nu, nu, el nu putea să rănească pe nimeni şi cu atât mai puțin pe Tina. Dorea să vorbească cu el, dar la telefon îi era frică să nu-i fie ascultate convorbirile. Aşa că se îmbrăcă şi plecă la CTC.

Un polițist păzea coridorul, dar recunoscând-o, s-a dat la o parte ca ea să treacă.

- Domnul Stafford este în birou acum? întrebă Sara.

El aprobă, iar ea ciocăni şi intră când îi auzi vocea.

Când o văzu, Philip îi spuse că nu trebuia să fi venit.

- Nu vreau să te amestec.
- N-am putut sta deoparte. Speram să mă suni.
- N-am vrut. Poliția ar putea asculta.
- Oh, Philip, ei nu pot să te învinuiască pe tine.

El zâmbi cu jumătate de gură.

- Logic, soțul este primul suspect.
- Nu!

Ea se aruncă în brațele lui. El se dădu pentru un moment la o parte, dar fiindcă ea se agăța de gâtul lui, o strânse în brațe.

-Sara, iubito, m-am rugat cu tot sufletul să devin un om liber ca să te pot cere de soție, dar nu mi-am dorit libertatea în asemenea împrejurări. Te iubesc, dar nu pot să ucid pentru tine.

-Nu trebuie să spui asta, Philip. Ştiu că n-ai putea. Te iubesc şi am încredere în tine.

- Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, zise el şi o sărută cu dragoste.

După aceea, Sara se aşeză pe scaun şi se uită la el, bucuroasă că poate să-şi arate dragostea fără să se ascundă.

Philip luă un trabuc şi-l aprinse. Sara ştia că ceva îl frământă şi voia ca el să-i spună ce are pe suflet. Când o făcuse, o găsi nepregătită.

- Te-am rugat aseară să vii în apartament, pentru că voiam să-ți spun ceva. Acum câteva zile - o săptămână mai precis - Tina s-a oferit să-mi redea libertatea.

Sara se uită la el fără un cuvânt, iar el continuă:

-Iți aminteşti când ai fost săptămâna trecută la mine în birou? Te-am sărutat şi apoi mi s-a părut că aud uşa deschizându-se. Dar când m-am uitat nu era nimeni acolo.

Trase din trabuc cu sete şi se pare că asta l-a mai relaxat puțin.

- Ei bine, cineva a deschis uşa. Tina!

- Vrei să spui că ne-a văzut?

- Da. Când m-am întors în apartament seara târziu, mi-a spus.

- Deci, de aceea a vrut să vorbească cu Patrick neapărat.

- Ce vrei să spui? Când a fost asta?

-Ne-am dus să luăm valiza de la birou când a plecat la Belfast, iar Tina l-a sunat acolo. Spunea că trebuie să-l vadă

urgent, dar el i-a spus că nu poate pierde avionul. Ea era disperată, iar Patrick şi-a pierdut cumpătul şi i-a spus că vorbeşte cu ea când se întoarce. De aceea a venit în apartament după spectacol.

- înţeleg. Tina voia să-i spună că noi suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

- De ce nu mi-ai spus asta mai înainte?

- N-am crezut că este necesar. Nu aveam intenţia să accept libertatea.

Sara se schimbă la faţă. Philip o văzu şi îngenunche lângă ea.

- Iubito, nu mă privi aşa. Trebuie să ştii că nu voiam să accept oferta ei. Nu vezi că ea se gândea la fericirea mea? Şi cum crezi că m-am simţit?

-Dar dacă ne-a văzut împreună - dacă ştia că nu erai îndrăgostit de ea...

- Nu este important. Nu puteam s-o părăsesc. Era datoria mea să rămân soţul ei. La naiba, Sara, era tot ce aveam să-i dau.

îşi luă capul în mâini, iar ea îl privi cu compasiune.

- Atunci, de ce mi-ai spus? întrebă ea în sfârşit.

-Nu ştiu. Toată noaptea m-am gândit, n-am putut să dorm, am încercat să-mi analizez motivele, dar pur şi simplu nu ştiu. Lucram în birou ieri, şi ştiind că tu eşti la studio, am simţit că trebuie să-ţi spun.

Nici unul nu auzit uşa deschizându-se şi apăru inspectorul Baxter care-i privi rece.

- Imi pare rău dacă v-am deranjat. Am bătut, dar nu m-aţi auzit.

- Ce pot să fac pentru dumneavoastră? întrebă Philip.

-Am ceva să vă spun. Dacă vreți să mergeți cu mine numai pentru câteva clipe.

-Puteți să spuneți ce aveți de spus în fața domnişoarei Lister. Nu are rost să pretindeți că nu ştiați ce se întâmplă cu noi.

- Nu aveam de gând să pretind nimic de acest gen. Nu e datoria mea să fac comentarii fără rost.

-Dacă sunteți aşa de diplomat, inspectore, vreau să vă spun că imediat ce se va limpezi totul, îmi voi anunța logodna cu domnişoara Lister.

- Chiar aşa, domnule? Dacă-mi permiteți, este mai înțelept să nu spuneți nimic până se va rezolva cazul. Iertați-mă că vă întreb, dar soția dumneavoastră ştia de sentimentele dumneavoastră față de domnişoara Lister?

- Da. Și mi-a oferit libertatea acum o săptămână.

- Aşa! Şi ce i-ați spus?

- Am refuzat. Pentru motive personale pe care nu vreau să le discut acum.

-Dar doamna Stafford era bucuroasă?

- Nu. Acum două nopți mi-a oferit din nou libertatea.

-înțeleg. Vreți să mă faceți să cred că doamna Stafford v-a oferit libertatea pentru ca să vă găsiți fericirea alături de altă femeie.

- Da.

- Doamna Stafford avea intenția să se căsătorească cu altcineva?

- Nu. Soția mea nu era interesată de nici un bărbat.

- Asta face oferta ei inexplicabilă.

-Unde vreți să ajungeți.

-Ei bine, am aici raportul doctorului şi-mi vine greu să cred că soția dumneavoastră v-a acordat libertatea, în special că nu era îndrăgostită de nimeni, pentru că, vedeți, era însărcinată în luna a treia.

- Nu-mi vine să cred! Soția mea nu poate avea copii. între- bați-l pe doctorul ei. Vă va spune la fel, zise Philip nervos şi stupefiat.

- Am vorbit deja cu el şi ne-a confirmat sarcina. Cred că a fost un fapt neaşteptat, dar fără doar şi poate este adevărat.

Philip se aşeză uluit. Cuvintele i se opreau în gât. Deodată exclamă:

-Nu voiam să vorbesc despre asta dar... dar nu sunt tatăl copilului pe care-l aştepta. Tina şi cu mine n-am trăit împreună de la accident.

Inspectorul se uită la Philip, şi pentru prima dată fața lui arăta nelinişte.

-Trebuie să mă credeți, inspectore. Dacă soția mea era însărcinată, înseamnă că avea un amant.

Cuvintele păreau că au trezit-o pe Sara din starea de şoc şi sări în picioare.

- Philip are dreptate. Dacă doamna Stafford a fost omorâtă, trebuie că a făcut-o iubitul ei.

-De ce? întrebă inspectorul.

-Poate că voia să se căsătorească cu el şi el nu putea. Poate că are deja o soție. Ar putea fi multe motive. Este datoria dumnevaoastră să rezolvați cazul.

-Eu lucrez cu fapte şi trebuie să admiteți că faptele în acest

caz nu sunt conforme cu dovezile.

-Eu vă spun că din motive personale nu puteam divorța de soția mea.

- Faptele sunt următoarele: spuneți că soția dumneavoastră avea un amant şi v-a oferit libertatea, ceea ce ați refuzat.

-Nu ştiam că este însărcinată. Dacă ştiam, multe s-ar fi schimbat.

- Vreți să spuneți că dacă ştiați, erați de acord cu divorțul?

-Normal. Credeam că Tina vrea să mă elibereze ca să mă vadă fericit. Nu mi-am dat seama că voia libertatea ca şi ea să fie fericită. Dacă avea curajul să-mi spună adevărul!

- De ce credeți că nu v-a spus adevărul?

-Nu ştiu.

-Bănuiala mea este că nu v-a spus de sarcină pentru că deja ştiați. Bănuiala mea este că atunci când ați aflat, gândeați că şi domnişoara Lister va afla. Sarcina nu este ceva ce puteți ascunde mult timp! Şi v-ați gândit să păstrați secretul pentru totdeauna.

- Ce vreți să spuneți? întrebă Philip cu glas înăbuşit.

- Ştiați că nimeni, în afară de dumneavoastră, soția dumneavoastră şi doctorul, nu ştia că era însărcinată. Ştiați că dacă murea, şi moartea ar putea arăta ca un accident, nimeni nu va afla niciodată.

Sara asculta îngrozită. Cuvintele inspectorului o tulburau şi se trezi vorbind.

- Dar Patrick? Era vărul Tinei şi erau foarte apropiați. Cu siguranță că i-a spus lui. Nu înțelegeți, inspectore, dacă Patrick ştia despre Tina, şi tot ce se întâmpla cu ea, imediat el se gândea

la Philip.

-Domnul Dorland ştia de legătura dumneavoastră cu domnul Stafford?

- Nu.

Inspectorul zâmbi cu tristeţe.

- Imi pare rău, domnişoară Lister. Nu vă învinovăţesc că aţi încercat, dar nu poate fi un argument. Oricum, am stabilit fără nici o îndoială că nimeni în afara domnului şi doamnei Stafford şi a doctorului, nu ştia despre copil.

- Când a aflat soţia mea? întrebă Philip.

- Se pare că a fost la doctor acum o săptămână şi acesta i-a spus.

Sara închise ochii, amintindu-şi de telefonul Tinei din seara când Patrick pleca în Irlanda. Voia să-i spună de Philip şi de copil. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai logic, căci crima putea fi comisă de cineva căruia îi era teamă ca Tina să facă scandal când va descoperi că omul pe care-l iubea era pregătit s-o părăsească.

Sara se uită la inspector, şi cuvintele pe care voia să i le spună au murit înainte să le rostească. Numai dacă îl credea pe Philip, numai dacă era convinsă că el spunea adevărul, că el nu este tatăl copilului Tinei, poate atunci ar putea accepta existenţa unui alt bărbat în viaţa acesteia.

Dar inspectorul Baxter nu-l credea!

Sara se întoarse şi îl privi fix pe Philip.

- Cred în tine, iubitule.

Cuvintele ei păreau că l-au lăsat fără grai, şi el o privi în linişte, cu ochii plini de iubire.

-Unul sau doi prieteni apropiaţi ştiau care este situaţia între

mine şi soţia mea.

- Vreau să mergem la Scotland Yard.

- Este o rugăminte sau un ordin?

- Vreau să fie o rugăminte, dar dacă refuzaţi, atunci va fi un ordin.

- Foarte bine, vin imediat, numai lăsaţi-mă puţin cu domnişoara Lister.

Inspectorul a ieşit, iar Philip s-a apropiat de Sara.

- Crezi ceea ce tocmai ai spus? Sau ai zis doar ca să încerci să mă ajuţi?

- Cred în tine, Philip, repetă ea. Nu ştiu care este răspunsul. Tot ce ştiu este că tu nu minţi.

- Mulţumesc lui Dumnezeu că mai ai încredere în mine. Pot să îndur orice acum.

Se îmbrăţişară cu dragoste.

- Dacă inspectorul decide să mă reţină, nu vreau să vii să mă vezi.

-Dar...

- Nu, repetă el. Stai deoparte, ai înţeles? Nu te amesteca. Te caut cât de curând pot.

- Foarte bine, spuse ea cu ochii în lacrimi.

Capitolul 16

După ce Philip plecă la Scotland Yard, Sara se întoarse acasă si aşteptă telefonul lui. Dar acesta nu suna. Atunci s-a gândit că Philip era reținut acolo. Philip arestat! Vru să dea telefon la secretara lui Philip, dar se răzgândi, şi continuă să se agite prin sufragerie. Pe la ora şapte a sunat soneria de la uşă şi Sara alergă să deschidă. Era Patrick.

- Pot să intru? întrebă el.

-Desigur.

-Cred că ştii că Philip a fost reținut pentru cercetări la Scotland Yard. Au fost la CTC.

-Da, ştiu. Eram la el în birou când a venit inspectorul Baxter şi l-a luat.

- înțeleg. A mai spus ceva Baxter?

- Nu, doar că voia să-i mai pună câteva întrebări lui Philip.

-înțeleg. întotdeauna am ştiut că este dificil să trăieşti alături de Tina, dar nu mi-am închipuit că el o va ucide.

- Cum poți să spui aşa ceva? răbufni Sara. Nu poți să crezi că el a făcut-o! îl cunoşti atât de bine...

- îl cunosc mai bine ca tine. întotdeauna i-am zis că are un temperament oribil şi, evident, luni seară, şi-a pierdut controlul.

- Nu este adevărat! Philip n-a ucis-o. Trebuie să fii nebun să crezi că Philip a făcut aşa ceva. Ştiu că ți-ai iubit verişoara, dar el nu putea s-o ucidă!

- Ce s-a întâmplat cu tine, Sara? Nu mai țipa la mine aşa.

Sara îl privi, şi apoi, fără să se oprească, izbucni în lacrimi. După un moment simți mâinile lui Patrick în jurul umerilor.

- Linişteşte-te, draga mea, nu mai plânge. Trebuie să faci faţă adevărului, oricât de crud ar fi el.

- Dar el n-a făcut-o. îl iubesc, Patrick, şi îl cunosc mai bine ca tine.

Sara şi-a dat seama prea târziu ce spusese. I-a spus lui Patrick că iubeşte pe altcineva. Era imposibil să-şi retragă cuvintele şi, ridicând privirea, îl văzu pe Patrick mai palid ca niciodată.

- Eşti tulburată. Nu ştii ce vorbeşti.

- Ba da. îl iubesc pe Philip. îl iubesc de mult timp.

- îl iubeşti pentru poziţia lui. Pentru că este preşedintele CTC, iar tu eşti una din vedetele lui.

- Dacă vorbeşti aşa, nu poţi să mă cunoşti aşa bine cum zici tu. Nu sunt o fată care să fie încântată de putere şi poziţie socială. Ea zâmbi trist. M-am îndrăgostit de Philip din prima clipă când l-am văzut, dar abia când am fost la New York mi-am dat seama.

- Deci te-ai întâlnit cu el acolo?

- Da. îţi aminteşti că am mai stat acolo după spectacol. Ei bine, Philip m-a rugat şi am petrecut săptămâna împreună.

Patrick reacţionă ca şi cum ea l-ar fi lovit.

-Nu-mi spune că aţi fost amanţi.

- Nu.

- Mulţumesc Cerului pentru asta. Nu puteam să îndur dacă tu i-ai fi permis să... Oh, draga mea, nu ştii ce spui. Ştiu că tu crezi că-l iubeşti pe Philip, dar crede-mă, este doar recunoştinţă. Eşti flatată că ţi-a acordat atenţie. Dar eşti o vedetă acum, nu mai ai nevoie de el.

-Cariera mea nu are nimic de-a face cu dragostea. Mereu le-

ai confundat pe amândouă. Ea trase aer în piept. De fapt, când mă voi mărita cu el, am de gând să renunț definitiv.

-Cred că ai înnebunit.

-Nu. Sunt îndrăgostită.

-De un criminal.

-Philip nu este criminal.

-Poliția așa crede. Uite, Sara, nu mai vorbesc despre asta deloc. Ești tulburată și nu vezi lucrurile clar. Voi considera că te-ai îndrăgostit de Philip de plăcere, dar nu cred că ceea ce simți pentru el va dura.

- Așteaptă până va fi eliberat, și-ți voi demonstra că te înșeli.

- Nu va fi eliberat. Eu cred că a omorât-o pe verișoara mea, din cauza asta nu-mi pasă ce se va întâmpla cu el. Am iubit-o pe Tina ca un frate, zise el distant. Știu că n-a fost fericită cu Philip, dar mereu am sperat că o va trata ca pe o femeie, nu ca pe o mașină. Acum stai în fața mea și-mi spui că el te iubește și ești surprinsă că eu sunt supărat, că nu sunt fericit pentru tine. Dar cum să fiu bucuros, când el a omorât-o pe Tina ca să se căsătorească cu tine?

-Dar nu-i adevărat! repetă ea.

- Atunci cine a făcut-o?

Sara nu zise nimic. Nu putea să-i spună că era convinsă că Tina fusese omorâtă de amantul ei. Nu putea să-i spună nici că Tina era însărcinată.

- Ei bine, zise Patrick mândru. Nu poți să-mi răspunzi, nu-i așa? Evident, nici poliția nu poate, de asta l-au reținut pe Philip.

Patrick se opri să-și sufle nasul, apoi îi spuse Sarei că nu va

mai vorbi despre ce s-a întâmplat, dar ea să ştie că el va fi mereu aproape de ea, orice-ar fi.

-Mulţumesc, zise ea încet. Eşti prietenul meu şi mereu vei fi.

-Era să uit de ce am venit să te văd. Vei apărea într-un spectacol la care este invitată regina. Nu vezi ce înseamnă asta? Vei avea onoarea să apari în faţa reginei şi vei avea drumul deschis spre America.

Dar Sara nu putea fi entuziasmată. Nu se mai putea gândi la carieră când ştia că Philip era reţinut. Nu putea să-i spună lui Patrick, aşa că tăcu.

Patrick continuă spunându-i că va avea succes, că va încânta publicul; nu trebuia să înceapă repetiţiile imediat, ci peste câteva zile.

-Dacă sună reporterii, trebuie să fii atentă la ce le spui. Deocamdată n-au făcut legătura dintre tine şi Philip şi nici nu trebuie.

- Nu mi-e ruşine că-l iubesc pe Philip.

- Poate că nu, dar gândeşte-te la familia ta. Nu vrei reporterii aici. N-ar fi bine pentru mama ta.

Săptămâna trecu încet. Nu află nimic de la Philip şi nu au scris nici ziarele.

Când se duse la CTC avu impresia că vine acasă. Intră în biroul lui Patrick, care tocmai termina o convorbire telefonică.

-Nu este nevoie să te întreb ce ai făcut zilele astea. Se vede pe faţa ta că n-ai dormit deloc.

- Am luat somnifere, dar nu m-au ajutat prea mult.

-Incă nu accepţi adevărul? El oftă. Ei bine, am aranjat să-l vezi. Cred că sunt nebun, dar se întâmplă că te iubesc şi vreau

să te fac să vezi adevărul. Haide, mergem acum.

-La Scotland Yard.

- Da. Am aranjat cu domnul inspector Baxter să-l poţi vedea pe Philip, ca să te poţi linişti.

Când au ajuns la Scotland Yard, Sara se aştepta să-l vadă pe Philip puţin schimbat, dar când s-au întâlnit, părea cu zece ai mai în vârstă.

-Parcă ţi-am zis să nu vii.

- Am adus-o, răspunse Patrick, pentru că nu se liniştea altfel ca să poată lucra. Nimeni nu ştie că suntem aici şi nu ne-a urmărit nimeni. Nu am nimic să-ţi spun, PJ. Am adus-o pe Sara şi voi aştepta afară.

-Cred că nu trebuie să-ţi spun că sunt nevinovat.

-Nu, zise Patrick şi ieşi afară.

Când au rămas singuri, Sara sări în braţele lui Philip, abţinându-se să nu plângă.

- Nu eşti vinovat, zise ea cu pasiune. Nu pot să te oprească aici pentru ceva ce nu ai făcut. Oh, Philip, ce se va întâmpla.

-Nu ştiu, draga mea.

-Dar ce vor? Ce te întreabă?

- Acelaşi lucru mereu, zise el sec. Nu am alibi pentru timpul în care Tina a fost omorâtă, iar ei fac tot felul de presiuni în speranţa că voi greşi.

- Dacă spui adevărul, cum poţi să greşeşti?

- Dacă spun adevărul. Problema este că numai tu crezi în mine. Baxter vrea să creadă că sunt vinovat, dar nu este nici el convins îndeajuns ca să mă poată aresta.

-Dar nu te poate ţine aici la infinit, protestă ea. Avocaţii tăi nu pot aranja să ieşi pe cauţiune?

-Nu există cauțiune dacă eşti arestat pentru crimă. Dacă voiam să fac unele presiuni, puteam să ies imediat, dar stau aici pentru că eu cred că acum, când ucigaşul nu se mai crede suspectat, mai mult ca sigur va face o greşeală.

La un moment dat, un polițist bătu la uşă şi, scuzându-se în fața Sarei, îi spuse că e timpul să plece. Sara îl sărută pe Philip şi plecă.

- Ei bine, zise Patrick în drum spre CTC, ce părere ai acum? Incă optimistă că el va fi liber?

- Da. Dacă poliția era convinsă tot atât de mult cât eşti tu, îl arestau deja, nu-l mai rețineau pentru cercetări.

- Singurul motiv pentru care au făcut-o este poziția lui socială şi influența pe care o are.

-Dacă Philip era omul care să se folosească de influență, era eliberat aproape imediat.

- Nu-mi spune că ar fi moral să facă asta.

Sara nu-i răspunse. Era de înțeles amărăciunea lui Patrick; nu numai că verişoara lui era moartă, dar fusese îndrăgostită de altcineva.

Când au ajus la CTC, Patrick o invită la masă, apoi au plecat la repetiții pentru spectacolul dat în cinstea reginei.

După ore întregi de repetiții, dirijorul orchestrei vorbi cu Patrick, spunându-i că ar trebui să încheie pentru ziua de azi, pentru că Sara este obosită, şi să înceapă repetițiile luni. Patrick nu fu de acord.

-Sunt prea ocupat săptămâna viitoare.

- Dar de ce te grăbeşti? Să mai aşteptăm câteva zile.

Patrick dădu din cap cu încăpățânare.

- Tu poți să strângi şi să pleci. Eu rămân cu Sara să înregistrăm negativele, aşa că ne vom descurca.

în câteva minute au rămas singuri.

-Ştiu că eşti obosită, zise Patrick cu voce tare. Nu am de gând să te las să pleci după aşa repetiţii. Trebuie să-ţi revii din nou şi trebuie s-o faci acum!

Dădu drumul la magnetofon, iar ea a început să cânte, dar după un moment, el închise şi veni la ea.

- Nu este bine. Uite, Sara, îl deschid din nou şi îl las să te auzi.

-De ce mă înregistrezi când cânt prost?

-Pentru că vreau să auzi singură. Este singurul mijloc de a-ţi arăta când greşeşti.

-Nu mai pot continua! ţipă ea. Nu pot! Nu pot!

- încetează! strigă Patrick venind spre ea. Nu poţi renunţa acum. Trebuie să reuşeşti!

-Nu pot! Nu mai vreau să cânt niciodată!

-M-am săturat de prostia asta. Vei apărea în spectacol şi va fi spectacolul vieţii tale. Şi încă ceva - vei merge şi cu mine în America! Am semnat contractul şi când plec, te iau cu mine. Ne vom căsători şi...

-Nu! a urlat ea. Nu mă voi căsători cu tine niciodată. Niciodată! Dacă i se întâmplă ceva lui Philip, viaţa mea nu mai are rost, este sfârşită!

Patrick era atât de palid, încât pielea lui părea să aibă reflexe verzi.

- Dramatizezi totul, Sara. Philip va fi condamnat, iar viaţa ta îşi va urma cursul.

- Nu poţi să crezi că a ucis-o pe Tina.

-Sigur că el a făcut-o. Ştia că niciodată nu va divorţa de el.

- Nu este adevărat. S-a oferit să-i acorde divorțul.

-Ai numai cuvântul lui Philip. De ce ar fi vrut Tina să-i acorde divorțul când aştepta un copil de la el? Philip poate că ți-a spus că te iubeşte, dar el trăia cu Tina şi...

- Nu! strigă ea. Nu este adevărat! Nu este adevărat! Inainte ca el să mai poate spune ceva, ea-l împinse şi alergă afară din studio. In spatele ei îl auzi strigându-i numele. Singura ei dorință era să ajungă acasă, să se ascundă şi să-şi verse amarul.

Capitolul 17

în drum spre casă, în taxi, Sara retrăi scena cu Patrick. Oare, după noaptea asta, el va reuşi să realizeze că dragostea pentru ea era în zadar? Că ea nu mai vrea să facă parte din viaţa lui? Era ceva ce el avea să înveţe mai devreme sau mai târziu. Patrick o iubea şi ea era tristă că îi provoacă atâta durere.

Când ajunse acasă, intră în sufragerie, unde mama ei asculta muzică.

- Eşti foarte palidă. Ai ceva veşti de la domnul Stafford?

- Nu. L-am văzut de dimineaţă, dar... nu mai am nici o veste.

Sara se aşeză lângă foc să-şi încălzească mâinile. Ştiind că mama ei o privea, zise încet:

- M-am certat cu Patrick, i-am spus că nu mă voi mărita cu el niciodată, am fugit din studio şi l-am lăsat acolo.

- Nu-ţi face probleme. Trebuia să afle mai devreme sau mai târziu.

Sara dădu din cap şi apoi se aşeză pe scaun închizându-şi ochii.

- Mă duc să-ţi fac un ceai, zise mama ei.

Sara rămase singură cu gândurile ei. Se simţea extenuată. Oare Patrick avea dreptate? Oare Philip va fi găsit vinovat pentru o crimă ce nu a comis-o?

Corpul începu să-i tremure. Philip nu putea fi condamnat pentru crimă! Nu contează câţi oameni îl cred nevinovat, dacă era nevinovat se va descoperi până la urmă. Dar dacă nu se va afla niciodată?

- Nu! plânse Sara. Nu! Philip mă iubeşte numai pe mine.

Nu contează ce crede altcineva, Philip nu este tatăl copilului. Philip nu era...

Deodată Sara sări în picioare. Copilul Tinei. Numai Philip, ea, inspectorul şi doctorul ştiau despre copil. Totuşi, Patrick ştia şi el! Cine putea să-i spună asta? Tina voia să-i spună când el pleca în Irlanda, dar el n-a vrut s-o vadă. Sara începu să meargă prin cameră, agitându-se.

Patrick nu putea să afle decât văzând-o pe Tina înainte să fie ucisă! Cu alte cuvinte, trebuia s-o fi văzut după ce a venit din Irlanda. Totuşi, el i-a spus inspectorului că n-o văzuse. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că Patrick minte.

Trebuie că a văzut-o pe verişoara lui după ce s-a întors: numai aşa putea afla de sarcină. Chiar dacă Patrick a văzut-o pe Tina, asta nu-l făcea un criminal. Dar a minţit într-adevăr, şi de ce a minţit, dacă nu de frică?

Sara se opri din mers, cu ochii mari de groază. De ce i-ar fi frică lui Patrick? Numai dacă el ar fi ucigaşul.

Multe lucruri începeau să se lege: gelozia Tinei pe Patrick, dorinţa ei de a fi mereu în preajma lui. Sara îşi amintea tot ce-i spusese Patrick despre trecutul lui, copilăria la Malley Castle, felul în care Tina devenise dintr-o copilă, o femeie tânără, posesivă. în orice caz, Patrick simţise mai mult interes pentru Tina decât acela de văr.

Patrick şi-a jucat cărţile bine. Sara îşi amintit reacţia lui când l-a întrebat dacă influenţa Tinei l-a ajutat să-şi găsească o slujbă. Numai un om care se simţea vinovat reacţiona aşa.

Convinsă că ajunsese la adevăr, primul gând al Sarei a fost să-l anunţe pe inspectorul Baxter. Dar ce dovadă avea că Patrick

ştia de sarcina Tinei? Dacă inspectorul îl întreba, el nega totul, şi era cuvântul ei împotriva lui. Trebuia să-l scoată pe Philip de acolo. Trebuia să găsească dovada înainte să se ducă la Scotland Yard.

Brusc, inima i se umplu de bucurie. Ce proastă era! Avea dovada, care acum era la studio.

Se grăbi să ajungă la CTC. Din hol o luă pe scări în jos spre studio. Deschise uşa şi intră. Era întuneric şi neştiind pe ce întrerupător să apese, aşteptă să se obişnuiască cu întunericul. Ajunse la măsuţa unde era magnetofonul. Ea avu dreptate. Patrick a uitat să oprească înregistrarea. Când vru să desfacă banda, apăru o altă mână, care o acoperi pe a ei. Cu un ţipăt de groază, ea se uită şi-l văzu pe Patrick.

în linişte, el scoase banda şi o băgă în buzunar. Faţa lui nu exprima nimic, numai ochii străluceau puternic.

-Mi-a fost teamă că te vei întoarce, zise el amabil. Mi-a fost teamă că-ţi vei aduce aminte conversaţia noastră şi vei pune totul cap la cap. Am ajuns şi eu acasă şi, ca şi tine, am început să mă gândesc la cearta noastră. Mi-am amintit ce-am zis şi m-am întors să distrug banda. Păcat că ai ajuns aici înaintea mea. Dacă nu ajungeai o distrugeam şi era cuvântul meu împotriva ta.

-Aşa şi este, nu-i aşa? Sara tremura de nervi, dar era hotărâtă să nu-l lase să vadă asta. Ai înregistrarea şi nu sunt destul de puternică ca să pot s-o iau de la tine.

- Nu, fu el de acord. Nu eşti. Dar asta nu te opreşte să te duci la inspectorul Baxter şi să-i povesteşti. Este mare păcat, Sara, pentru că mi-eşti dragă şi am stat mult timp împreună.

-De ce... de ce vorbeşti la trecut? Putem petrece încă mult timp împreună.

Chiar şi pentru ea cuvintele au sunat fals şi uitându-se la faţa lui ştia că nu-l păcălise nici pe el.

- Nu mai avem viitor, Sara, ai spus-o chiar tu acum o oră.
- Nu ştiam ce spun. N-am vorbit serios.
- Ba da. Fiecare cuvânt. Este mare păcat. Dacă mă iubeai la fel de mult cât te iubesc eu, puteam ajunge departe. Eu te-am făcut tot ceea ce ai fost. Ai avut talent şi am ştiut cum să-l exploatez. Te-am făcut cea mai mare cântăreaţă a lumii, cea mai mare actriţă şi dansatoare, orice ai vrut tu. Şi toată lumea care te vedea, ştia că eram eu, că eram puterea din spatele tău.
- Ce ai de gând să faci? şopti ea.
- Să te omor. Asta-i tot ce pot să fac. El veni spre Sara, iar ea se feri. Nu încerca să fugi de mine. Sunt mai înalt şi mai puternic decât tine şi nu vreau să te rănesc mai mult decât este necesar. Nu sunt un criminal, ştii. Moartea Tinei a fost un accident. Mi-am pierdut cumpătul şi am lovit-o. A căzut şi când m-am uitat la ea şi am văzut că este moartă am intrat în panică şi am plecat din apartament. Nu poţi să mă învinuieşti pentru panică, nu-i aşa?

-Nu te învinuiesc de nimic, zise Sara, şi era surprinsă că vocea îi suna atât de normal.

Dacă reuşea să-i câştige încrederea, să poată vorbi cu el până se va linişti, poate reuşea să fugă din studio. Ochii îi erau la uşa de fier şi se gândea că poate, cineva a văzut lumina şi va intra, dar îşi dădu seama că pe sub uşa de metal nu se vede nici un strop de lumină.

- Nu te învinuiesc pentru că te-ai speriat, zise ea, dar dacă moartea Tinei a fost un accident - şi sunt singură că a fost - nu ai de ce să te temi.

- Termină cu prostiile. Poliția va încerca să dovedească că a fost o crimă. Am fost destul de furios ca s-o omor. Aveai dreptate în multe privințe când te gândeai la Tina şi la mine. De când era copil s-a îndrăgostit de mine, dar era prea proastă ca să-şi dea seama. Am măritat-o cu Philip pentru că ştiam că mă va ajuta şi pe mine, iar când am venit la Londra şi-a dat seama ce însemn pentru ea. Obişnuia să scrie şi să mă roage să vin, dar eu nu veneam.

-De ce? Sara nu voia să ştie adevărul, dar spera că dacă îl va face să vorbească, poate se va întâmpla ceva.

-N-am venit pentru că voiam să-mi joc cărțile cu atenție. Accidentul ei a fost o bucățică de noroc pentru mine. Când era încă bolnavă mă striga mereu, iar PJ a trimis după mine. După asta, totul a fost uşor. Mi-a dat o slujbă şi i-am demonstrat ce talentat eram.

Patrick se apropie de Sara şi o strânse de gât încât ea abia mai putea respira.

-Ce s-a întâmplat apoi? întrebă ea.

-Am devenit amantul Tinei. A realizat că Philip se învinovățeşte de accidentul ei. Când n-a mai vrut să trăiască cu el, Philip a acceptat decizia fără să spună nimic. Vina poate fi un lucru îngrozitor, Sara, iar în cazul de față, Tina cu mine am profitat.

- Apoi am intrat eu în scenă, zise Sara, şi ți-ai dat seama că aveam talent.

-Da. Ştiam că împreună cu mine, poți să ajungi departe. Ai fost dificilă şi tu, atât de dificilă încât, câteodată, îmi venea să te omor, dar totuşi - totuşi, m-am îndrăgostit de tine. Tina a aflat şi am încercat s-o împac. De asta te-am lăsat în pace.

El continua explicând atât de mult, încât pe ea o încurca. Prea multe motive, prea multe temeri: dragoste de o parte şi ambiţie pe de alta.

-Nu am văzut-o pe Tina înainte să plec în Irlanda, continuă el. Dar am văzut-o imediat ce m-am întors.

-Când? întrebă Sara. Ai venit la studio de la aeroport.

-Când cântai tu. Urmăream spectacolul şi am trimis asistentul să-mi aducă ceva din birou.

Patrick ezită puţin, ca şi cum i-ar fi fost dificil să-şi amintească, iar Sara şi-a dat seama că el nu vrea să retrăiască ce se întâmplase în timpul acelor cincisprezece minute fatale.

Dar Sara, văzând că el îşi găseşte greu cuvintele şi că începe să transpire, se gândi cu speranţă. Dacă putea să-l facă să plângă, să se mai relaxeze...

-Când te-ai dus în apartament? repetă ea. Cum ai reuşit fără să te vadă nimeni?

- Când monitorizam spectacolul, zise el din nou. Asistentul meu s-a dus în biroul meu... mai era cineva cu mine, dar am scăpat de ei de asemenea. Ştiam că am doar şase minute. Cum am intrat, Tina mi-a spus că te-a văzut în braţele lui Philip. N-am crezut-o, şi am început să ne certăm. A început să ţipe... apoi mi-a pus că este însărcinată şi dacă nu mă însor cu ea îi va spune lui Philip. Am ţipat la ea, ea a ţipat la mine. Atunci am împins-o, iar ea a căzut. Când am văzut că a murit, am fugit. Când am ajuns în studio era reclamă şi nimeni nu observase că am lipsit. Nu şi-au dat seama că am lipsit tot spectacolul. Când ai apărut, toată lumea ştia că n-am plecat din studio - şi ăsta a fost alibiul meu. Eu... Eu...

Se uită în sus, se uită la mâini, la degete cu o privire

demonică, ceea ce o sperie.

-Vrei să câştigi timp, zise el. Dar nu-ţi va fi de nici un folos. De nici un folos.

Se apropie de ea, iar Sara ţipă. Era prea târziu. O apucă de gât şi începu să strângă până îşi pierdu cunoştinţa.

-Sara, zise o voce de departe. Sara, pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva.

Cu un efort, Sara deschise ochii şi-l văzu pe Brian aplecat asupra ei, speriat.

- Doar câteva minute şi era prea târziu, zise cu vocea gâtuită. Dacă mă mai sperii aşa, te dezmoştenesc!

Sara se ridică şi se aşeză pe scaun.

-Ce s-a întâmplat cu Patrick?

-L-a luat Baxter. Mama s-a speriat când ai plecat ca o furtună de acasă şi m-a pus să te urmăresc. I-am telefonat lui Baxter înainte să plec. Brian se opri în timp ce inspectorul se apropia.

- Aţi făcut un lucru foarte nebunesc, domniţă, zise el. De ce nu mi-aţi telefonat înainte să veniţi aici?

- Mi-era teamă că nu mă veţi crede, şi n-am crezut că este timp pentru explicaţii. Am vrut să ajung aici înainte ca Patrick să distrugă înregistrarea. Ea se ridică brusc. înregistrarea! O aveţi?

Baxter dădu din cap.

- Ascultam afară de ceva timp. N-am vrut să intrăm şi să-l întrerupem.

Ea se înfioră.

- Preferam să rişti. Credeam că mă va omorî.

Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să plângă.

Brian o luă de umeri şi zise:

- Cel mai bun lucru pentru ea este să plângă. Se va opri imediat ce îl va vedea pe domnul Stafford.

Când auzi numele lui Philip, Sara tresări.

- Când pot să-l văd?

- Când vrei. Deja am dat telefon la Scotland Yard, aşa că, dacă mergi acasă, te va urma şi el imediat.

Inspectorul avea dreptate.

Când ajunse acasă, Sara era aşteptată de Philip.

- Este în salon, zise mama ei. Vă las puțin ca să vă aduc nişte cafea şi sandvişuri. Arătați amândoi de parcă ați avea nevoie.

îmbrățişând-o pe mama ei, gâtuită de emoție, Sara deschise uşa la salon, atât de copleşită încât nu mai putu face un pas. Nici nu avu nevoie, pentru că Philip veni repede şi o strânse în brațe.

-Când mă gândesc ce putea să ți se întâmple! începu el, trecându-şi mâna prin părul ei.

Au rămas îmbrățişați, bucuroşi că sunt împreună. Cuvintele erau de prisos. In cele din urmă, s-au aşezat pe canapea, realizând că numai vorbind despre ce s-a întâmplat ar putea alunga fantomele trecutului.

- Dacă nu mă simțeam atât de vinovat de accident, zise el, puteam s-o văd pe Tina mai clar aşa cum era. Dar ca un prost am presupus că nefericirea ei avea de-a face cu faptul că ea nu putea avea copii. N-am realizat niciodată că este îndrăgostită de... Făcu o pauză, fiindu-i dificil să-i pronunțe numele. N-am ştiut că este îndrăgostită de Patrick! Dacă ştiam, eram eu de acord cu divorțul.

- Nu poți să te învinovățești pentru asta, zise Sara cu blândețe. Patrick nu s-ar fi căsătorit cu Tina niciodată, îi era de folos atâta timp cât era nevasta ta.

- Ei bine, va plăti pentru asta. Chiar dacă el spune că a fost un accident, va plăti. Baxter crede că este nebun.

-Este, zise Sara. Să-l fi văzut în seara asta!

Ea închise ochii, iar Philip îi mângâie obrazul cu degetele.

- încearcă să nu te mai gândești. Am avut atâtea clipe nefericite în ultimele luni, încât nu vreau să ne stricăm viitorul gândindu-ne la seara asta. Tina este moartă şi nimic n-o mai aduce înapoi. Hai să nu mai regretăm. Am făcut totul ca s-o pot face fericită şi vreau să-mi petrec restul vieții fără remuşcări.

- Oh, Philip, da! Nu ai nici o vină. Tina voia să fii fericit. Ultimele cuvinte ale ei au fost că nimic nu era mai important ca dragostea. Realizez acum că mă văzuse în brațele tale, iar ea încerca să-mi spună asta fără cuvinte.

- Cred că ai dreptate, draga mea, zise Philip.

S-au îmbrățişat cu pasiune, încercând să recupereze timpul pierdut, orele de agonie pe care le-au îndurat.

Atât de intensă era emoția încât Sara începu să tremure puternic, iar Philip o aşezată pe canapea.

- E timpul pentru o pauză publicitară, zise el. Cred că este mai bine să mâncăm sandvişurile şi să bem cafeaua pe care mama ta ne-a promis-o.

Philip era la uşă când se opri şi se uită la ea.

- Spectacolul nostru va continua, Sara, zise el tandru. Noi doi vom juca rolurile principale pentru cel puțin un an, şi apoi poate vom avea un băiat sau o fată să joace rolurile secundare!

Râse cu poftă, descătuşând tensiunea, vorbind de un viitor care până nu de mult fusese atât de întunecat pe cât era acum

de strălucitor.

Sfâr[it